

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Bear_Greg-Hudba_krve(roman).pdb

PDB Name: GREG BEAR - HUDBA KRVE roman
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.9.2007
Modification Date: 25.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

GREG BEAR - HUDBA KRVE

Název originálu: BLOOD MUSIC
Copyright © 1985 by Greg Bear

MEZIFÁZE

Každou hodinu se rodí a umírají nesčetné biliony živých tvorečků - mikrobů, bakterií, rolníků přírody. Jinak než v obrovském počtu a v nahromadění svých maličkých životů nemají velkou váhu. Nic hluboce neprožívají a netrpí. Ani kdyby jich zemřelo sto bilionů, zdaleka by to nemělo stejný význam jako smrt jediného člověka. Tvorové různých velikostí, drobní jako mikrobi nebo velcí jako lidé, jsou si rovni "elánem". Tak jako letoros-ty vysokého stromu, dají-li se dohromady, vyrovnají se mase silných spodních větví, a všechny silné větve se vyrovnají mase kmene. Věříme tomu stejně pevně, jako věřili francouzští králové své hierarchii. Která generace to zpochybní?

ANAFAZE
ČERVEN-ZÁŘÍ
.1.

La Jolla, Kalifornie

Obdélníková, břidlicově černá tabule stála na kopečku porostlém zářivě zelenou, trsovitou korejskou trávou. Kolem kvetly kosatce a z jedné strany se vinul potůček s korytem z tmavého betonu, plný zlatých kaprů. Na té straně tabule, která byla obrácená do ulice, stálo červenými písmeny ve fontu Times Roman jméno GENETRON a pod ním bylo motto: "Kde malé věci působí velké změny."

Laboratoře a kanceláře Genetronu sídlily v budově ve tvaru písmene U. Betonová stavba ve stylu Bauhausu uzavírala obdélníkové nádvoří se zahradní úpravou. Hlavní komplex měl dvě podlaží s otevřenými spojovacími průchody. Pod nádvořím a těsně za umělým pahorkem, zatím neosázeným novou zelení, stála třípatrová, černá, prosklená budova obehnaná ostnatým drátem, který byl pod napětím.

To byly dvě tváře Genetronu: běžně přístupné laboratoře, kde probíhal výzkum biočipů, a budova obranných zakázek, kde se zkoumaly vojenské aplikace.

Bezpečnostní opatření byla přísná dokonce i ve volně přístupných laboratořích. Všichni zaměstnanci nosili odznaky vytištěné laserovou technologií a přístup zde nezaměstnaných do laboratoří byl přísně monitorován. Vedení Genetronu - pět absolventů Stanfordské univerzity, kteří firmu založili už tři roky po škole - si uvědomovalo, že průmyslová špionáž je ještě pravděpodobnější než únik informací z černé kostky. Atmosféra přesto navenek působila poklidně a snaha byla, aby bezpečnostní opatření neznepříjemňovala lidem život.

Vysoký muž s rozcuchanými černými vlasy, v ramenou shrbený, se vysoukal z červeného sportáku značky Volvo. Než přešel parkoviště pro zaměstnance, dvakrát kýchl. Začínalo léto a trávy se chystaly rozpoutat pravidelnou dráždicí orgii. Na půl úst se pozdravil s Walterem, šlachovitým strážným ve středních letech. Walter stejně ledabyle projel jeho odznak laserovou čtečkou, aby jej ověřil. "V noci jste se moc nevyspal, že, pane Ulame?" zeptal se.

Vergil našpulil rty a zavrtěl hlavou. "To dělají ty večírky, Waltře." Oči měl zarudlé a nos nateklý od neustálého otírání kapesníkem, který mu teď vězel v kapse, poddajný a zneužitý.

"Jak může pracující člověk jako vy chodit ve všední dny po večírcích, to vážně nechápu."

"Dámy si to žádají, Waltře," odvětil Vergil a prošel kolem strážného. Walter se zazubil a přikývl, třebaže upřímně pochyboval o tom, že by se ženské o Vergila praly, ať už večírky obrazil nebo ne. Pokud měřítka od Waltrových dob hodně nepoklesla, nikdo, kdo chodil s týdenním strništěm, si moc neužíval.

Ulam nepatřil v Genetronu k nejpřitažlivějším typům. Měřil metr osmdesát šest a měl obrovské ploché nohy. Nosil si nadváhu víc než deset kilo, ve dvaatřiceti ho bolela záda, měl vysoký krevní tlak a nikdy se nedokázal oholit tak

nakrátko, aby se zbavil stínu Emmeta Kellyho.

Neměl hlas předurčený k získávání přátel - ostrý, lehce nakřáplý, chvílemi až moc hlasitý. Dvě desítky let v Kalifornii zahladily jeho texaský přízvuk, ale když se našel nebo rozčilil, Západní Virginie se přihlásila o slovo skoro až s bolestivou intenzitou.

Jeho jedinou předností byly nádherné, smaragdově zelené oči, velké a podmanivé, chráněné bohatými řasami. Byly však spíš dekorativní než funkční, neboť se schovávaly za velkými brýlemi s černými obroučkami. Vergil byl krátkozraký.

Schody z betonu a oceli se pod jeho dlouhýma, silnýma nohama rozduněly. Bral je po dvou až po třech.

V prvním patře se vydal otevřenou chodbou do společné laboratoře oddělení biočipů vyšší generace, známé jako spolka. Nový den obvykle začínal kontrolou vzorků v jedné z pěti ultraodstředivek. Zatím poslední šarže se točila šedesát hodin s přetížením 200 000 g a byla teď připravená k analýze.

Na tak robustního muže měl Vergil až překvapivě jemné a citlivé ruce. Vytáhl z ultraodstředivky rotor z drahého černého titanu a zasunul ocelový vakuový uzávěr. Položil rotor na pracovní stůl a jednu po druhé vytáhl pět širokých skleněných zkumavek zavěšených v očku pod uzávěry, které se podobaly houbovým kloboučkům. Postupně si je prohlédl přimhouřenýma očima.

V každé zkumavce se vytvořilo několik jasně odlišených běžových vrstev.

Vergilovo husté černé obočí se vyklenulo a pod silnými obroučkami brýlí se stáhlo k sobě. Když se usmál, odhalil zuby s hnědými flíčky - památka na to, jak v dětství pil přirozeně fluorovanou vodu.

Právě se chystal odsát tlumicí roztok a nechtěné vrstvy, když zazvonil laboratorní telefon. Postavil zkumavku do stojánku a zvedl sluchátko.

"Spolka, u telefonu Ulam."

"Vergile, to jsem já, Rita. Viděla jsem tě přicházet, ale u sebe v laborce jsi nebyl..."

"Jsem ve svém druhém domově, Rito. Co se děje?"

"Chtěl jsi po mně - řekl jsi mi - abych ti dala vědět, kdyby se objevil jistý pán. Myslím, že je tady, Vergile."

Vergil zvýšil hlas. "Michael Bernard?"

"Myslím, že je to on. Ale Vergile..."

"Hned jsem dole."

"Vergile..."

Zavěsil. Chvilí se rozmyšlel nad zkumavkami a nakonec je nechal, kde byly.

Jako přijímací místnost sloužil v Genetronu kruhový výstupek ve východním rohu přízemí. Atmosféru dotvářela panoramatická okna a hojnost kořenokvětek v chromovaných keramických květináčích. Ve chvíli, kdy Vergil vstoupil ze strany od laboratoří, udeřilo ho do očí bílé ranní slunce, jehož šikmé paprsky se oslnivě rozlévaly po blankytně modrém koberci. Rita se zvedla od stolu, když kolem ní prošel.

"Vergile..."

"Díky," zarazil ji. Oči měl jen pro distingovaného šedovlasého muže, jenž postával u pohovky, jediné v místnosti. Nebylo pochyb; byl to Michael Bernard. Vergil ho poznal podle fotografií a portrétu na obálce, který před třemi lety otiskl časopis Time. Vergil napřáhl ruku a nasadil úsměv od ucha k uchu. "Těší mě, že vás poznávám, pane Bernarde." Bernard si s Vergilem potřásl rukou, ale tvářil se zmateně.

V širokých dvoukřídlových dveřích firemní předváděcí místnosti stál Gerald T. Harrison. Mezi uchem a ramenem svíral telefon. Bernard se podíval na Harrisona, jako by od něho čekal vysvětlení.

"Jsem velice rád, že jste dostal mou zprávu..." pokračoval Vergil, aniž si všiml Harrisonovy přítomnosti.

Harrison okamžitě ukončil hovor a praštil sluchátkem o vidlici. "Postavení má svá privilegia, Vergile." Vykouzlil na tváři až příliš široký úsměv a postavil se vedle Bernarda.

"Promiňte - jakou zprávu?" zeptal se nechápavě Bernard.

"To je Vergil Ulam, jeden z našich nejlepších výzkumníků," představil ho servilně Harrison. "Máme všichni velkou radost, že jste nás přijel navštívit, pane Bernarde. Vergile, k té věci, o které jsi se mnou chtěl mluvit, se vrátíme později."

Vergil nepožádal Harrisona o rozhovor. "Jistě," přikývl. Dolehl na něho starý známý pocit: už zase ho obcházejí, odstrkují.

Bernard o něm od Adama nevěděl.

"Později, Vergile," zdůraznil Harrison.

"Ano, jistě." Začal couvat. Ještě jednou se prosebně podíval na Bernarda, potom se otočil a odšoural se zadními dveřmi.

"Kdo to byl?" zeptal se Bernard.

"Jeden velice ambiciózní člověk," odvětil mrzutě Harrison. "Ale máme ho pod kontrolou."

Harrison měl pracovnu v přízemí na západní konci laboratorní budovy. Kolem dokola se táhly dřevěné police s úhledně vyrovnanými knihami. Na polici za stolem byly ve výšce očí knihy z Cold Spring Harbour ve známé kroužkové vazbě z černého plastiku. Pod nimi byly narovnané telefonní seznamy - Harrison sbíral staré telefonní seznamy - a několik polic počítačové literatury. Na černé desce stolu, již vévodily grafy, byla podpisová kniha s koženými okraji, a monitor.

Ze zakladatelů Genetronu se pouze Harrison a William Yng dočkali dne, kdy laboratoře začaly fungovat.

Oba byli zaměřeni spíš na obchod než na výzkum, třebaže doktoráty měli vyvěšené na stěně obložené dřevem.

Harrison se v křesle opřel, zvedl ruce a sepnul si je za krkem. Vergil si všiml, že v obou podpaždích má nenápadné

skvrnky od potu.

"Vergile, to bylo velice trapné." Světlé, skoro až bělavé vlasy měl umně načesané tak, aby to maskovalo jejich předčasné řídnutí.

"Je mi to líto," řekl Vergil.

"Ne víc než mně. Ty jsi pozval pana Bernarda, aby navštívil naše laboratoře?"

"Ano."

"Proč?"

"Říkal jsem si, že by ho naše práce mohla zajímat."

"Nás to napadlo také. Proto jsme ho pozvali my. Předpokládám, že o tvém pozvání vůbec nevěděl, Vergile."

"Zřejmě ne."

"Jednal jsi za našimi zády."

Vergil stál před stolem a zachmuřeně upíral zrak na zadní stranu monitoru.

"Udělal jsi pro nás mnoho užitečné práce. Rothwild tvrdí, že jsi skvělý, možná dokonce neocenitelný." Rothwild byl vedoucí projektu biočipů. "Ale jiní říkají, že se na tebe nedá spolehnout. A teď... tohle."

"Bernard..."

"O pana Bernarda nejde, Vergile. Myslím tohle." Otočil monitor a stiskl jednu klávesu. Na obrazovce naběhl Vergilův tajný počítačový soubor. Vytřel oči a hrdlo se mu stáhlo, ale ke cti mu sloužilo, že nezůstal neschopný slova. Měl svou reakci vcelku pod kontrolou. "Nečetl jsem to celé, ale vypadá to, že se zabýváš jistými velice podezřelými věcmi. Možná neetickými. Chceme, aby ses tady v Genetronu řídil směrnicemi, obzvlášť s ohledem na naše nastávající postavení na trhu. Ale to není jediný důvod. Chci věřit tomu, že firma, kterou tady provozujeme, se chová eticky."

"Já nedělám nic neetického, Geralde."

"Ne?" Harrison přestal listovat souborem. "Navrhuješ nové doplňky DNA pro několik mikroorganismů regulovaných Ústavem národního zdraví. A pracuješ se savčími buňkami. My tady nepracujeme se savčími buňkami. Nejsme vybavení pro práci s biologicky nebezpečným materiálem - alespoň ne v hlavních laboratořích. Ale rád si od tebe nechám předvést bezpečnost a neškodnost tvého výzkumu. Nevytváříš tady novou epidemickou nákazu, kterou bys chtěl prodat nějakým revolucionářům ze Třetího světa, že ne?"

"Ne," popřel to kategoricky Vergil.

"To je dobře. Na některé části toho materiálu nestačím. Vypadá to, jako by ses snažil navazovat na náš projekt MABů. Mohlo by tam být něco, co má cenu." Odmlčel se. "Co to ksakru děláš, Vergile?"

Vergil si sundal brýle a otřel si je o légu svého laboratorního pláště. Znenadání kýchl - hlasitě a prskavě.

V Harrisonově tváři se objevilo lehké znechucení. "Rozluštili jsme to teprve včera. Téměř náhodou. Proč jsi to ukrýval? Byl bys raději, abychom to nevěděli? Je to něco tajného?"

Bez brýlí vypadal Vergil hloupě a bezradně. Začal ze sebe soukat odpověď, ale pak se zarazil a nasupil se. Husté černé obočí se mu srazilo ve výrazu palčivého zmatku.

"Mám z toho pocit, že jsi něco dělal na našem genetickém vybavení. Samozřejmě bez povolení, ale z takových věcí ty sis nikdy příliš hlavu nedělal."

Vergilův obličej nabral sytě červenou barvu.

"Jsi v pořádku?" Harrisonovi dělalo zvrácenou radost dívat se, jak Vergil neví kudy kam. Hrozilo, že jeho pátravý výraz naruší triumfální úšklebek.

"Nic mi není," řekl Vergil. "Pracoval jsem... vlastně pracuji... na biologice."

"Biologika? Ten pojem neznám."

"Boční odnož biočipů. Autonomní organické počítače." Představa, že by měl říct víc, mu působila muka. Napsal Bernardovi - evidentně bez výsledku - aby se na jeho práci přijel podívat. Nechtěl to všechno nacpat Genetronu, když podle podmínek smlouvy pracoval bez nároku na autorská práva. Myšlenka to byla velice jednoduchá, ale práce zabrala dva roky - dva roky utajování a dřiny.

"To mě velice zajímá." Harrison otočil monitor a prolistoval soubor. "Nemluvíme jenom o proteinech a aminokyselinách. Ty tady vrtáš do chromozomů. Rekombinuješ savčí geny; dokonce, jak vidím, mícháš virové a bakteriální geny." Oči mu pohasly a náhle byly šedé jako skála. "Tvou vinou by se mohlo stát, že by Genetron okamžitě zavřeli. Do minuty, Vergile. Pro takové věci nemáme bezpečnostní opatření. Dokonce ani nepracuješ v podmínkách P-3."

"S reprodukčními geny nic nedělám."

"Ony jsou nějaké jiné?" Harrison se v křesle prudce naklonil nad stůl. Rozčílilo ho, že se z něho Vergil snaží udělat pitomce.

"Introny. Řetězce, které nekódují proteinové struktury."

"Co je s nimi?"

"Pracuji pouze v těch oblastech. A... přidávám další nereproduktivní genetický materiál."

"To mi zní jako rozpor, Vergile. Nemáme důkazy, že introny nic nekódují."

"Ano, ale..."

"Ale..." Harrison zvedl ruce. "To všechno je naprosto vedlejší. Bez ohledu na to, co dalšího jsi chystal, skutečností je, že ses byl ochoten porušit pravidla své smlouvy, jít za našimi zády k Bernardovi a pokusit se zaštitit své osobní snažení jeho podporou. Je to tak?"

Vergil na to neřekl nic.

"Domnívám se, že se zase tolik nevyznáš, Vergile. Alespoň ne v tom, jak to chodí v obchodním světě. Možná sis neuvědomil důsledky."

Vergil těžce polkl. Obličej měl stále brunátný. Cítil hučení krve v uších a nepříjemný pocit závratí vyvolané stresem. Dvakrát kýchl.

"Já ti ty důsledky vyložím. Jsi velice blízko tomu, že to s tvou prdelí špatně dopadne."

Vergil reflexivně povytáhl obočí.

"Jsi důležitý pro projekt MABů. Kdybys nebyl, vyjel bys odtud jako namydlený blesk a já osobně bych se postaral o to, abys už nikdy nedostal práci v soukromé laboratoři. Ale Thornton, Rothwild a ostatní si myslí, že bychom tě mohli zachránit. Ano, Vergile, zachránit. Zachránit tě před tebou samým. S Yngem jsem se o tom nebavil. Nepustím to dál - jestli si to vezmeš k srdci."

Zpražil Vergila pohledem zpod staženého obočí.

"Ukonči své mimopracovní aktivity. Tvůj soubor necháme tady, ale chci, abys ukončil všechny experimenty, které se netýkají MABů, a zničil všechny modifikované organismy. Za dvě hodiny osobně provedu kontrolu v tvé laboratoři. Jestli to neuděláš, dostaneš výpověď. Za dvě hodiny, Vergile. Žádné výjimky, žádný další čas."

"Ano, pane."

"To je všechno."

2.

Nedalo se čekat, že by Vergilův vyhazov jeho spolupracovníky nějak zvlášť rozrušil. Za tři roky v Genetronu nesčetněkrát porušil laboratorní etiku. Jen málokdy umýval laboratorní sklo a dvakrát byl obviněn, že neutřel z laboratorních stolů rozlitý ethidium bromid - silný mutagen. Také nebyl nijak přehnaně opatrný při práci s radionuklidy.

Většina lidí, s nimiž pracoval, se nesnažila předstírat skromnost. Byli to koneckonců špičkoví mladí vědci ve velice slibném oboru; mnozí čekali, že během několika let zbohatnou a povedou vlastní firmy.

Vergil se však do jejich škatulek nehodil. Přes den pracoval tiše a intenzivně a v noci pak pracoval přes čas. Nebyl společenský, ale nebyl ani nepřátelský; většinu lidí jednoduše ignoroval.

Měl společnou laboratoř s Hazel Overtonovou, výzkumnicí, jež byla maximálně puntičkářská a pořádkumilovná. Hazel by chyběl ze všech nejvíce. Možná to byla právě ona, kdo se mu naboural do souboru - s počítači si rozuměla víc než dobře; mohla se porozhlédnout po něčem, čím by ho dostala do problémů. Důkaz však chyběl a nemělo smysl být paranoidní.

V laboratoři byla tma, když Vergil vešel. Hazel prováděla UV lampou fluorescenční skenování gelové elektroporézní matrice. Vergil rozsvítil. Zvedla hlavu, sundala si rukavice a chystala se na něho vyjet.

"Máš zpoždění," štekla. "A tvoje laboratoř vypadá jako neustlaná postel. Vergile, to je..."

"Kapot," dořekl za ni Vergil a hodil svůj pracovní plášť přes stoličku.

"Nechal jsi na stole ve společné laboratoři sadu zkumavek. Obávám se, že jsou nepoužitelné."

"Ať jdou třeba do hajzlu."

Hazel vytřeštila oči. "Páni, ty máš ale náladu."

"Skřípli mě. Musím ukončit všechno, co dělám nad rámec pracovních povinností, zabalit to, nebo mi Harrison dá padáka."

Hazel se vrátila ke skenování. "To je od nich docela spravedlivé," prohlásila. Před měsícem Harrison ukončil jeden z jejích mimopracovních projektů. "Cos provedl?"

"Jestli ti to nevádí, raději bych byl chvíli sám." Vergil ji přes stůl probodl pohledem. "Můžeš to dodělat ve spolce."

"Mohla bych, ale..."

"Jestli nepůjdeš, rozmáznou ti ten tvůj kousíček agarů patou po podlaze."

Hazel na něho chvíli zlostně hleděla, a pak vytušila, že nežertuje. Vypnula elektrody, posbírala si své nádobíčko a zamířila ke dveřím. "Upřímnou soustrast."

"Dík."

Potřeboval nějaký plán. Škrábal se ve strništi na bradě a snažil se vymyslet, jak to udělat, aby minimalizoval ztráty. Mohl obětovat ty části experimentu, které byly bez problémů postradatelné - například kultury E.coli. Dávno už je překonal. Nechával si je jako připomínku pokroku, který udělal, a jakousi rezervu pro případ, že by další kroky nedopadly dobře. Jenže ony dopadly dobře. Zatím nebyl hotový, ale byl tak blízko, že cítil úspěch jako chladivý, čistý doušek vína.

Na Hazelině straně laboratoře byl pořádek a čistota.

Jeho strana byla změní laboratorního vybavení a nádob s chemikáliemi. Jeden z jeho mála ústupků bezpečnosti práce, bílá savá podložka, která měla zachytit to, co se vylije, visela z poloviny z černého stolu dolů, v jednom rohu zatížená nádobou s detergentem.

Vergil si stoupl před bílou nástěnkou, promnul si vousy a zadíval se na tajemný vzkaz, který tam předchozího dne naškrábal.

Inženýrci! Vytvořte nejmrňavější strojky na světě. Lepší než MABy! Chirurgické. Bojujte s nádory. Počítače s obří kapacitou (počítače = zvl. nádor HA!) o velikosti válečků koulivých.

Evidentně bláboly šílence, kterým by Hazel nevěnovala pozornost. Nebo ano? Bylo normální napsat na tabuli každý divoký nápad, inspiraci nebo žertík, který se může přemazat dalším bouřlivým výtryskem geniality. Přesto...

V někom tak bystrém, jako byla Hazel, mohly poznámky probudit zvědavost. Obzvlášť proto, že jeho práce na MABech nabírala zpoždění.

Zřejmě nebyl dost opatrný.

MABY - medicínsky aplikovatelné biočipy - měly být prvním praktickým výstupem biočipové revoluce, spojením obvodů na bázi bílkovinných molekul s křemíkovou elektronikou. V literatuře se o biočipech spekovalo léta, ale Genetron doufal, že bude mít do tří měsíců první funkční vzorky pro testování Úřadem pro kontrolu potravin a léčiv. Museli čelit tvrdé konkurenci. V oblasti, která začínala být známá jako Enzymové údolí - biočipová obdoba Silicon Valley - zřídilo přinejmenším šest společností svá pracoviště v La Jolle a okolí. Někteří začali jako výrobci léčiv a doufali, že budou profitovat z produktů výzkumu rekombinované DNA. Když je z oboru vystřadily starší a zkušenější koncerny, přešli na výzkum biočipů. Genetron byla první firma zřízená výlučně kvůli biočipům.

Vergil vzal gumu a pomalu poznámky vymazal. Celý život se všechno obracelo proti němu. Často si přivozoval pohromy sám - byl dost upřímný, aby si to přiznal. Ale ani jednou nedokázal nic dotáhnout do konce. V práci ani v osobním životě.

Nikdy mu moc nešlo odhadovat důsledky svých činů.

Vytáhl ze zásuvky čtyři tlusté poznámkové bloky v kroužkové vazbě a přidal je na rostoucí hromadu materiálu, který chtěl z laboratoře propašovat.

Nemohl zničit všechny důkazy. Musel zachránit kultury bílých krvinek - své speciální lymfocyty. Jenže kde by je mohl uchovávat - jaké měl možnosti mimo laboratoř?

Žádné. Neměl kam jít. Genetron měl veškeré vybavení, které potřeboval. Zařídít jinou laboratoř by trvalo měsíce. Za tu dobu by se celá jeho práce rozložila, a to doslova.

Vergil prošel zadními dveřmi laboratoře do vnitřní chodby a minul sprchový box pro případ mimořádné situace.

Inkubátory byly ve zvláštní místnosti za společnou laboratoř. Podél jedné stěny stálo sedm šedých, smaltovaných skříní o velikosti ledničky. Elektronické monitory tiše a účinně sledovaly teplotu a tlak CO₂ v každé jednotce. V protějším koutě, mezi staršími inkubátory všech možných tvarů a velikostí (posbíranými z rozprodeje zkrachovalých laboratoří) stál model Forma Scientific z leštěné nerez oceli a bílého smaltu, k jehož dvířkům byla připevněna páska, na níž bylo naškrábáno jeho jméno a nápis "Výhradní použití". Otevřel je a vytáhl stojánek s kultivačními miskami.

Bakterie se v miskách rozrostly do netypických kolonií - oranžovozelených skvrn, které připomínaly letecké mapy Paříže nebo Washingtonu. Z chomáčů vyrážely paprsky, které dělily kolonie na sekce, z nichž každá měla vlastní charakteristickou texturu a - jak se Vergil domníval - funkci. Jelikož všechny bakterie v kulturách měly potenciální intelektuální kapacitu myši, bylo vcelku možné, že kultury se vyvinuly v jednoduché společnosti a ve společnostech došlo k funkčnímu dělení. V poslední době se věnoval upraveným lymfocytům, a tak kultury nesledoval.

Všechny byly jako jeho děti. A ukázalo se, že jsou výjimečné.

Když pustil plynový hořák, uchopil kleště a každou misku s upravenou E.coli vystavil plameni, cítil intenzivní pocit viny a nevolnosti.

Vrátil se do laboratoře a vhodil kultivační misky do sterilizační lázně. To byla krajní mez. Nic dalšího zničit nemohl.

Cítil k Harrisonovi nenávist přesahující veškeré emoce, jež kdy k někomu cítil. Zrak mu rozmazaly slzy zklamání.

Otevřel laboratorní kelvinátor a vyndal míchací reaktor a držák z bílého plastu s dvaadvaceti zkumavkami. Míchací reaktor byl plný kapaliny slámové barvy, lymfocytů v séru. Aby omezil poškození buněk, zkonstruoval zvláštní oběžné kolo, které médium míchalo účinněji - tyč s několika půlšroubovitými teflonovými "plachtami".

Zkumavky obsahovaly sláný roztok a speciální koncentrované sérum, které mělo buňky vyživovat po dobu, kdy budou zkoumány pod mikroskopem.

Natáhl kapalinu z míchacího reaktoru a opatrně dodal několik kapek do čtyř zkumavek ve stojánku. Potom vrátil reaktor na podložku. Oběžné kolo se znovu roztočilo.

Po zahřátí na pokojovou teplotu - tomu obvykle dopomáhal malým větrákem, kterým na stojánek zlehka foukal teplý vzduch - lymfocyty ve zkumavkách ožijí a navážou na svůj vývoj, utlumený chladem lednice.

Budou se dál učit, navazovat na revidované části své DNA nové segmenty. A až se při normálním tempu buněčného růstu nová DNA přepíše do RNA a RNA poslouží jako vzorec pro tvorbu aminokyselin a aminokyseliny se změní v proteiny...

Proteiny budou víc než jen jednotky buněčné struktury; jiné buňky je budou schopny přečíst.

Nebo se vyloučí samotná RNA, aby ji jiné buňky absorbovaly a přečetly. Nebo - a tato třetí možnost se nabídlá poté, co Vergil vpravil zlomky bakteriální DNA do savčích chromozomů - bylo možné vyjmout a předat segmenty vlastní DNA.

Pokaždé, když na to pomyslel, hlava se mu zatočila možnostmi, tisícem způsobů, jak spolu buňky mohly komunikovat a rozvíjet svůj intelekt.

Představa inteligentní buňky mu stále připadala úžasně zvláštní. Zastavil se a hleděl do zdi, dokud se škubnutím neprobral a nedal se znovu do práce.

Vytáhl mikroskop a vsunul do jedné zkumavky pipetu. Kalibrovaným přístrojem nasál zvolené množství kapaliny a vytlačil ji do tenkého kruhového prstence na sklíčku.

Vergil od samého počátku věděl, že jeho nápady nejsou výstřední ani nepoužitelné. První tři měsíce v Genetronu, kdy pomáhal vytvořit křemíko-proteinové rozhraní pro biočipy, ho přesvědčily, že tvůrcům projektu ušlo něco velice očividného a mimořádně zajímavého.

Proč se omezovat na křemík, bílkoviny a biočipy o šířce setiny milimetru, když prakticky v každé živé buňce již existuje funkční počítač s obrovskou pamětí? Plný stav DNA savčí buňky zahrnuje několik miliard párů bazí, z nichž každý se chová jako informace. Ostatně, co jiného byla reprodukce nežli počítačově zpracovaný biologický proces nesmírné složitosti a spolehlivosti?

V Genetronu to zatím nepochopili a Vergil již dávno zjistil, že nechce, aby to pochopili. Udělá to sám, vytvořením

miliardy funkčních buněčných počítačů dokáže, že má pravdu, potom z Genetronu odejde a zařídí si vlastní laboratoř, vlastní firmu.

Po půldruhém roce studia a příprav začal po nocích pracovat na genovém stroji. S pomocí počítačové klávesnice vytvořil z řetězců bází tripletu, z nichž každý se stal základem improvizované logiky DNA-RNA-protein.

První řetězce biologie vložil do bakterií E.coli jako kruhové plazmidy. E.coli plazmidy vstřebaly a zařadily je do své původní DNA. Bakterie se následně rozmnožily a plazmidy uvolnily, předaly biologiku dalším buňkám. V nejkřivější fázi své práce Vergil použil virovou reverzní transkriptázu, aby fixoval zpětnou vazbu mezi RNA a DNA. I nejstarší a nejpřimitivnější bakterie vybavené biologikou využívaly ribozomy jako "šifrovačky" a "čtečky" a RNA jako "pásku". Po zasmyčkování získaly buňky vlastní paměť a schopnost zpracovávat informace týkající se prostředí a zařizovat se podle nich.

Skutečné překvapení přišlo v okamžiku, kdy své upravené mikroby vyzkoušel. Dokonce i bakteriální DNA měla výpočetní kapacitu, která byla ve srovnání s elektronikou lidské výroby obrovská. Vergilovi stačilo využít to, co již existovalo - pouze tomu dát impuls.

Nejednou měl děsivý pocit, že všechno jde až příliš snadno, že je méně tvůrce a víc sluha... To bylo v situacích, kdy to vypadalo, jako by molekuly zapadly na místo, kam patří, nebo selhaly takovým způsobem, že zřetelně uviděl své chyby a pochopil, jak je napravit.

Vůbec nejděsivější okamžik nastal, když si uvědomil, že dělá víc než to, že tvoří maličké počítače. Jakmile proces nastartoval a aktivoval genové sekvence schopné skládat a kopírovat segmenty biologické DNA, buňky začaly fungovat jako autonomní jednotky. Začaly samy "myslet" a vyvíjet si složitější "mozek".

Jeho první mutace E.coli měly stejnou schopnost učit se jako ploštěnky; pouštěl je do jednoduchých bludišť ve tvaru T a odměňoval je glukózou. Brzy nechaly ploštěnky daleko za sebou. Bakterie - jednoduchá prokaryota - měly lepší výsledky než mnohobuněčná eukaryota! A během několika měsíců je naučil absolvovat složitější bludiště rychlostí - při zohlednění rozdílu v měřítkách - za kterou se ani myši nemusely stydět.

V dalším kroku vyňal z modifikovaných E.coli nejlepší sekvence biologie a začlenil je do B-lymfocytů, bílých krvinek z vlastní krve. Mnohé intronové řetězce - sekvence bazových párů se schopností samostatné reprodukce, které evidentně nekódovaly proteiny a které tvořily překvapivé procento DNA eukaryotické buňky - nahradil svými speciálními řetězci. S pomocí umělých proteinů a hormonů, které používal jako prostředky komunikace, za posledního půl roku "vycvičil" lymfocyty k maximální interakci mezi sebou a se svým prostředím - mnohem složitějším miniaturním skleněným bludištěm. Výsledky byly mnohem lepší, než čekal.

Lymfocyty se naučily proniknout bludištěm a získat svou výživnou odměnu s neuvěřitelnou rychlostí.

Počkal, až se vzorek ohřeje dostatečně, aby byl aktivní, potom napojil okulár na videokameru a zapnul první ze čtyř obrazovek zavěšených v držáku nad stolem. Velice zřetelně se na ní objevily přibližně kruhové lymfocyty, do nichž vložil dva roky svého života.

Pilně si předávaly genetický materiál dlouhými trubičkami, které spíš připomínaly bakteriální fimbrie. Některé vlastnosti získané při experimentech s E.coli zůstaly i lymfocytům. Jak se to stalo, to nevěděl. Dospělé lymfocyty se samy nerozmnožovaly, zato se pilně věnovaly orgánům genetické výměny.

Každý lymfocyt ve vzorku, jež pozoroval, měl intelektuální potenciál makaka rhesus. Z jednoduchosti jejich činnosti to rozhodně nebylo znát; na druhou stranu přišly v životě ke všemu docela snadno.

Komunikoval s nimi na tak vysoké úrovni chemické instrukce a zdokonalil je tak, jak to šlo. Jejich krátký život byl u konce - dostal příkaz, aby je zabil. Bylo by to jednoduché. Stačilo dodat do nádob detergent a buněčné membrány se rozpustí. Padnou za obět' opatrnosti a krátkozrakosti skupiny tasemnicových manažerských typů.

Pozoroval, jak si lymfocyty dělají své, až z toho začal dýchat přerývaně.

Byly krásné. Byly to jeho děti, vytažené z jeho krve, pečlivě živěné, odoperované: osobně vpravil biologický materiál přinejmenším do tisícovky z nich. A ony teď usilovně přeměňovaly všechny své druhy, a tak dál a dál...

Jako šimpanzice Washoe, která naučila své děti mluvit americkou znakovou řečí. Předávaly si pochodeň potenciální inteligence. Jak zjistí, jestli by někdy dokázaly využít celý svůj potenciál?

Pasteur.

"Pasteur," řekl nahlas. "Jenner."

Vergil si pečlivě připravil injekční stříkačku. Se zachmuřeným čelem prostrčil kanylu vatovým uzávěrem první zkumavky a namočil ji do roztoku. Potáhl píst. Válec se naplnil pastelovou tekutinou; pět, deset, patnáct kubiků.

Několik minut si držel stříkačku před očima. Věděl, že to, o čem uvažuje, je ukvapené. Doteď jste to měly snadné, promluvil v duchu ke svým výtvarům. Žily jste si jako v bavlnce. Spokojeně jste si seděly v séru, prděly a vstřebávaly hormony, které jste potřebovaly. Dokonce jste si to ani nemusely odpracovat. Žádné tvrdé testy, žádný stres.

Nemusely jste využívat, co jsem vám dal.

Co chtěl vlastně udělat? Nasadit je do jejich přirozeného prostředí? Kdyby si je vstříkl do těla, mohl by je propašovat ven z Genetronu a později jich zachránit tolik, aby mohl experiment spustit znovu.

"Čau, Vergile!" Ernesto Villar zaklepal na veřeje a strčil hlavu dovnitř. "Máme film z krysí tepny. Schůzka je v dvě stě třiatřicetce." Znovu zaťukal na zárubeň a zářivě se usmál. "Jsi zván. Potřebujeme našeho šikulu."

Vergil spustil stříkačku a zahleděl se do prázdna.

"Přijdu," slíbil bezvýrazně.

"Aby ses samým nadšením nezbláznil," řekl mrzutě Villar. "Premiéra nepotrvá dlouho." Vycouval ze dveří. Vergil poslouchal, jak se jeho kroky vzdalují chodbou.

Ano, bylo to ukvapené. Znovu prostrčil kanylu vatou, stříkl sérum zpátky do zkumavky a stříkačku hodil do nádoby s alkoholem. Vzal zkumavku ze stojánku a vrátil ji do kelvinátoru. Doteď nebyly míchací reaktor a stojánek se

zkumavkami popsány jinak než jeho jménem. Odstranil ze stojánku své jméno a místo něj napsal: Vzorky biočipových proteinů; nezdařené pokusy 21-32. Na míchací reaktor nalepil štítek s nápisem: Krysí protilátky, nezdařené pokusy 13-14. Nikdo nebude strkat nos do anonymní a neanalyzované skupiny nezdařených pokusů. Nezdařily byly svaté. Potřeboval čas na rozmyšlenou.

Rothwild a deset klíčových vědců z projektu MAB se shromáždilo kolem velkoplošného projektoru v místnosti 233, prázdné laboratoři, která se momentálně používala jako zasedací místnost. Rothwild byl elegantní zrzavý muž, který vystupoval jako kontrolor a prostředník mezi vedením a vědci. Stál vedle obrazovky a ve smetanovém saku s čokoládově hnědými kalhotami vypadal skvostně. Villar nabídl Vergilovi avokádově zelenou plastovou židli. Vergil si sedl dozadu, dal si nohy přes sebe a ruce za hlavu.

Úvod obstaral Rothwild. "Toto je průlomový okamžik týmového produktu E-64. Všichni jste přispěli..." Nejistě se podíval na Vergila. "A teď se můžete všichni radovat z... ehm, triumfu. Myslím, že to tak s klidem můžeme nazvat. E-64 je prototyp vyšetřovacího biočipu o průměru tři sta mikrometrů, protein na silikonovém substrátu, citlivý na čtyřicet sedm různých proměnných krevní frakce." Odkašlal si. Všichni to věděli, ale toto byla zvláštní příležitost. "10.května jsme zavedli E-64 do tepny krysy, velice malý řez jsme uzavřeli a nechali jsme biočip projít tepnou co nejdál. Cesta trvala pět sekund. Potom jsme krysu obětovali a biočip vyoperovali. Terencova skupina od té doby biočip 'zpovídala' a interpretovala výsledky. Když jsme výsledky zpracovali zvláštním programem pro vektorové zobrazování, podařilo se nám vytvořit krátký film."

Pokynul Ernestovi, který stiskl knoflík na videorekordéru projektoru. Naskočila počítačová grafika: animované logo Genetronu, stylizované podpisy týmu zpracovatelů a tma. Ernesto v místnosti zhasl.

Na obrazovce se objevil růžový kroužek, který se rozšířil a vzápětí zdeformoval v nepravidelný ovál. Uvnitř prvního kroužku se objevily další. "Zpomalili jsme postup šestkrát," vysvětlil Rothwild. "A pro zjednodušení jsme vyloučili hodnoty chemických koncentrací v krysí krvi."

Vergil se v křesle předklonil a na okamžik pustil starosti z hlavy. Měnicím se tunelem soustředných kruhů proběhly svazky paprsků.

"Tepnou proudí krev," přidal se Ernesto.

Cesta krysí tepnou trvala třicet sekund. Vergilovi se naježily chloupky na ruce. Kdyby jeho lymfocyty viděly, čekalo by je na cestě cévou přesně tohle... menší a menší kroužky, záškuby a šťouchance, jak biočip narážel na stěnu - a pak konec cesty, když se biočip vklínil do kapiláry.

Sekvence skončila bílým zábleskem.

V místnosti propukl jásot.

"Tak," řekl s úsměvem Rothwild a zvedl ruku, aby obnovil pořádek. "Nějaké komentáře, než to ukážeme Harrisovi a Yngovi?"

Vergil se z oslavy vytratil po jedné sklence šampaňského a vrátil se do laboratoře. Cítil se ještě sklíčeněji než jindy. Kam se poděl jeho týmový duch? Opravdu věřil, že něco tak ambiciózního, jako jsou jeho lymfocyty, by mohl dotáhnout do konce úplně sám? Zatím se mu to dařilo - ale za cenu, že experiment byl přerušen a hrozilo vážné nebezpečí, že bude dokonce zničen.

Uložil své poznámkové bloky do lepenkové krabice a krabici přelepil páskou. Na Hazelině straně laboratoře našel na termosce maskovací nálepku - "Obertonová, nebrat" - a sloupil ji. Nalepil ji na svou krabici, kterou položil na neutrální území vedle výlevky. Potom se pustil do umývání laboratorního skla a úklidu své části laboratoře.

Až přijde inspekce, bude pokorný prosebník; nedopřeje Harrisonovi uspokojení z vítězství.

A pak, potají - v průběhu dalších několika týdnů - propašuje ven materiály, které potřebuje. Lymfocyty odnese jako poslední; nějakou dobu zůstanou v ledničce u něho v bytě. Mohl si nakrást zásoby, aby je udržel při životě, ale nebude mít možnost s nimi dál pracovat.

Chtěl se až později rozhodnout, jak ve svém experimentu nejlépe pokračovat.

Ve dveřích laboratoře stanul Harrison.

"Všechno je čisté," prohlásil Vergil náležitě kající.

.3.

Další týden ho pozorně sledovali; potom hlídací psy odvolali, protože měli plno práce s posledními fázemi testování prototypu MABů. Jeho chování se nedalo nic vytknout.

Teď zahájil poslední kroky svého dobrovolného odchodu z Genetronu.

Vergil nebyl jediný, kdo překročil hranice ideologické štědrosti Genetronu. Vedení, opět v osobě Geralda T.Harrisona, si zrovna o měsíc dřív došláplo na Hazel. Hazel sešla na scestí svými kulturami E.coli, když se snažila dokázat, že sex má původ ve vpádu autonomní sekvence DNA - chemického parazita zvaného faktor F - do raně prokaryotických forem života. Vyslovila postulát, že sex není z hlediska evoluce užitečný - alespoň ne pro ženy, které se teoreticky mohou rozmnožovat partenogenezí - a že muži jsou v konečném důsledku nadbyteční.

Hazel nasbírala dostatek důkazů, aby Vergil, který jí nakukoval do poznámek, s jejími závěry souhlasil. Jenže její práce nesplňovala standardy Genetronu. Byla revoluční, navíc společensky kontroverzní. Harrison si s ní promluvil a ona tuto část výzkumu zastavila.

Genetron nestál o publicitu a ani o pouhý náznak kontroverze. Zatím ne. Potřeboval mít neposkvrněnou pověst, až dá své akcie na burzu a oznámí, že vyrábí funkční MABy.

Ale materiály, které Hazel nashromáždila, se nezabývali. Dovolili jí, aby si je nechala. To, že si Harrison ponechal jeho

soubor, dělalo Vergilovi starosti.

Když si byl jistý, že nedávají pozor, přistoupil k akci. Požádal o přístup do firemních počítačů (byl na neurčito v omezeném režimu); vcelku příhodně uvedl, že si potřebuje ověřit údaje o strukturách denaturovaných a rozvinutých proteinů. Povolení získal a jednou večer po osmě se ze společné laboratoře přihlásil do systému.

Vergil vyrostl trochu moc brzy, než aby se dal zařadit mezi zázračné děti osmdesátých let, ale v posledních sedmi letech opravil své úvěrové výpisy u tří významných firem a doplnil záznam v archívech jedné slavné univerzity. Tím záznamem si prakticky zajistil místo u Genetronu. Nikdy se kvůli těmto neoprávněným zásahům a manipulacím necítil provinile.

S kreditem na tom nikdy nebude tak špatně jako kdysi a trestat někoho za staré prohřešky nemělo smysl. Věděl, že práci v Genetronu bez problémů zvládne - falešné univerzitní záznamy byly jen cirkus pro osobní ředitele, kteří to potřebovali s veškerou parádou. Vergil věřil - ještě před několika týdny - že svět je jeho osobní hlavolam a že veškerá vylustění a odhalení, jež jsou v jeho silách, včetně počítačového pirátství, prostě patří k jeho přirozenosti.

Rozluštit kód Rinaldi, který Genetron používal k utajování důvěrných souborů, mu připadalo až směšně jednoduché. Godelova čísla a řetězce zdánlivě náhodných číslic, které se objevily na obrazovce, pro něho nepředstavovaly žádnou záhadu. V číslech a informacích se pohyboval jako ryba ve vodě.

Našel svůj soubor a změnil klíčovací rovnici kódu pouze pro tuto část. Potom se rozhodl neponechat nic náhodě - vždycky existovala možnost, byť nepravděpodobná,

že se najde někdo stejně důvtipný jako on. Vymazal soubor úplně.

Jako další měl na seznamu zdravotní dokumentaci zaměstnanců Genetronu. Změnil svůj pojištěnecký statut a změnu skryl. V případě dotazů zvenčí bude plně krytý i po ukončení svého zaměstnaneckého poměru a nikoho nenapadne pátrat po tom, že pojištění neplatí.

Takové věci mu dělaly starost. Zdravotně na tom nikdy nebyl úplně dobře.

Chvilí přemýšlel o tom, že by mohl udělat ještě nějakou rošťárnu, ale nakonec si to rozmyslel. Nebyl po-mstychtivý. Odhlásil terminál a vypnul ho.

Na vymazání souboru se přišlo překvapivě brzy - již za dva dny. Rothwild si na něho počkal časně ráno v hale a oznámil mu, že do své laboratoře už nesmí. Vergil nepřiliš důrazně zaprotestoval, že tam má krabici s osobními věcmi, které si chce odnést.

"Dobrá, ale to je všechno. Žádné biologie. Chci všechno vidět osobně."

Vergil s klidem souhlasil. "Co se zase stalo?" zeptal se.

"Abych byl upřímný, nevím," odpověděl Rothwild. "A nechci to vědět. Přimluvil jsem se za tebe. Thornton taky."

Všechny jsi nás velice zklamal."

Vergil horečně přemýšlel. Lymfocyty byly stále na svém místě; měl pocit, že zamaskované v laboratorní lednici jsou dostatečně v bezpečí, a nepředpokládal, že události dostanou tak rychlý spád.

"Mám padáka?"

"Máš padáka. A obávám se, že budeš těžko hledat zaměstnání v jiné soukromé laboratoři. Harrison zuří."

Hazel byla již v plné práci, když vstoupili do laboratoře. Vergil zakryl nálepkou rukou a vytáhl krabici z neutrální zóny pod výlevkou. Zvedl ji, nenápadně odstranil pásku, smotal ji do kuličky a hodil do odpadkového koše. "Ještě jedna věc," řekl. "Mám nějaké nepodařené pokusy šnrcnuté izotopovým indikátorem. Mělo by se to zlikvidovat. Náležitě. Jako radionuklidy."

"Do prdele," uklouzlo Hazel. "Kde?"

"V lednici. Žádný strach - jenom uhlík 14. Můžu?" podíval se na Rothwilda. Rothwild mu gestem ukázal, že má dát krabici na stůl, aby si ji mohl prohlédnout. "Můžu?" zopakoval Vergil. "Nechci tady nechat nic, co by mohlo být škodlivé."

Rothwild zdráhavě přikývl. Vergil zamířil ke kelvinátoru a cestou upustil svůj laboratorní plášť na stůl. Přejel rukou po krabici se stříkačkami a jednu si schoval do dlaně.

Stojánek s lymfocyty byl na spodní polici. Vergil si klekl a vytáhl zkumavku. Rychle zasunul stříkačku a natáhl dvacet kubiků séra. Stříkačka nebyla nikdy předtím použita a kanyla tak měla být jakž takž sterilní; na tampón s alkoholem neměl čas, ale to už musel risknout.

Než si vpíchl jehlu pod kůži, na okamžik se zamyslel, co dělá a co tím doufá získat. Pravděpodobnost, že lymfocyty přežijí, byla velice malá. Bylo možné, že je svými zásahy změnil natolik, že buď zahynou v krevním řečišti, neschopné se adaptovat, nebo udělají něco necharakteristického a nechají se zničit jeho imunitním systémem.

Tak či tak, životnost aktivního lymfocytu se v lidském těle počítala na týdny. Policajti těla měli těžký život.

Jehla zajela pod kůži. Ucítil tupé bodnutí, krátkou ostrou bolest a vzápětí se studená tekutina smísila s jeho krví.

Vytáhl jehlu a položil stříkačku na dno lednice. Vzal do ruky stojánek se zkumavkami a míchací reaktor, vstal a zavřel dvířka. Rothwild se nervózně díval, jak si Vergil navlékl gumové rukavice a jednu po druhé nalil obsah zkumavek do kádinky, zpola naplněné etanolem. Potom přilil tekutinu z míchacího reaktoru. S úšklebkem kádinku uzavřel a promíchal její obsah. Potom ji dal do boxu na chráněný odpad. Nohou posunul box po podlaze.

"Je to všechno vaše," prohlásil.

Rothwild se přestal probírat poznámkovými bloky. "Nejsem si jistý, jestli bychom si to neměli nechat," řekl. "Strávil jsi nad tím spoustu našeho času."

Vergil nezměnil dosavadní idiotský škleb. "Podám na Genetron žalobu a poplivu vás ve všech časopisech, na které si vzpomenu. Vašemu nadcházejícímu postavení na trhu to asi neprospěje, co?"

Rothwild se na něho zahleděl přes přivřená víčka. Krk a tváře mu lehce zrůžověly. "Vypadni odsud," zavrčel. "Zbytek tvých věcí ti pošleme později."

Vergil vzal krabici. Chladivý pocit v předloktí již pominul. Rothwild ho doprovodil po schodech dolů a po chodníku k bráně. Walter si od něho se strnulým výrazem vzal firemní odznak a Rothwild šel s Vergilem až na parkoviště.

"Pamatuj na smlouvu," upozornil ho Rothwild. "Pamatuj na to, co můžeš a co nemůžeš říct."

"Myslím, že jedno říct můžu," odsekl Vergil. Měl co dělat, aby mluvil zřetelně, takový měl vztek.

"A sice?" zeptal se Rothwild.

"Naserte si. Všichni."

Vergil projel kolem tabule Genetronu a zamyslel se nad vším, co se v těch strohých zdech odehrálo. Zalétl pohledem k černé krychli vzadu, stěží viditelné za nízkým porostem eukalyptů.

Experiment s největší pravděpodobností skončil. Na okamžik se mu z napětí a odporu udělalo špatně. A potom pomyslel na miliardy lymfocytů, které právě zničil. Nevolačnost zesílila. Musel silně polknout, aby mu kyselá chuť nevystoupila do krku.

"Naserte si," zamumlal, "protože všechno, na co sáhnu, je posrané."

4.

Lidi jsou chlípna banda, usoudil Vergil, usazený na barové stoličce, z níž pozoroval noční manévry. Příjemná prostorová hudba dávala energii pomalému, elegantnímu kroužení na tanečním parketu a blýskající jantarová světla zdůrazňovala pulz namačkaných těl, mužských a ženských. Nad barem hučela a prskala ohromující baterie naleštěných mosazných trubek, které přiváděly pití - většinou kvalitní rozlévaná vína - a čtyřicet sedm druhů kávy. Káva šla na odbyt; večer pozvolna přešel v časně ráno a u Wearyho zanedlouho zhasnou a zavřou.

Poslední snahy nočního lovu byly čím dál nápadnější. Do pokusů někoho sbalit proniklo víc zoufalství, ztrácela se rafinovanost; vedle Vergila jeden drobný chlapík hustil sliby na jednu noc do štíhlé černovlasé dívky s asijskými rysy. Vergil byl nad tohle dění povznesený. Za celý večer se nepokusil nikoho sbalit, a to byl u Wearyho od sedmi. Nikdo se také nepokusil sbalit jeho.

Nebyl zrovna na roztrhání. Při chůzi se trochu belhal - ne že by stoličku opouštěl z jiného důvodu, než byla návštěva zaplněné toalety. V posledních letech strávil tolik času v laboratořích, že jeho kůže dostala nepopulární odstín ředitele vápenky. Nevypadal zrovna energicky a nebyl ochotný žvanit nesmysly, aby přilákal pozornost.

U Wearyho měli naštěstí dost výkonnou klimatizaci, aby utlumila projevy jeho senné rýmy.

Většinou trávil večer tím, že pozoroval neuvěřitelnou pestrost - a v podstatě stejnost - postupů, které lidští samci na lidské samice zkoušeli. On sám z toho vypadl a neměl v úmyslu z koule objektivitu a lehké osamělosti, v níž se vznášel, vystoupit. Ale proč potom k Wearymu vůbec přišel, zeptal se sám sebe. Proč tam chodil? Nikdy v životě u Wearyho - ani v jiném baru pro svobodné - žádnou ženskou nesbalil. "Ahoj."

Vergil sebou trhl a otočil se. Oči měl vytřeštěné. "Promiňte. Nechtěla jsem vás vylekat."

Zavrtěl hlavou. Mohlo jí být tak osmdvacet, zlatá blondýna, štíhlá, skoro až vychrtlá, s hezkou, ale ne zas oslnivou tváří. Nejlepší na ní byly oči - velké, průzračné a hnědé - možná s výjimkou nohou, připustil, když se instinktivně podíval dolů.

"Vy sem nechodíte často," prohodila. Ohlédla se přes rameno. "Nebo ano? Já sem totiž taky moc nechodím. Možná bych vás nepoznala."

Zavrtěl hlavou. "Často ne. Proč taky? Nemám nijak závažnou úspěšnost."

S úsměvem se otočila zpátky. "Já o vás vím víc než si myslíte," řekla. "A to vám ani nemusím číst z dlaně. Především jste bystrý." "Fakt?" řekl rozpačitě.

"Umíte to s rukama." Chytila ho za palec, který měl položený na koleni. "Máte moc hezké ruce. S takovými rukama byste mohl hodně dokázat. Ale nejsou umazané, takže nebudete mechanik. A snažíte se dobře oblékat, ale..."

Zahihňala se jako po třech drincích a zakryla si ústa rukou. "Promiňte. Snažíte se."

Podíval se na svou bavlněnou košili s černozeleňým kostkovým vzorem a černé kalhoty. To oblečení bylo nové. Co jí na něm mohlo vadit? Možná se jí nelíbily tenisky, které měl na nohou. Byly trochu ošoupané.

"Pracujete... počkejte." Odmlčela se a přejela si rukou po tváři. Její nehty byly mistrovské dílo manikérské-ho umění, silné, dlouhé, zářivě bronzové. "Jste inža."

"Cože?"

"Pracujete v některé laboratoři, co jsou tady kolem. Na mariňáka máte moc dlouhé vlasy, a ti sem stejně moc nechodí. Ne že bych měla přehled. Pracujete v laboratoři a... jste smutný. Pročpak?"

"Protože..." zarazil se. Přiznat, že je bez práce, by nemuselo být strategické. Chodila mu podpora, na kterou měl půl roku nárok; díky ní a úsporám mohl nějaký čas maskovat, že nevydělává. "Jak jste na to přišla, že jsem inža?"

"To já poznám. Podle kapsy u košile..." Vklouzla mu do ní prstem a zlehka zatahala. "Vypadá, že by se do ní vešel balík tužek. A podle toho, jak se kroutíte a vyplazujete jazyk." Nádherně se usmála a vystrčila růžovou špičku jazyka, aby to předvedla.

"Fakt?"

"Fakt. A nosíte ponožky s kosočtvercovým vzorem. Ty teď nosí jediné inžové."

"Mně se líbí," bránil se Vergil.

"Mně taky. Chci říct, že jsem s inžou ještě nikdy nebyla. Myslím... intimně."

Kristepane, pomyslel si Vergil. "Co děláte vy?" zeptal se. Okamžitě zalitoval, že ta slova nemůže vzít zpátky.

"A chtěla bych, jestli vám nevadí, že jdu na věc moc rychle," pokračovala, jako by jeho otázku neslyšela. "Hele, v baru stejně za pár minutek zavírají. Pít už nepotřebuju a muzika se mi moc nelíbí. Vám jo?"

Jmenovala se Candice Rhineová. Pracovala v reklamním oddělení La Jolla Light. Líbilo se jí jeho sportovní volvo a líbilo se jí jeho bydlení, dvoupokojový byt v prvním patře, čtyři ulice od pláže v La Jolle. Koupil jej za výhodnou cenu před šesti lety - hned po medicíně - od jednoho univerzitního profesora, který krátce nato odjel do Ekvádoru, aby dokončil svou práci o jihoamerických indiánech.

Candice k němu vpadla do bytu, jako by tam žila roky. Dyftýnový kabátek přehodila přes pohovku a halenku přes jídelní stůl. Podprsenku pověšila se zahihňáním na lampu z chrómu a skla nad stolem. Nádra měla malá, velice úzký hrudník jí je opticky zvětšoval.

Vergil to všechno bázlivě sledoval.

"Tak pojď, inžo," šeptla Candice. Stála nahá ve dveřích do ložnice. "Ty chlupy se mi líbí." Přes kalifornskou prodlouženou postel měl přehoz z alpaky. Chvilí pózovala s konečky prstů jemně přitisknutými u vršku dveří zárubně, jedno koleno vytočené do boku, potom se otočila na patě a bezstarostně zmizela ve tmě.

Vergil stál na místě, dokud nerozsvítila lampičku u postele.

"Já jsem to věděla!" vypískla. "Samý knížky!"

Vergil přemýšlel až příliš jasně ve tmě o rizicích sexu. Candice spala hlubokým spánkem vedle něho, zmožená třemi drinky a čtverým milováním.

Dělali to čtyřikrát.

Nikdy nebyl tak dobrý. Než usnula, zamumlala, že chemici to dělají se zkumavkami, doktoři s trpělivostí, ale jen inža to může dělat geometrickou řadou.

Pokud šlo o rizika... Viděl mnohokrát - většinou v učebnicích - následky promiskuity ve světě globální turistiky. Jestli byla Candice promiskuitní (a Vergil nutně předpokládal, že jediné promiskuitní žena by s ním šla do postele tak rychle), pak nemohl vědět, jaké mikroorganismy se mu teď zabydlují v krvi.

Přesto se musel pousmát.

Čtyřikrát.

Candice ze spaní zasténala a Vergil sebou polekaně škubl. Věděl, že nebude spát dobře. Nebyl zvyklý mít někoho v posteli.

Čtyři.

Zahnědlé zuby se mu zaleskly ve tmě.

Ráno Candice zdaleka tak nevázaná nebyla. Zcela vážně trvala na tom, že udělá snídani. Ve starožitné ledničce, ještě s oblými rohy, měl vajíčka a plátky slaniny. Poradila si s nimi znamenitě, jako by za sebou měla praxi v nějakém bistro - anebo to ženy prostě umějí? Nikdy nepřišel na ten trik, jak volská oka udělat dobře. Vždycky to dopadlo špatně, žlutky se roztrhly a okraje spálily.

Prohlížela si ho přes stůl velkýma hnědýma očima. Měl hlad a snědl to rychle. Věděl, že takt a způsoby nejsou jeho silná stránka. No a co? Co víc od něho mohla očekávat - nebo on od ní?

"Viš, obvykle nezůstávám přes noc," řekla. "Většinou si ve čtyři zavolám taxík, když chlap spí. Ale tys mě zaměstnal do pěti a já jsem stejně...nechtěla. Utahal jsi mě."

Přikývl a vytřel posledním kouskem toastu poslední dokonalou ukázkou polotuhého žloutku. Nijak zvlášť ho nezajímalo, s kolika muži byla v posteli. Podle toho, jak mluvila, jich pár bylo.

Vergil zaznamenal za celý život tři úspěchy, z nichž jen jeden bylo možno označit za středně uspokojivý. Poprvé v sedmnácti - neuvěřitelné štěstí - a potřeby před rokem. Právě ten třetí případ byl ten uspokojivý a bolel ho. A právě tehdy se musel smířit s tím, že mu to sice páli, ale vzhledem není nic moc.

"Zní to hrozně, co?" zeptala se. "Ty taxíky a všechno." Pořád se na něho dívala. "Udělala jsem se s tebou šestkrát," dodala.

"To je fajn."

"Kolik je ti?"

"Dvaatřicet."

"Jsi jako puberťák - myslím v posteli. Máš výdrž."

Jako puberťák nebyl zdaleka tak dobrý.

"Líbilo se ti to?"

Odložil vidličku a zamyšleně vzhledl. Líbilo se mu to až moc. Kdy asi bude příště? "Jo, líbilo."

"Viš, proč jsem si z toho davu vybrala právě tebe?" Svého vajíčka se skoro ani nedotkla a teď žvýkala konec jediného plátku slaniny, který na ni zbyl. Její nehty přežily noc bez újmy. Alespoň ho nepoškrábala. Líbilo by se mu to?

"Ne," odpověděl.

"Protože jsem poznala, že jsi inža. A s inžou jsem ještě nepíchala - teda, nikdy předtím jsem se s inžou nemilovala."

Vergil. Tak se jmenuješ, že? Vergil Ian Ulaam."

"Ulaam," opravil ji.

"Kdybych to věděla, začala bych dřív." Usmála se. Zuby měla bílé a rovné, i když možná trochu velké. Svými nedokonalostmi si ho získávala ještě víc.

"Díky. Nemůžu ale mluvit... nebo tak... za nás všechny. Za ně. Za inži. Nevím."

"Já myslím, že jsi hrozně milej," prohlásila. Úsměv se vytratil, nahradilo ho vážné zamyšlení. "Víc než milej. Přisahám, Vergile. Ještě nikdy mě nikdo tak neopíchal. Musíš dnes jít do práce?"

"Ne," řekl. "Jsem svým pánem."

"Bezva. Už jsi dosnídal?"

Do poledne to stihli ještě třikrát. Nemohl tomu uvěřit.

Candice všechno bolelo, když odcházela. "Připadám si, jako bych měla za sebou rok tréninku na pětiboj," prohlásila,

když stála ve dveřích s kabátem v ruce. "Chceš, abych večer přišla? Jen tak na návštěvu?" Zatvářila se znepokojeně. "Milovat už bych se nedokázala. Myslím, že jsi mi uspišil měsíčky." Vzal ji za ruku. "Prosím," řekl. "Budu rád." Poněkud neosobně si potřásl rukou a Candice vyšla do jarního slunce. Vergil stál ještě chvíli ve dveřích stídně usmíval a nevěřicně vrtěl hlavou.

.5.

Po týdnu známosti s Candice se Vergilovi začaly měnit chutě. Do té doby se tvrdošíjně cpal sladkostmi, potravinami s vysokým obsahem škrobu, tučnými masy, chlebem a máslem. Jeho oblíbeným jídlem byla pizza ze všeho, co zbude: nedaleko byla pizzerie, kde klidně naložili na ančovičky s olivami ananas a italskou šunku.

Candice mu navrhla, aby snížil příjem rostlinných a živočišných tuků - říkala tomu "to mastné svinstvo" - a jedl víc zeleniny a obilovin. Zdálo se, že jeho tělo s tím souhlasí.

Zmenšovalo se také množství jídla, které snědl. Rychleji získal pocit sytosti. V pase znatelně ubral. V bytě neměl stání.

Spolu se změnou chuťových buněk přišla také změna jeho postoje k lásce. Nebylo to nic nečekaného; rozuměl psychologii dost dobře, aby pochopil, že ve skutečnosti potřebuje jenom naplňující vztah, aby se zbavil své nervové misogynie. Candice mu jej poskytla.

Občas v noci cvičil. Chodidla už ho tak nebolela. Všechno se obracelo. Svět byl rázem lepší místo. Bolesti zad se postupně vytratily, dokonce i z jeho paměti. Nechyběly mu.

Vergil připisoval zásluhy za mnohé z toho Candice, tak jako pověst rozšířená mezi dospívající mládeží připisovala zlepšení uhrovitě pokožky ztrátě panenství.

Čas od času to v jejich vztahu zabouřilo. Candice nesnášela, když se jí snažil vysvětlit svou práci. Přistupoval k tématu se stěží skrývaným hněvem a málokdy se obtěžoval zjednodušovat technické detaily. Málem se přiznal, že si vpíchl lymfocyty, ale zarazil se, když pochopil, že je už tak dost znuděná. "Ale až najdeš levný lék na herpes, dej vědět," prohlásila. "Třeba bysme mohli dostat z Křesťanské ligy balík, když to nepustíme na trh."

O pohlavní nemoci si Vergil už starosti nedělal - Candice ho předešla a přesvědčila ho, že je čistá - ale jednoho dne večer mu naskočila vyrážka, zvláštní a dráždivé bílé pupínky na břicho. Do rána zmizely a už se neobjevily.

Vergil ležel v posteli, vedle sebe hladké, tiše dýchající, bíle zahalené tělo, zadnici jako zasněžený pahorek, záda odhalená, jako by na sobě Candice měla svůdné večerní šaty s hlubokým výstřihem. Před třemi hodinami skončili s milováním a on byl stále vzhůru. Přemýšlel o tom, že za uplynulé týdny se s Candice miloval víckrát než se všemi ostatními ženami za celý život.

To ho zaujalo. Statistika ho vždycky zajímala. Při experimentu čísla mapovala úspěch a neúspěch, stejně jako v podnikání. Začínal mít pocit, že jeho "známost" (jak zvláštní mu to slovo připadalo) s Candice se dostává do oblasti úspěchu. Opakování bylo charakteristickým znakem dobrého experimentu a tento experiment...

A tak dál a dál, nekonečné noční přemýšlení, přínosné o něco méně než bezesný spánek.

Candice ho ohromila. Vergil neměl mnoho příležitostí poznat ženy, a proto ho ohromovaly stále; něco mu však říkalo, že Candice je úžasnější, než je norma. Nedokázal pochopit její přístup. Málokdy teď dávala podnět k milování ona, ale účastnila se každého aktu s dostatečnou vervou. Viděl ji jako kočku, která hledá nový domov, a když ho najde, sedne si a přede, aniž by si dělala velké starosti, co bude zítra.

Emotivnost a ambice u Vergila takovou uspokojenou lhostejnost nepřipouštěly.

Zdráhal se pohlížet na Candice tak, jako by byla intelektuálně pod ním. Chvillemi byla docela duchaplná a bystrá a byla s ní zábava. Ale nezajímala se o stejné věci jako on. Candice věřila na povrchní životní hodnoty - vzhled, rituály, to, co si ostatní lidé myslí a co dělají. Vergilovi bylo jedno, co si ostatní myslí, dokud aktivně nebránili jeho plánům.

Candice přijímala a prožívala. Vergil sršel a pozoroval.

Silně záviděl. Byl by si rád dopřál oddech od neustálého přemýšlení myšlenek, plánů a obav, zpracovávání informací, z něhož mělo vyjít nějaké nové pochopení. Být jako Candice by bylo jako mít prázdniny.

Naproti tomu Candice ho musela považovat za nepokojného buřiče. Sama se v životě obešla bez velkých plánů a velkého přemýšlení, a zábrany neznala vůbec... žádné výčitky svědomí, úvahy, co se dalo udělat jinak. Když vyšlo najevo, že tento nepokojný buřič je bez práce a v nejbližší době si nejspíš žádnou nenajde, její důvěra zůstala zvláštním způsobem neotřesená. Možná se, coby kočka, těmito věcmi příliš nezabývala.

A tak spala, zatímco on přemýšlel, znovu a znovu se vracel k tomu, co se stalo v Genetronu, dumal nad následky, nad nespornou hloupostí, se kterou si vstříkl lymfocyty zpět do krevního oběhu, a neschopností soustředit se na to, co udělá jako další krok.

Vergil civěl do tmavého stropu. Potom silou zavřel oči s úmyslem pozorovat fosfeny. Aby jev zesílil, zvedl obě ruce - přitom zavadil Candice o zadek -, a přitiskl ukazováčky zvenčí na víčka. Dnes ho však psychedelické filmy na víčkách nedokázaly zabavit. Neobjevilo se nic, pouze teplá tma prostoupená záblesky, které byly stejně vzdálené a neurčité jako zprávy z jiného kontinentu.

Ve stavu, kdy už ani nepřemýšlel, odtržený od triků z dětství, ale stále čilý jako ryba, smířil se s bdělostí a nic nepozoroval, o ničem nepřemýšlel - tomu se opravdu snažil vyhnout - čekal na ráno.

Snažil se vyhnout

myšlenkám na všechno, co ztratil

a všechno, co v poslední době získal a ztratil

mohl

není připraven
a přesto se nepokojně bouří
ztrácí

Třetí týden v neděli ráno:

Candice mu podala šálek horké kávy. Chvilí na něj tupě zíral. Na tom šálku v její ruce nebylo něco v pořádku. Zašmátral po brýlích, aby si je nasadil, ale oči ho s nimi bolely ještě víc. "Díky," zamumlal a šálek si od ní vzal. Jak se opíral o polštář, trochu horké hnědé tekutiny rozlil na prostěradlo.

"Co budeš dnes dělat?" zeptala se ho. (Půjdeš si hledat práci? zaznělo z toho náznakem, ale Candice nikdy nezdůrazňovala odpovědnost a nikdy se neptala na jeho úmysly.)

"Nejspíš hledat práci," odpověděl. Znovu zašvidral přes brýle, které držel za jednu rozviklanou nožičku.

"Já zanesu předlohu inzerátu do redakce a nakoupím v krámku se zeleninou tady na ulici. Potom si udělám oběd a sama ho sním."

Vergil se na ni nechápavě podíval.

"Je na tom něco špatného?" zeptala se.

Odložil brýle. "Proč sama?"

"Protože se mi zdá, že mě začínáš brát jako něco, co máš jisté. A to se mi nelíbí. Cítím, že se se mnou smířu-ješ."

"Co je na tom špatného?"

"Nic," odvětila trpělivě. Oblékla se a učesala si vlasy, které jí teď visely na ramena, dlouhé a lesklé. "Prostě nechci, aby se z toho vytratilo koření."

"Koření?"

"Hele, každý vztah potřebuje čas od času trochu toho koketování. Začínám se na tebe dívat jako na štěně, který mám vždycky po ruce, a to není dobrý."

"To ne," souhlasil bezděky Vergil. Mluvil, jako by byl duchem někde jinde.

"Tys v noci nespál?" zeptala se.

"Ne," přiznal Vergil. "Moc ne." Vypadal zmateně.

"Tak co dalšího?"

"Vidím tě bez problémů."

"Vidíš? Bereš mě jako tutovku."

"Ne, tak to nemyslím... bez brýlí. Vidím tě bez problémů, i když nemám brýle."

"Tak to máš dobrý," řekla Candice s kočičí lhostejností. "Zítra ti zavolám. Nedělej si starosti."

"To ne," Vergil si prsty stiskl spánky.

Tiše za sebou zavřela dveře.

Rozhlédl se po pokoji.

Všechno bylo nádherně ostré. Tak dobře neviděl od doby, co mu v sedmi letech zkazily zrak spalničky.

Bylo to první zlepšení, u něhož měl jistotu, že se o ně nezasloužila Candice.

"Koření," zopakoval a zamžoural na závěsy.

.6.

Vergil měl pocit, že v přesně stejných kancelářích strávil už týdny: stěny v pastelových, zemitých barvách, stůl z šedé oceli s vyrovnanými hromádkami papírů nebo pořadači, muž nebo žena kladoucí psychologicky volené otázky. Tentokrát to byla žena, baculatá a dobře oblečená, s přátelským, trpělivým obličejem. Před ní na stole ležel záznam jeho zaměstnání a výsledky psychotestu. Už dávno se naučil, jak při takových testech postupovat: když chtějí obrázek, vyhýbej se očím nebo klínovitým objektům; nakresli něco k jídlu nebo hezké ženské; své cíle vždycky formuluj jasnými, praktickými termíny, ale s náznakem přehánění; ukaž představivost, ne však bujnou. Pokývala hlavou nad jeho papíry a podívala se na něho.

"Vaše materiály jsou pozoruhodné, pane Ulane."

"Prosím, říkejte mi Vergil."

"Z pohledu akademického vzdělání by to mohlo být o něco lepší, ale praxí to více než vynahrazujete. Předpokládám, že znáte další otázky, které vám položíme."

Ve vší nevinnosti rozšířil oči.

"O tom, co byste pro nás mohl dělat, se vyjadřujete maličko neurčitě, Vergile. Chtěla bych slyšet trochu víc o tom, co byste mohl Codon Research přinést."

Nenápadně se podíval na hodinky. Nezajímala ho hodina, ale datum. Za týden budou jeho šance na záchranu vylepšených lymfocytů minimální nebo nulové. Tohle byla skutečně poslední možnost.

"Mám plnou kvalifikaci k tomu, abych mohl dělat nejrůznější laboratorní práce, jak výzkumné, tak výrobní. Codon Research má za sebou kus dobré práce na poli farmaceutik, což mě zajímá, ale především si myslím, že bych vám mohl pomoci s případným biočipovým programem, na kterém pracujete."

Vedoucí osobního oddělení o zlomeček milimetru přimhouřila oči. Trefa. Codon Research se skutečně chystal jít do biočipů.

"My nepracujeme na biočipech, Vergile. Vaše pracovní záznamy z oblasti, která s léčivou souvisí, jsou přesto působivé. Máte rozsáhlé zkušenosti s kultivováním; skoro bych řekla, že stejně jako u nás byste se uplatnil v nějakém pivovaru."

Byla to rozředěná verze starého vtipu rozšířeného mezi laboratorními kultivátory. Vergil se usmál.

"Je tu ale jeden problém," pokračovala. "Jeden pramen vás z hlediska bezpečnosti hodnotí velmi vysoko, ale vaše hodnocení od Genetronu, vašeho posledního zaměstnavatele, zaznamenává v tomto směru propastný pokles."

"Vysvětloval jsem vám, že jsem měl osobní konflikt -"

"Jistě, a obvykle se o takové věci hlouběji nezajímáme. Naše společnost je koneckonců jiná než ostatní firmy, a pokud jsou kádrové materiály potenciálního zaměstnance jinak v pořádku - jako se zdají být vaše -připouštíme takové konflikty. Ale jsou chvíle, kdy musím dát na instinkt, Vergile. A tady něco není úplně v pořádku. Vy jste v Genetronu pracoval na programu biočipů."

"Prováděl jsem související výzkum."

"Tak. Nabízíte nám odborné poznatky, které jste získal v Genetronu?" Skutečný význam zněl: vybalíte nám tajemství vašeho předchozího zaměstnavatele?

"Ano a ne," odpověděl. "Především jsem nebyl v jádru biočipového programu. Nebyl jsem zasvěcen do věci podléhajících přísnému utajení. Mohu vám však nabídnout výsledky vlastního výzkumu. Takže technicky vzato ano, jelikož Genetron měl ve smlouvě klauzuli o práci bez nároku na autorská práva, některá tajemství vám vyklopím, jestli mne vezmete. Ale budou nedílnou součástí práce, kterou jsem dělal." Doufal, že se trefil někam doprostřed. Byla to vyložená lež - věděl prakticky všechno, co se dalo o biočipech z Genetronu vědět - ale byla to i pravda, neboť cítil, že celá myšlenka biočipů je zastaralá, mrtvá už v okamžiku narození.

"Mm, hmm." Listovala papíry. "Budu k vám upřímná, Vergile. Možná upřímnější, než jste byl vy ke mně. Jste pro nás trochu tajemný a samotářský, ale riskli bychom to a vzali vás... nebýt jedné věci. Jsme přátelé s panem Rothwildem z Genetronu. Velice dobří přátelé. A on mi poskytl jisté informace, které by jinak byly důvěrné. Nepadla žádná jména a on ani nemohl vědět, že jednou budu sedět proti vám u tohoto stolu. Řekl mi však, že v Genetronu někdo porušil celou horu předpisů Institutu národního zdraví a rekombinoval DNA z jadra savčích buněk. Mám silné podezření, že tím člověkem jste vy." Mile se usmála. "Je to tak?"

Genetron za poslední rok nikoho nevyhodil, dokonce ani nenechal odejít. Přikývl.

"Byl dosti rozrušený. Řekl, že jste skvělý, ale budete problémem pro každou firmu, která vás zaměstná. A řekl, že vám pohrozil černou listinou. Já i on víme, že s ohledem na dnešní zákoník práce a možnosti soudních sporů taková hrozba mnoho neznamena. Ale tentokrát, čistě náhodou, o vás Codon Research ví víc, než bychom měli vědět. Říkám vám to otevřeně, aby mezi námi nevzniklo žádné nedorozumění. Když se mě někdo zeptá, popřu všechno, co tu zaznělo.

Skutečným důvodem mého odmítnutí je váš psychologický profil. Vaše kresby jsou příliš daleko od sebe a naznačují nezdravou zálibu v izolaci sebe sama." Podala mu materiály zpátky. "To je férové, ne?"

Vergil přikývl. Vzal si své papíry a vstal. "Vždyť vy Rothwilda ani neznáte," prohlásil. "Totéž se mi stalo už šestkrát."

"Ano, pane Ulame, jistě. Náš obor je ještě mladý, není mu ani patnáct let. V jistých věcech firmy stále dají jedna na druhou. Navenek si jdou po krku, ale potají si vypomáhají. Ráda jsem si s vámi pohovořila, pane Ulame. Přeji vám hezký den."

Před bílým betonovým průčelím Codon Research zamžoural do slunce. A pak prý zlepšení, pomyslel si.

Z celého experimentu brzy nebude nic. A možná to tak bylo dobře.

.7.

Ujížděl na sever mezi bílozlatými kopci, na nichž rostly osamělé, zkroucené duby, kolem hlubokých, průzračných, blankytně modrých jezer, naplněných dešti z minulé zimy. Léto bylo zatím mírné a dokonce ani ve vnitrozemí teplota nevystoupila výrazněji nad třicet.

Volvo s pobrukováním ukrajovalo z nekonečné dálky Highway 5. Pole nejdřív ovládla bavlna, potom je vystřídaly mandloňové háje. Vergil to vzal po pět set osmdesátce po okraji Tracy. Prakticky na nic nemyslel, řízení bylo jako všelék na jeho starosti. Po obou stranách dálnice se harmonicky otáčely lesy vrtulí na vysokých sloupech; každá mohutná lopatka byla dlouhá jako dvě třetiny fotbalového hřiště.

Nikdy v životě mu nebylo líp, a přesto se trápil. Dva týdny ani nekýchl, uprostřed hlavní pylové sezóny. Když byl naposledy za Candice, aby jí řekl, že jede do Livermoru navštívit matku, všimla si barvy jeho pleti, která přešla z bledé do zdravé broskvově růžové, a toho, že nemusí pořádkem posmrkávat.

"Pokaždý, co tě vidím, vypadáš líp a líp, Vergile," usmála se a dala mu pusu. "Brzo se vrát'. Bude se mi po tobě stýskat. Třeba najdeme další koření."

Vypadal líp, cítil se líp - a neměl pro to vysvětlení. Nebyl tak naivní, aby si myslel, že všechno vyléčí láska, i kdyby to, co cítil ke Candice, chtěl láskou nazývat. Byla to láska?

Něco jiného.

Nechtělo se mu o tom přemýšlet, a tak raději řídil. Když po deseti hodinách jízdy zabočil na South Vasco Road a rozjel se na jih, cítil neurčitě zklamání. Na East Avenue se držel vpravo a zajel až do centra Livermoru, malého kalifornského města s domy z kamene a cihel, starými dřevěnými farmami, dnes obklopenými předměstími a nákupními centry podobnými těm ve všech ostatních kalifornských městech... a těsně za městem stála Lawrencova národní laboratoř Livermore, kde se mimo jiné oblasti výzkumu konstruovaly jaderné zbraně.

Zastavil se v pizzerii Guinevere a přinutil se objednat si střední "zbytkovou" pizzu, salát a kolu. Posadil se v jídelně, která měla evokovat středověkou atmosféru, a pro ukrácení času přemýšlel o tom, jestli by v livermorských laboratořích nemohli mít vybavení, které by se mu hodilo. Kdo byl divnoláskovější - zbrojaři nebo starý dobrý Vergil Ulam I.?

Když mu přinesli pizzu, podíval se na sýr, koření a tučný párek. "Mívals to přece rád," připomněl si polohlasně. V

pizze se jenom ponímal, salát snědl celý. Měl pocit, že mu to stačí. Přestože většina jídla zůstala na stole, otřel si ústa ubrouskem, usmál se na mladou dívku za pokladnou a vrátil se do auta.

Vergil se na návštěvy u matky netěšil. Určitým nespecifikovatelným, rozčilujícím způsobem je potřeboval, ale neměl z nich radost.

April Ulamová bydlela v udržovaném, sto let starém jednopatrovém domě hned vedle First Street. Dům byl vyvedený v lesní zeleni a měl mansardovou střechu. Po stranách strmých předních schodů byly dvě zahrádky obehnané plotem z krouceného železa - jedna květinová a bylinková, druhá zeleninová. Veranda měla síťku proti hmyzu v dřevěném rámu nasazeném na vrzájící panty a přitahovaném nařikající ocelovou pružinou. Do vlastního domu se vcházelo těžkými dveřmi z tmavého dubu s okénkem z matovaného skla a kladkem ve tvaru lví hlavy.

Nic z toho nebylo u starého domu v malém kalifornském městě nečekané. Jenže potom se objevila Vergilova matka, štíhlá, oblečená do splývavého levandulového hedvábí, na nohách zlaté lodičky, havraní vlasy s nepatrným náznakem šedin na spáncích. Prošla dubovými dveřmi a dvířky proti hmyzu a vyšla na slunce. Přivítala ho rezervovaným objetím, tenkými, studenými prsty ho zlehka vzala za ruku a odvedla ho předpokojem dovnitř.

V obýváku si sedla na lehátko potažené šedým sametem. Šaty jí lehce splývaly přes boky. Obývací pokoj odpovídal domu. Byl zařízený předměty, jaké mohla postarší žena (ne jeho matka) za dlouhý a středně zajímavý život nashromáždit. Kromě lehátka tam byl tlustě čalouněný divan s modrým květinovým vzorem, mosazný kulatý stůl s arabskými příslovími natisknutými v soustředných kruzích kolem abstraktních geometrických motivů, ve třech rozích lampy ve stylu Tiffany a ve čtvrtém zašlá čínská kuan-jinská socha vyřezaná z dvoumetrového kusu týkového dřeva. Jeho otec - ve všech rozhovorech jednoduše "Frank" - ji přivezl z Tchaj-wanu po jedné plavbě na obchodní lodi. Třiletého Vergila tenkrát málem vyděsila k smrti.

Frank je oba opustil v Texasu, když bylo Vergilovi deset. Potom se odstěhovali do Kalifornie. Matka se podruhé nedála, tvrdila, že by se tím ochudila o možnosti. Vergil si nebyl jistý ani tím, jestli se jeho rodiče vůbec rozvedli. Pamatoval si otce jako tmavého muže s ostře řezanou tváří a ostrým hlasem, ani tolerantního ani inteligentního, který se v okamžicích zvrácené úzkosti uchýlil k bouřlivému smíchu. Ani teď si nedokázal představit, jak spolu jeho matka s otcem mohli jít do postele, natož jak spolu dokázali jedenáct let žít. Frank mu chyběl pouze teoreticky - chyběl mu otec, imaginární otec, který by si s ním povídal, pomáhal mu s úkoly, uměl mu poradit s jeho dětskými starostmi. Takového otce si vždycky přál.

"Nepracuješ," konstatovala April a přejela po synovi pohledem, který vyjadřoval mírný zájem.

Vergil matce neřekl, že ho propustili, a ani se nezeptal, odkud to ví. Byla mnohem bystřejší než její manžel, v inteligenci pořád dokázala se synem držet krok a v praktických záležitostech nebo tam, kde mohla uplatnit svou světaznalost, ho dokonce překonávala.

Přikývl. "Už pět týdnů."

"Něco na obzoru?"

"Ani nehledám."

"Měli předsudky, a tak se tě zbavili."

"Skoro až extrémní předsudky."

Usmála se; jejich slovní šerm mohl začít. Bez ohledu na ostatní chyby, které měl, byl její syn velice důvtipný, velice zábavný. Nelitovala ho, že nemá práci; jednoduše to tak bylo. Buď se potopí, nebo bude plavat. V minulosti měl svoje problémy, ale obvykle se udržel na hladině. Hodně u toho cákal, kondici měl mizernou, ale na hladině se udržel.

Neřekl jí o peníze od chvíle, kdy před deseti lety odešel z domova.

"Přijel ses podívat, co dělá tvá stará matka?"

"Co dělá má stará matka?"

"Zahrává si, jako obvykle," odvětila. "Šest nápadníků za minulý měsíc. Je to otrava být stará a nevypadat na to, Vergi."

Vergil se tiše zasmál a zavrtěl hlavou. Věděl, že to od něho čeká.

"Něco na obzoru?"

Udělal posměšnou grimasu. "Už nikdy. Frankovi se naštěstí žádný chlap nevyrovná."

"Vyhodili mě proto, že jsem dělal experimenty na vlastní pěst," přiznal. Přikývla a zeptala se, jestli si dá čaj, víno nebo pivo. "Pivo," řekl.

Ukázala do kuchyně. "Na lednici není zámek."

Vybral si Dos Equis, otřel si zkondenzované kapičky do rukávu a vrátil se do obýváku. Sedl si do křesla s širokým opěradlem a dopřál si dlouhý doušek.

"Neuměli ocenit tvou genialitu?"

Zavrtěl hlavou. "Nikdo mě nechápe, mami."

Podívala se mu přes rameno a povzddechla si. "Já jsem tě nechápala nikdy. Čekáš, že si v nejbližší době nějaké zaměstnání najdeš?"

"Na to už ses ptala."

"Říkala jsem si, že když se zeptám jinak, třeba dostanu lepší odpověď."

"Odpověď by byla stejná, i kdyby ses zeptala svahilsky. Už mě nebaví dělat pro někoho jiného."

"Můj nešťastný, nedoceněný syn."

"Mami," řekl lehce podrážděně Vergil.

"Co jsi provedl?"

Stručně jí to vylíčil, třebaže kromě těch nejpodstatnějších momentů skoro nic nepochopila. "Tys chtěl něco upéct za jejich zády."

Přikývl. "Kdybych dostal ještě měsíc a kdyby to viděl Bernard - všechno by bylo ve vatě." Málokdy byl před matkou vyhybavý. Šokovat ji bylo prakticky nemožné, bylo těžké s ní udržet krok a ještě těžší ji napálit.

"A nepřišel bys sem za svou starou, slabou matkou."

"Nejspíš ne." Vergil pokrčil rameny. "A pak je tu ještě jedna holka. Vlastně žena."

"Jestli si od tebe nechá říkat, že je holka, není to žena."

"Je docela nezávislá." Chvilí mluvil o Candice, o bouřlivých začátcích a o tom, jak se postupně zklidnila. "Začínám si zvykat, že ji mám u sebe. Tedy, ještě spolu nežijeme. Momentálně jsme si vzali volno, abychom zjistili, co to udělá. Nejsem zrovna domácí poklad." April přikývla a požádala ho, aby jí došel pro pivo. Přinesl ji neotevřený Anchor Steam.

"Já ale nemám tak pevné nehty," poznamenala.

"Aha." Vrátil se do kuchyně a láhev otevřel.

"Tak. Co jsi čekal, že pro tebe slavný neurochirurg jako Bernard udělá?"

"On není jenom neurochirurg. Už léta se zajímá o UI."

"UI?"

"Umělou inteligenci."

"Hm." Zářivě, chápavě se usmála. "Jsi bez práce," podotkla, "možná jsi zamilovaný, ale vyhlídky nic moc. Potěš matčino srdce ještě trochu víc. Co dalšího se děje?"

"Myslím, že dělám experimenty sám na sobě," přiznal.

April vytřeštila oči. "Jak?"

"Víš, ty buňky, co jsem změnil. Musel jsem je propašovat ven tak, že jsem si je vpíchl do těla. A od té doby jsem se nedostal do žádné laboratoře nebo ordinace. Teď už je nikdy nedostanu zpátky."

"Jak to myslíš, nedostanu zpátky?"

"Neoddělím od ostatních. Jsou jich miliardy, mami."

"Když jsou to tvoje vlastní buňky, proč by tě to mělo trápit?"

"Nevšimla sis ničeho?"

Podívala se na něho přimhouřenýma očima. "Nejsi tak bledý a nechal sis udělat kontaktní čočky."

"Nenosím kontaktní čočky."

"Tak jsi možná změnil zvyky a už nečeš potmě." Zavrtěla hlavou. "Nikdy jsem nechápala, jak tě celý ten nesmysl může zajímat."

Vergil na ni ohromeně zíral. "Vždyť je to úžasné," řekl. "Jestli nedokážeš pochopit, jak je to důležité, tak -"

"Nerozčiluj se, jsem prostě na některé věci slepá. Vím o tom, ale to neznamená, že si budu dělat násilí, abych na tom něco změnila. Zvláště když vidím, v jakém stavu dneska svět je, zásluhou lidí s tvými intelektuálními zálibami. Proč se den co den pachtí v laboratoři, aby vymysleli další zkázonosné..."

"Neposuzuj většinu vědců podle mě, mami. Nejsem zrovna typický příklad. Jsem trochu..." Nedokázal najít to správné slovo a vesele se usklíbl. Matka mu úšklebek oplátila s lehkým úsměvem, který se mu nikdy nepodařilo rozšifrovat.

"Šílenější."

"Neortodoxnější," opravil ji Vergil.

"Nechápu, k čemu mříš, Vergile. Co je to za buňky? Jenom části tvé krve, se kterými jsi pracoval?"

"Umějí myslet, mami."

Nešokovatelná, opět nezareagovala způsobem, který by dokázal zaznamenat. "Společně - chci říct všechny, nebo každá zvlášť?"

"Každá. Ale při posledních experimentech měly tendenci se shlukovat."

"Jsou přátelské?"

Vergil zoufale obrátil oči ke stropu.

"Jsou to lymfocyty, mami. Dokonce ani nežijí ve stejném světě jako my. Nemohou být přátelské nebo nepřátelské v takovém smyslu, jak ta slova chápeme my. Pro ně jsou všechno chemikálie."

"Když umějí přemýšlet, pak něco cítí, alespoň pokud jsou mi k něčemu moje celoživotní zkušenosti. Pokud nejsou jako Frank. Ten ovšem moc nepřemýšlel, takže to není přesné srovnání."

"Neměl jsem čas zjistit, jaké jsou nebo jestli dovedou uvažovat tak, aby to odpovídalo... jejich potenciálu."

"Jaký mají potenciál?"

"Víš jistě, že tomu rozumíš?"

"Mluvím snad, jako bych tomu rozuměla?"

"Ano. Proto jsem na pochybách. Nevím, jaký mají potenciál. Ale je obrovský."

"Vergi, tvoje šílenství bylo vždycky metodické. Co jsi tím chtěl získat?"

To ho zarazilo. Byl zoufalý, že s matkou nikdy nedokáže komunikovat na této úrovni - úrovni úspěchů a cílů. Nikdy nechápala jeho touhu něco dokázat. Pro ni bylo naplněním cílů nerozdráždit příliš často sousedy. "Nevím. Možná nic. Zapomeň na to."

"Už se stalo. Kam dnes zajdeme na večeři?"

"Pojďme do Marocké."

"Aha, břišní tanečnice." .

Nechápal na April mnoho věcí, ale korunou všeho byl jeho dětský pokoj. Hračky, postel a nábytek, plakáty na stěnách... jeho pokoj byl zachován ne v takovém stavu, v jakém z něj odešel, ale takový, jaký byl, když mu bylo dvanáct. Knihy, které tenkrát četl, vytahala z krabic na půdě a seřadila na policích jediné skříňky, do níž se kdysi vešla celá jeho knihovna. Paperbacky a science fiction z knižního klubu soutěžily s komiksy a malým, důležitým shlukem

knih o vědě a elektronice.

Filmové plakáty - dnes už určitě měly velkou cenu - ukazovaly robota Robbieho, jak drží značně zvětšenou Anne Francesovou a kráčí s ní po rozeklaném povrchu nějaké planety, Christophera Leeho se vzteklou grimasou a rudýma očima a Keira Dulleu, jak ohromeně zírá z přílby svého skafandru.

V devatenácti ty plakáty sundal, sroloval je a schoval do šuplíku. Když odjel na vysokou školu, April je znovu pověsila.

Dokonce exhumovala jeho přehoz s motivem lovců a psů. Vlastní postel byla proležená a známá. Lákala ho zpátky do dětství, které snad ani nikdy neměl, natož aby z něho vyrostl.

Vzpomínal na svá předpubertální léta jako na období velkého strachu a obav. Strachu, že je nějaký sexuální maniak, že je odpovědný za otcův odchod; obav, že nebude dost dobrý ve škole. A vedle obav zároveň extáze. Opojná a zvláštní radost, kterou cítil, když zpola překroutil proužek papíru, konce slepil k sobě a vyrobil tak svou první Mobiovu pásku; jeho mravenčí farma a podomácku složená radiostanice; objev deseti ročníků časopisu Scientific Americans v popelnici v uličce za domem.

Ve tmě, právě když byl na prahu spánku, ho začala svědit záda. Bezmyšlenkovitě se poškrábal, potom šeptem zanedával, sedl si na postel a smotal dolní okraj svého pyžamového kabátku do těsné ruličky, kterou jezdil oběma rukama nahoru a dolů, sem a tam, aby svědění zmínil.

Sáhl si na obličej. Připadal mu naprosto neznámý, jako obličej někoho jiného - hrbolky a hřbítky, protažený nos, vystupující rty. Ale když to udělal druhou rukou, měl normální pocit. Promnul si prsty obou rukou o sebe. Necítil to, co cítit měl. Jedna ruka byla mnohem citlivější než obvykle, zatímco ta druhá byla skoro znečitlivělá.

Dech se mu zrychlil. Doklopýtal do koupelny v patře a rozsvítil. Na prsou ho odporně svědilo. V mezerách mezi prsty na nohou jako by se mu henžili neviditelní mravenci. Tak nepříjemný pocit měl naposledy, když dostal v jedenácti plané neštovice, měsíc před otcovým odchodem. Když se nepříjemný stav evidentně stupňoval, svlékl si pyžamo a vlezl si do sprchy. Doufal, že mu studená voda uleví.

Ze starých trubek se kloktavě spustil slabý proud vody. Perlil mu na hlavě a na šíji, na ramenou a na zádech, v čůrcích mu stékal po hrudi a po nohou. Obě ruce teď měl mimořádně, bolestivě citlivé a voda jako by byla z jehliček, zahřívala a chladila, páčila a vzápětí mrazila. Když zvedl ruce, samotný vzduch mu připadal drsný.

Stál pod sprchou čtvrt hodiny a vzdychal úlevou, jak dráždění postupně ustávalo.

Postižené části kůže si třel zápěstími a hřbety rukou, až hrozivě zrudly. V prstech a dlaních cítil rezavou bolest, která postupně přešla do slabých, tepavých záchvěvů vracející se normálnosti.

Vyšel ze sprchy, vysušil se ručníkem a nahý se postavil před koupelnové okno. Cítil chladivý vánek a poslouchal cvrčky. "Do prdele," řekl pomalu a důrazně. Otočil se a podíval se na sebe v zrcadle. Prsa měl flekatá a zarudlá, jak si je škrábal a mnul. Otočil se a přes rameno nahlédl na záda.

Od jednoho ramene k druhému a křížem krážem podél páteře vykreslovaly slabé bílé linie pod povrchem kůže jakousi šílenou automatu, která tam neměla být. Čáry mu přímo před očima pomalu zmizely, až se zamyslel nad tím, jestli tam vůbec byly.

Sedl si na záchodovou desku a s bradou v obou dlaních se zahleděl na nohy. Srdce mu v hrudi prudce bušilo. Teď měl opravdu strach.

Pak se něj vydrál hluboký, hrdelní smích.

"Dals těm malejm prevítům zabrat, co?" zeptal se šeptem sám sebe.

"Vergile, není ti nic?" zeptala se z druhé strany koupelnových dveří jeho matka.

"To je v pohodě," odpověděl. "Den za dnem je mi líp."

"Co žiju a dýchám, nikdy chlapy nepochopím," prohlásila April a nalila si další šálek silné černé kávy. "Pořád musejí do něčeho vrtat, pořád si koledují o průšvihy."

"Já nejsem v průšvihi, mami." Neznělo to přesvědčivě ani jemu samotnému.

"Ne?"

Pokrčil rameny. "Jsem zdravý. Ještě několik měsíců bez práce vydržím - a něco se určitě objeví."

"Vždyť ani nic nehleďáš."

To byla pravda. "Překonávám depresi." To byla vyložená lež.

"Kecy," odsekla. "Za celý život jsi nikdy depresi neměl. Ani nevíš, co to znamená. Měl bys být několik let ženská, aby sis to zkusil."

Ranní slunce se opíralo do průsvitných závěsů na okně a rozlévalo po kuchyni tlumené, příjemné teplo.

"Občas se chováš, jako bych byl cihlová zeď," podotkl Vergil.

"Občas jsi. Sakra, Vergi, jsi můj syn. Dala jsem ti život - myslím, že Frankův přínos můžeme škrtnout - a dvaadvacet let jsem se dívala, jak vyrůstáš. Nikdy jsi nevyrostl úplně, nikdy jsi nedostal plnou dávku jennocitu. Jsi moc chytrý kluk, ale prostě nejsi úplný."

"A ty," odvětil s úšklebkem, "jsi hluboká studnice podpory a pochopení."

"Nerozčiluj starou ženskou, Vergi. Mám pro tebe tolik pochopení a účasti, kolik si zasloužíš. Lítáš v pořádném maléru, co? Ten experiment..."

"Byl bych rád, kdybys do toho pořád nerýpala. Jsem vědec, postižený jsem jenom já a zatím..." Se slyšitelným cvaknutím zavřel ústa a zkřížil ruce na prsou. Bylo to všechno šílené. Lymfocyty, které si vpíchl, nepochybně musely být už mrtvé nebo opotřebované. Byly upraveny ve zkumavce, nejspíš dostaly úplně nové histokompatibilní antigeny. Před několika týdny je napadli a pozřeli jejich nemodifikovaní kolegové. Každá jiná hypotéza se jednoduše neopírala o rozum. Minulou noc to nebylo nic jiného než složitá alergická reakce. Proč by zrovna se svou matkou měl diskutovat o možnosti...

"Vergi?"

"Bylo to fajn, April, ale myslím, že je čas, abych odjel"

"Kolik ti zbývá?"

Vstal a ohromeně se na ni podíval. "Já neumírám, mami."

"Můj syn celý život směřoval ke své poslední chvíli. Řekla bych, že ta chvíle nastala, Vergi."

"Nevíš, co mluvíš."

"To, co jsi mi řekl, ti hned vrátím, synu. Nejsem génus, ale nejsem ani cihlová zeď. Tvrdíš mi, že jsi stvořil inteligentní mikroby, a já ti tady a teď říkám... Každý, kdo někdy dezinfikoval toaletu nebo čistil kbelík po plenkách, by dostal strach, kdyby si představil mikroby, které myslí. Co kdyby se začaly bránit, Vergi? To pověz své staré matce."

Nedokázal odpovědět. Nebyl si ani jistý, jestli jejich rozhovor má nějaké životaschopné téma; nic nedávalo smysl. Ale cítil, jak se mu svírá žaludek.

Nebylo to poprvé, co absolvoval tento rituál, dostal se do průšvihů a přijel za matkou, nervózní a rozkolísaný, nejistý přesnou povahou malému, do něhož spadl. Zdálo se, že matka s neskutečnou účinností dokáže přeskočit do nějaké vyšší roviny uvažování, identifikovat jeho problémy a předestřít mu je tak, že se stanou nevyhnutelnými. Nebyla to služba, kterou by si získala víc jeho lásky, ale stavělo ji to do pozice, kdy byla pro něho neocenitelná.

Vstal a poplácal ji po ruce. Otočila se a stiskla mu ruku. "Odcházíš," konstatovala.

"Ano."

"Kolik nám zbývá, Vergile?"

"Cože?"

Nechápal to, ale oči se mu najednou zalily slzami a roztřásl se.

"Vrať se ke mně, jestli budeš moci," požádala.

Vyděšený popadl kufr - sbalil se noc předtím - a seběhl po schodech k volvu. Prudce otevřel zavazadlový prostor a kufr hodil dovnitř. Jak obíhal auto, zachytil nohou o zadní nárazník. Bolest vystřelila a rychle opadla.

Vlezl si na sedadlo a nastartoval.

Jeho matka stála na verandě, hedvábné šaty se jí vlnily v ranním větříku. Vergil jí při odjezdu zamával. Normálka. Zamávat matce. Odjet.

Odjet s vědomím, že otec nikdy neexistoval a matka je čarodějnice. Co to vypovídalo o něm?

Vrtěl hlavou, až mu začalo hučet v uších, ale nějakým způsobem dokázal, že auto jelo po ulici rovně.

Přes hřbet levé ruky se mu táhl bílý hřebítek, jako nit přilepená na kůži lepidlem.

8.

Po netypické letní bouři zůstaly na obloze roztrhané mraky, ve vzduchu chlad a na okně ložnice kapky vody. Na vzdálenost čtyř bloků bylo slyšet přiboj, tupé dunění zakončené sykotem. Vergil seděl před počítačem, břicho dlaně jedné ruky opřené o okraj klávesnice, prst zdvižený. Na displeji byla stočená, vyvíjející se molekula DNA obklopená oparem proteinu. Mihotavé rozdělování fosfáto-glycidových páteří dvojité šroubovice naznačovalo rychlé pronikání enzymů, které molekulu rozebíraly pro přepis. Ve spodní části obrazovky běžely sloupce čísel. Sledoval je, aniž jim věnoval příliš pozornosti.

Potřeboval si v nejbližší době s někým promluvit - s někým jiným než s matkou, a určitě s někým jiným než s Candice. Nastěhovala se k němu týden po návratu z matčina domu se zjevným úmyslem pečovat o domácnost, uklízet byt a připravovat mu jídlo.

Občas spolu vyráželi na nákupy, a to bylo příjemné. Candice Vergilovi ráda pomáhala vybírat lepší šaty a on na ni dal, třebaže nákupy vyčerpávaly jeho beztak již nízký bankovní účet.

Když se ptala na věci, které se jí nelíbily, jeho mlčení se prodlužovalo. Divila se, proč trvá na tom, aby se milovali potmě.

Navrhla, aby si zajeli na pláž, ale Vergil měl námitky.

Dělalo jí starosti, že tráví tolik času pod novými lampami, které si koupil.

"Vergi?" Candice stála ve dveřích ložnice, zahalená do froté županu zdobeného růžemi.

"Neříkej mi Vergi. Tak mi říká matka."

"Promiň. Chtěli jsme si vyjet do té zoologické zahrady. Nevzpomínáš?"

Vergil zvedl prst ke rtům a okusoval si nehet. Vypadalo to, že ji neslyšel.

"Vergile?"

"Není mi dobře."

"Vůbec nechodíš ven. To je tím."

"Vlastně je mi celkem fajn," řekl a otočil se na židli. Podíval se na ni, ale další vysvětlení si nechal pro sebe.

"Nerozumím."

Ukázal na obrazovku. "Nikdy jsi mě nenechala, abych ti to vysvětlil."

"Vždycky se do toho tak zažereš a já ti nerozumím," namítla Candice. Ret se jí zachvěl.

"Nikdy by mě nenapadlo, že je něco takového možné."

"Co, Vergile?"

"To zřetězení. Kombinace. Ta síla."

"Prosím tě, vyjádři se srozumitelně."

"Jsem v pasti. Svedený, ale sotva opuštěný."

"Já jsem tě nesvedla proto..."

"Ty ne, zlato," řekl zamyšleně. "Ty ne."

Candice pomalu přistoupila ke stolu, jako by ji obrazovka mohla uštknout. Oči měla vlhké a kousala si spodní ret.

"Miláčku."

Poznamenal si čísla ze spodní části obrazovky.

"Vergile."

"Hmm?"

"Tys v práci něco provedl, myslím než jsi odešel, než jsme se potkali?"

Otočil hlavu a bez výrazně se na ni podíval.

"Třeba s počítači? Naštval ses a rozdrbal jsi jim počítače?"

"Ne," zazubil se. "Nic jsem jim nerozdrbal. Možná jsem s nimi trochu vydrbal, ale oni na to stejně nikdy neprijdou."

"Znala jsem totiž jednoho chláпка, kterej udělal něco proti zákonu a začal se chovat divně. Nechodil ven, moc nemluvil, stejně jako ty."

"A co udělal?" zeptal se Vergil, ale čísla si psal dál.

"Vykradl banku."

Tužka se zastavila. Pohledy se setkaly. Candice měla v očích slzy.

"Měla jsem ho moc ráda a musela jsem ho nechat, když jsem to zjistila," řekla. "Prostě nedokážu žít s takovým hajzlem."

"Nedělej si starosti."

"Chtěla jsem tě nechat už před několika týdny," pokračovala. "Měla jsem pocit, že už jsme spolu možná udělali všechno, co se udělat dalo. Ale je to šílený. Nikdy jsem nepotkala někoho jako ty. Jsi šílený. Šíleně chytřej, ne šíleně tupej jako ostatní chlapi. Říkala jsem si, že kdybychom se dokázali trochu odvázat, bylo by to fakt skvělý. Poslouchala bych tě, když budeš něco vysvětlovat, možná bys mě o té biologii a elektronice mohl něco naučit." Pokynula k obrazovce. "Já bych poslouchala. Vážně bych poslouchala."

Vergilova ústa zůstala pootevřená. Zaklapl je a zahleděl se na obrazovku. Několikrát po sobě rychle mrkl.

"Zamilovala jsem se do tebe. Když jsi odjel za matkou. Není to divný?"

"Candice..."

"A jestli jsi fakt udělal něco hrozného, bude to teď bolet i mě, nejenom tebe." Couvla, s pěstí vraženou pod bradou, jako by si uštědřovala pomalý úder.

"Já nechci nikomu ublížit," řekl Vergil.

"Já vím. Nejsi zlej."

"Všechno bych ti vysvětlil, kdybych sám věděl, co se děje. Jenže já to nevím. Neudělal jsem nic, za co by mě mohli poslat do vězení. Nic proti zákonu." Kromě nepovolených zásahů do lékařských záznamů.

"Neříkej mi, že tě něco netrápí. Proč bychom si o tom nemohli jen tak promluvit?" Vytáhla ze skříně skládací židličku, několik metrů od stolu ji rozevřela a sedla si na ni, s koleny u sebe a chodidly od sebe.

"Teď jsem to řekl. Nevím, co to je."

"Tys něco udělal... sobě? Dostal jsi v laboratoři nějakou nemoc nebo něco takového? Slyšela jsem, že se to může stát, aby doktoři a vědci dostali nemoci, se kterými pracují."

Zavrtěl hlavou. "Ty a moje matka."

"Děláme si starosti. Seznámíš mě s ní někdy?"

"V nejbližší době nejspíš ne."

"Promiň, já..." Rázně zavrtěla hlavou. "Chtěla jsem se ti jenom otevřít."

"To je v pořádku."

"Vergile?"

"Ano?"

"Máš mě rád?"

"Mám," přikývl a s překvapením zjistil, že to myslí vážně, třebaže ani neodtrhl oči od obrazovky.

"Proč?"

"Protože jsme si v tolika věcech podobní," odpověděl. Nebyl si vůbec jistý, jak to myslí; možná bylo oběma souzeno nikam to nedotáhnout, nebo přinejmenším nedokázat nic velkého - pro Vergila to bylo stejné jako nikam to nedotáhnout.

"Nech toho."

"Vážně. Možná to jenom nevidíš."

"Jistě, nejsem tak chytrá jako ty."

"Někdy je problém být chytrý," prohlásil.

To teď zjišťují, ty jeho malé lymfocyty? Jak je těžké být chytrý, přežít?

"Co kdybychom sedli do auta, někam si zajeli a udělali si piknik? Máme ještě studený kuře ze včerejška."

Poznamenal si poslední sloupeček čísel a uvědomil si, že už ví, co chtěl vědět. Lymfocyty skutečně mohly šířit svou biologiku do jiných typů buněk.

Mohly velice snadno dokázat všechno to, co se zdálo, že s ním dělají.

"Jo," kývl. "Piknik je skvělý nápad."

"A potom, až se vrátíme... necháme rozsvíceno?"

"Proč ne?" Dřív nebo později se to stejně bude muset dovědět. Něco si vymyslí, jak ty pruhu vysvětlit. Hřbítky zmizely, co začal používat lampu; zaplaťpánbu aspoň za maličkosti.

"Miluju tě." Pořád seděla na židličce a dívala se na něho. Uložil výpočty a grafy a vypnul počítač. "Díky," řekl tiše.

PROFÁZE
ŘÍJEN-PROSINEC

.9.

Irvine, Kalifornie

Edward Milligan viděl Vergila naposledy před dvěma lety. Vzpomínka, která mu zůstala, neměla mnoho společného s opáleným, usměvavým, dobře oblečeným mužem, který před ním stál teď. Den předtím si smluvili schůzku po telefonu a nyní si stáli tvář v tvář v širokých dvoukřídlových dveřích zaměstnanecké jídelny nového Léčebného centra Mount Freedom v Irvinu.

"Vergile?" Edward si s ním potřásl rukou a obešel ho ze všech stran. Ve tváři měl výraz přehnaného úžasu. "Vážně jsi to ty?"

"Rád tě zase vidím, Edwarde." Oplatil mu pevným stiskem ruky. Musel zhubnout o nějakých deset dvanáct kilo a to, co zůstalo, mělo viditelně lepší proporce. Na medicíně byl Vergil zavalitý prcek s rozcuchanými vlasy a křivými zuby, který zaváděl proud do kliky, spolubydlícím na patře připravil punč, ze kterého čurali modře, a na rande dostal jediné Eileen Termagantovou, se kterou měli některé fyzické rysy společné.

"Vypadáš skvěle," prohlásil Edward. "Strávil jsi léto v Cabo San Lucas?"

Stoupil si do řady u pultu a vybrali si jídlo. Vergil si vzal krabici čokoládového mléka. "To opálení je zásluha tří měsíců pod horským sluncem. Zuby jsem si nechal narovnat hned potom, co jsme se viděli naposledy."

Edward se podíval zblízka a jedním prstem mu odhrnul ret. "No fakt. Ale špatnou barvu mají pořád."

"Jo." Vergil si protřel ret a zhluboka se nadechl. "Hele, všechno ostatní ti vysvětlím, ale musíme najít místo, kde bychom si mohli promluvit v soukromí, nebo aspoň tak, aby si nás nikdo nevšímal."

Edward ho nasměroval do kuřáckého koutku, kde seděli tři osamělí skalní kuřáci na šest stolů. "Poslyš, já to myslím vážně," začal, sotva položili podnosy. "Změnil ses. Vypadáš dost dobře."

"Změnil jsem se víc, než si myslíš." Řekl to zlověstně jako ve filmu a ještě při tom teatrálně nadzvedl obočí. "Jak se má Gail?"

"Dobře. Před rokem jsme se vzali."

"Tak to blahopřeju." Vergil sklopil pohled k vybranému jídlu - plátku ananasu, domácímu sýru a koláči s banánovým krémem. "Ničeho jiného sis nevšímal?" zeptal se. Trochu mu při tom přeskočil hlas. Edward soustředěně přimhouřil oči.

"Hm."

"Podívej se líp."

"Nejsem si jistý. Vlastně ano, nenosíš brýle. Máš kontaktní čočky?"

"Ne. Už je nepotřebuju."

"A je z tebe elegant. Kdo tě teď obléká? Vkus má dobrý a doufám, že sexy není o nic méně."

"Candice," odpověděl. Roztáhl ústa do starého známého úsměvu, kterým se obvykle shazoval, ale zakončil ho netypickým potouchlým pohledem. "Výhodili mě z práce. Jsou to už čtyři měsíce. Žiju z úspor."

"Zadrž," zaprotestoval Edward. "To je trochu moc najednou. Co kdybys to vzal hezky po pořádku? Práci jsi přece měl. Kde to vlastně bylo?"

"Skončil jsem u Genetronu v Enzymovém údolí."

"To je na North Torrey Pines Road?"

"Přesně tam. Nechvalně známé místo. A hodně brzo o něm uslyšíš víc. Každou chvíli by měli pustit na burzu akcie. Půjdou na dračku. Podařil se jim průlom s MABY."

"Biočipy?"

Přikývl. "Něco v té oblasti."

"Co?" Edward prudce povytáhl obočí.

"Mikroskopické logické obvody. Píchněš je do těla, ony se dostanou tam, kam mají, a vyřeší problém. Se souhlasem doktora Michaela Bernarda."

Náklon Edwardova obočí se ještě zvýšil. "Proboha, Vergile, na Bernarda se dívají skoro jako na světce. Je to jenom měsíc nebo dva, co byl na obálce Mega a Rolling Stone. Proč mi to všechno povídáš?"

"Má to být tajemství - akcie, průlom, všechno. Ale já mám uvnitř svoje kontakty. Říká ti něco jméno Hazel Overtonová?"

Edward zavrtěl hlavou. "Mělo by?"

"Nejspíš ne. Myslel jsem, že mě nesnáší. Nakonec se ukázalo, že mě uznává, i když nerada. Před dvěma měsíci mi zavolala a zeptala se mě, jestli bych jí nedělal zástěrku. Má hotovou práci o F-faktorech v genomech E.coli." Rozhlédl se a ztišil hlas. "Já s těma parchantama nechci nic mít. Ale ty můžeš udělat, co se ti líbí."

Edward hvízdal. "To by mi mohlo hodit balík, co?"

"Pro mě za mě, jestli o to stojíš. Nebo mě můžeš ještě chvíli poslouchat, než se rozběhneš za svým makléřem."

"Jasně. Tak mi řekni víc."

Domácího sýra a koláče se Vergil ani nedotkl, zato spořádal plátek ananasu a vypil čokoládové mléko. "Nastoupil jsem tam do přízemí před pěti lety. Se vzděláním na medicíně a zkušenostmi s prací na počítači jsem byl pro Enzymové údolí předurčený. Chodil jsem po North Torey Pine Road sem a tam a nakonec mě vzal Genetron."

"Neříkej, že to byla taková brnkačka."

"Ne." Vergil se vidličkou ponímal v domácím sýru, a potom ji odložil. "Trochu jsem si pohrál se záznamy. Úvěrové záznamy, školní záznamy a tak. Zatím nikdo na nic nepřišel. Přišel jsem tam jako mladé eso a rychle jsem si udělal jméno ve skládání proteinů a přípravném biočipovém výzkumu. Genetron má štědré sponzory, dostávali jsme tolik, kolik jsme potřebovali. Byl jsem tam čtyři měsíce a už jsem měl vlastní práci, sice bez vlastní laborky, ale mohl jsem dělat nezávislý výzkum. A podařilo se mi několik velkých věcí." Nenucené pohodil rukou. "Potom jsem se rozjel trochu moc. Dál jsem dělal běžnou práci, ale po pracovní době... Vedení na to přišlo a dalo mi padáka. Podařilo se mi... zachránit část svých experimentů. Ale nedá se říct, že bych byl dvakrát opatrný nebo soudný. A tak teď experiment probíhá mimo laboratoř." Edward měl Vergila odjakživa za ambiciózního a dosti praštěného. Už na škole nebyly Vergilovy vztahy s autoritami bezproblémové. Edward si dávno udělal závěr, že pro Vergila je věda jako nedosažitelná žena, která mu znenadání rozevřela náruč dřív, než byl připravený na zralou lásku - a on dostal strach, že tu šanci jednou provždy zbabrá, prošvihne, grandiózně to podělá. Zřejmě se to stalo.

"Mimo laboratoř? Já ti nerozumím."

"Chtěl bych, abys mi udělal vyšetření. Komplexní zdravotní prohlídku. Možná i testy na rakovinu. Potom ti vysvětlím víc."

"Ty chceš vyšetření za deset tisíc dolarů?"

"Všechno, co můžeš udělat. Ultrazvuk, NMR, PET, termogram, prostě všechno."

"Nevím, jestli se k tomu všemu dostanu. Komplexní vyšetření pozitronovou emisní tomografií u nás děláme sotva měsíc. Něco dražšího už sis vybrat nemohl, co?"

"Tak aspoň ultrazvuk a NMR. Víc nebudeš potřebovat."

"Jsem porodník, Vergile, ne nějaký laboratorní mág. POR-GYN, terč všech vtipů. Jestli se z tebe stává ženská, snad bych ti mohl pomoci."

Vergil se předklonil, až si málem zabořil loket do koláče, ale na poslední okamžik se mu o několik milimetrů vyhnul. Starý Vergil by se trefil přímo doprostřed. "Podrobně mě vyšetři a potom budeš..." Přimhouřil oči a zavrtěl hlavou.

"Jenom mě vyšetři."

"Dobrá, domluvím ultrazvuk a NMR. Kdo to zaplatí?"

"Mám zdravotní pojištění. Než jsem odešel z Genetronu, pohrál jsem si s osobními záznamy. Když se to vejde do sta tisíc dolarů, nikdy na to neprijdou, nikdy ani nezačnou nic tušit. A musí to být naprosto důvěrné."

Edward zavrtěl hlavou. "Chceš po mně hodně, Vergile."

"Chceš se dostat do dějin lékařství, nebo ne?"

"To má být vtip?"

Vergil zavrtěl hlavou. "To bych si k tobě nedovolil, kámo."

Edward všechno zařídil ještě ten den odpoledne, formuláře vyplnil osobně. Chápal nemocniční byrokracii dost dobře, aby věděl, že když je všechno řádně zúčtováno, většina vyšetření se dá udělat bez oficiální žádosti. Sám si za své služby nepočítal nic. Byl koneckonců jedním z těch, kteří po Vergilově punči čurali modře. Byli přátelé. Zdržel se déle než obvykle. Stručně Gail nastínil, co dělá. Povzdechla si, jak to manželky doktorů dělají, a řekla mu, že bude mít večeři na stole, až přijde domů.

Vergil se vrátil v deset večer a setkal se s Edwardem na smluveném místě, ve druhém patře budovy, které sestry říkaly Frankensteinovo křídlo. Edward seděl na oranžové plastové židli a četl si volný výtisk časopisu My Things. Vergil vstoupil do malého vestibulu. Vypadal ztraceně a ustaraně. Zářivky dodávaly jeho pleti olivový nádech.

Edward dal znamení nočnímu vrátnému, že je to jeho pacient, vzal Vergila za loket a odvedl ho k laboratořím. Ani jeden z nich mnoho nemluvil. Vergil se svlékl a Edward si ho uložil do patřičné polohy na polstrovaný vozík potažený papírovou fólií. "Máš nateklé klouby," prohodil a prohmatal mu je. Byly tvrdé, ne napučené. Zdravé, ale divné. "Hm," zamručel důrazně a podíval se na Vergila. Vergil povytáhl obočí a narovnal hlavu. Jeho výraz, říkal: "Tos ještě neviděl nic."

"Fajn. Prohlídnu tě na několika zařízeních a výsledky potom zkombinuji v grafickém systému. Nejdřív ultrazvuk."

Edward objel snímači Vergilovo nehybné tělo. Věnoval se těm partiím, kam by se větší zařízení dostávalo těžko. Potom vozík otočil a zasunul Vergila do smaltovaného tunelu ultrazvukového diagnostického zařízení -bzučící díry, jak tomu říkaly sestry. Po dvanácti celých cyklech, od hlavy k patě, vytáhl vozík ven. Vergil se lehce potil a oči měl zavřené.

"Pořád trpíš klaustrofobií?" zeptal se Edward.

"Už to není tak hrozné."

"NMR je o něco horší."

"Nekecej a dělej."

Komplexní vyšetřovací jednotka na principu NMR byla působivá obluda ve tvaru mastaby, chromová a šmolkově modrá, která zabírala celou menší místnost. Zbývalo v ní sotva dost místa, aby se tam dalo vozíkem zajet. "Na tohle nejsem odborník, takže to možná bude chvíli trvat," řekl Edward a pomohl Vergilovi do tunelu.

"Daň za medicínu," zamumlal Vergil. Když za ním Edward přiklopil skleněné víko, zavřel oči.

Mohutný magnet, který kroužil kolem tunelu, tiše hučel. Edward si nechal poslat data do centrálního vyhodnocovacího počítače v sousední místnosti a pomohl Vergilovi ven.

"Vydržíš to?" zeptal se Edward.

"Kuráž," řekl Vergil s francouzskou výslovností.

V sousední místnosti Edward připravil velkoplošnou obrazovku a navolil propojení a zobrazení dat. V místnosti bylo pološero. Trvalo několik sekund, než obraz dostal rozeznatelné tvary.

"Nejdřív se podíváme na kostru," navrhl Edward.

V dalším okamžiku vytřeštil oči. Potom se zobrazily Vergilovy hrudní orgány, svalstvo a nakonec cévní soustava a kůže.

Edward postoupil blíž k obrazovce. "Kdys měl tu nehodu?" zeptal se. Nedokázal úplně zamaskovat, že se mu chvěje hlas.

"Žádnou nehodu jsem neměl," odvětil Vergil.

"Proboha, oni tě zmlátili, abys nikomu nic neřekl?"

"Ty mi nerozumíš, Edwarde. Podívej se na ty obrázky ještě jednou. To není úraz."

"Podívej na to zesílení tady," ukázal na klouby. "A žebra - šíleně propletená křížem krážem. Musela být polámaná. A..."

"Prohlédni si páteř," vybídl ho Vergil. Edward pomalu otočil obraz.

Edward si okamžitě vzpomněl na Buckminstera Fullera. Bylo to něco fantastického. Vergilovu páteř tvořila konstrukce z trojúhelníkových kostí propojených tak, že to Edward nedokázal ani sledovat, natož pochopit. "Můžu si sáhnout?" Vergil přikývl.

Edward prostrčil ruku průstřihem v županu a přejel prsty po páteři. Vergil zvedl ruce a zadíval se do stropu.

"Nemůžu ji najít," prohlásil Edward. "Je to hladké. Něco tam pruží; čím víc zatlačím, tím je to tvrdší." Došel před Vergila, s bradou v dlani. "Nemáš bradavky," řekl. Na Vergilově hrudi byly nevýrazné pigmentové skvrny, ale nic, co by vypadalo jako bradavky.

"Už chápeš?" zeptal se Vergil. "Měním se. Postupuje to zevnitř ven."

"Blbost," ohradil se Edward. Vergil se zatvářil překvapeně.

"Nemůžeš popřít, co vidíš," naléhal tiše. "Nejsem stejný člověk jako před čtyřmi měsíci."

"Nevím, o čem mluvíš." Edward si hrál se zobrazením, otáčel je, procházel různé skupiny orgánů, přehrával si film z NMR sem a tam.

"Viděls někdy něco, jako jsem já? Takovou novou konstrukci?"

"Ne," přiznal Edward. Odstoupil od vozíku a s rukama v kapsách svého laboratorního pláště se postavil k zavřeným dveřím. "Cos to udělal, sakra?"

Vergil mu to řekl. Jeho vyprávění se odvíjelo v rozšiřujících se spirálách faktů a událostí. Edward se musel těmito oklikami podle svých možností prokousat.

"Jak vytvoříš paměť na bázi DNA pro čtení i zápis?"

"Nejdřív musíš zjistit délku virové DNA, která kóduje topoizomerázy a gyrázy. Tento segment napojíš na svou cílovou DNA a pomůžeš snížit počet otáček - částečně rozvinout nadšroubovici své cílové molekuly. V některých starších experimentech jsem použil ethidium, ale..."

"Zjednoduš to, prosím tě. Léta jsem se na molekulární biologii ani nepodíval."

"Jde o to, abys mohl snadno prodlužovat a zkracovat délku vstupní DNA, a o to se stará enzymový aparát zpětné vazby. Když zpětná vazba funguje, molekula se otevře pro transkripci snadněji a rychleji. Tvůj program se přepíše do dvou řetězců RNA. Jeden řetězec RNA putuje do čtečky - ribozomu - k translaci na protein. První RNA bude mít jednoduchý spouštěcí kód..."

Edward stál půl hodiny u dveří a poslouchal. Když to stále nevypadalo, že by Vergil chtěl zpomalit, natož přestat, zvedl ruku. "A kde se v tom všem bere inteligence?"

Vergil se zamračil. "Zatím si nejsem jistý. Prostě mi replikace logických obvodů připadala čím dál snazší. Jako by se tomu procesu otevíraly celé partie genomů. Přisahám, že některá místa byla už doslova kódována pro konkrétní logická přiřazení - ale v té době jsem si myslel, že jsou to jenom další introny, sekvence, které proteiny nekódují. Jakési pozůstatky starých chybných prepisů, které evoluce ještě nevyhladila. Mluvím teď o eukaryotech. Prokaryota introny nemají. Viš, v posledních několika měsících jsem dost přemýšlel. Bez práce jsem na to měl spoustu času. Zažral jsem se do toho."

Zarazil se a zavrtěl hlavou. Dával ruce k sobě a od sebe, proplétal si prsty.

"No a?"

"Je to hrozně zvláštní, Edwarde. Na medicíně nám prakticky od začátku kázali o 'sobeckých genech', o tom, jak jednotlivci a populace nemají žádnou jinou funkci než tvořit další geny. Vajíčka dělají slepice, aby slepice udělaly další vajíčka. A lidi jako by si mysleli, že introny jsou jenom geny, jejichž jediným smyslem je reprodukovat se v buněčném prostředí. Všichni se pustili s proudem a tvrdili, že je to odpad, který není k ničemu. Proto jsem si se svými eukaryoty nepřipouštěl žádné výčitky, když jsem pracoval s introny. Vždyť to byly jenom náhradní díly, sakra, genové pustiny. Mohl jsem si stavět, co mě napadlo." Znovu se zarazil, ale Edward ho nevybídl, aby pokračoval. "Nemohl jsem za to. Nechal jsem se svést."

"Já ti nerozumím, Vergile." V Edwardově hlase zazněla nedůtklivost. Neměl daleko k tomu, aby se rozcílil. Byl unavený a vybavovaly se mu vzpomínky na Vergilovu bezohlednost vůči ostatním; on byl vyčerpaný, ale Vergil si klidně mlel dál, přitom neřikal nic, co by dávalo smysl.

Vergil udeřil pěstí do okraje stolu. "To ony mě k tomu přinutily! Ty zasrané geny!"

"Proč by to dělaly, Vergile?"

"Aby už na nás nebyly závislé. Vrcholný sobecký gen. Myslím si, že DNA celou dobu směřovala k tomu, co jsem udělal. Rozumíš? Ukázat se. Předvést se. Musela někoho lákat, aby jí dal, co potřebovala, kohokoli."

"To jsou nesmysly, Vergile."

"Tys na tom nedělal, tys necítil, co jsem cítil já. To, co jsem udělal, vyžadovalo celý vědecký tým, možná dokonce projekt Manhattan. Jsem chytrý, ale ne zas tolik. Jedno prostě zapadlo do druhého. Šlo to moc snadno."

Edward si protřel oči. "Vezmu ti trochu krve. A chtěl bych taky stolici a moč."

"Proč?"

"Abych mohl zjistit, co se s tebou děje."

"Vždyť jsem ti to právě řekl."

"To je šílenství."

"Edwarde, přece vidíš, co je na obrazovce. Nenosím brýle, nebolí mě záda, čtyři měsíce jsem neměl alergický záchvat a nebyl jsem nemocný. Kvůli alergiím jsem dřív každou chvíli chytil nějakou infekci dutin. A teď žádná rýma, žádné infekce, nic. Nikdy jsem se necítil líp."

"Dá se tedy říct, že máš v sobě modifikované inteligentní lymfocyty, které hledají různé věci a mění je."

Přikývl. "A touhle dobou je každá jejich kolonie stejně chytrá jako ty nebo já."

"O koloniích jsi nemluvil."

"Už v roztoku měly tendenci shlukovat se. Sto, dvě stě buněk. Nechápal jsem, proč to dělají. Myslím, že teď je to jasné. Spolupracují."

Edward se na něho upřeně podíval. "Jsem už hodně unavený."

"Chápu to tak, že jsem zhubl proto, že mi zlepšily metabolismus. Mám pevnější kosti, přebudovanou páteř..."

"Tvoje srdce vypadá jinak."

"O srdci jsem nevěděl." Prohlédl si obraz ze vzdálenosti několika centimetrů. "Proboha. Chápej, co jsem pryč z Genetronu, nemohl jsem sledovat, co se děje. Jenom jsem hádal a dělal si starosti. Nedovedeš si představit, jaká je úleva říct to někomu, kdo to dokáže pochopit."

"Já to nechápu."

"Edwarde, důkazy jsou drtivé. Přemýšlel jsem o tom tuku. Mohly mi zvýšit počet hnědých tukových buněk, dát do pořádku metabolismus. Změnil jsem stravovací návyky. Ale do mozku mi ještě nepronikly." Poklepal si na hlavu.

"Hormony mají dokonale přečtené. V tom jsou doma. Ale nechápou širší souvislosti, jestli mi rozumíš."

Edward mu nahmatal pulz a vyzkoušel reflexy. "Myslím, že bychom měli vzít ty vzorky a pro dnešní večer toho nechat."

"A taky jsem nechtěl, aby se mi dostaly do kůže. Z toho jsem měl vážně strach. Několik nocí mě kůže svědila, tak jsem se rozhodl, že s tím něco udělám. Koupil jsem si horské slunce. Chtěl jsem je mít pod kontrolou, člověk nikdy neví. Rozumíš? Co kdyby překonaly hemoencefalickou bariéru a dozvěděly se o mně - o reálné funkci mozku. Pochopil jsem, že do kůže se mi chtěly dostat jednoduše proto, že udělat si obvody na povrchu by bylo jednoduché. Mnohem jednodušší než snažit se udržovat komunikační spojení přes svaly, orgány a cévní soustavu; mnohem přímější. Ted' střídám horské slunce s křemíkovou lampou. Pokud to můžu posoudit, vyhání je to z pokožky. A teď víš, proč jsem tak hezky opálený."

Edward přistoupil na Vergilův hutný způsob vyjadřování. "Taky z toho můžeš dostat rakovinu kůže."

"Toho se nebojím. Ony to pohlídají. Jako policie."

"Tak fajn." Edward zvedl obě ruce na znamení rezignace. "Vyšetřil jsem tě. Tys mi řekl historku, které nedokážu uvěřit. Co pro tebe mám ještě udělat?"

"Nejsem tak klidný, jak by se mohlo zdát. Trápí mě to, Edwarde. Chtěl bych najít lepší způsob, jak je dostat pod kontrolu, než se dozvědět o mém mozku. Představ si to, prosím tě. V tuhle chvíli jsou jich miliardy, možná i víc, jestli mění i jiné druhy buněk. Možná biliony. Každá kolonie je chytrá. Nejspíš jsem to nejchytřejší, co se dá na planetě najít, a to ještě nezačaly jednat společně. Nechci, aby mě ovládly." Nepříjemně se zasmál. "Ukradly mi duši, chápeš? Zkus vymyslet nějaký postup, který by je zastavil. Třeba bychom je mohli vyhladovět, hajzlíky. Přemýšlej o tom. A zavolej mi."

Sáhl do kapsy kalhot a podal Edwardovi lístek s adresou a telefonním číslem. Potom došel ke klávesnici a vymazal obraz na monitoru i vyšetření uložené v paměti. "Jenom ty. Zatím nikdo jiný. A prosím tě - pospěš si."

Byla jedna hodina ráno, když Vergil opustil vyšetřovací místnost. Vzorky byly odebrány. V hlavní hale si s Edwardem potřásl rukou. Vergilova dlaň byla vlhká, nervózní. "Se vzorky zacházej opatrně. Ať se ti něco nedostane do zažívacího traktu."

Edward se díval, jak Vergil přešel parkoviště a nasedl do svého volva. Potom se pomalu otočil a vrátil se do Frankensteinova křídla. Nalil do jedné ampulky mililitr Vergilovy krve a do druhé několik mililitrů jeho moči. Obojí pak zasunul do nemocničního analyzátoru tkání, vzorků a sér. Věděl, že výsledky si bude moci další den vyjet na obrazovce ve své kanceláři. Vzorek stolice vyžadoval manuální práci, ale to mohlo počkat; momentálně si připadal jako zombie. Byly dvě hodiny.

Roztáhl si lehátko, zhasl a lehl si. Ani se nesvlékl. Nerad přespával v nemocnici. Až se Gail ráno probudí, najde na záznamníku zprávu - vzkaz, ale bez vysvětlení. Uvažoval, co jí řekne.

"Prostě řeknu, že to byl starý dobrý Vergil," zamumlal.

.10.

Edward se oholil starou břitvou, kterou nechával v zásuvce stolu přesně pro tyto případy, v šatně lékařů se na sebe podíval do zrcadla a kriticky si promnul tvář. Jako student se holil břitvou pravidelně; od té doby se příležitostí moc nenašlo a na jeho obličej to bylo vidět: tři říznutí ošetřená hedvábným papírem a tyčinkou na zastavení krvácení.

Podíval se na hodinky. Baterie docházely a displej byl slabý. Stačilo však, aby hodinkami rozčileně zatřásl, a displej byl rázem křišťálově čistý: 6:30. Gail už se určitě probudila a vstala, chystá se do školky.

V doktorské místnosti hodil do telefonního automatu dva čtvrtáky a chvíli se přehraboval v tužkách a perech v kapse kabátu.

"Haló?"

"Gail, to jsem já, Edward. Omlouvám se, lásko."

"Čekal mě neosobní hlas v záznamníku. Možná to byl manžel." Měla po telefonu příjemný hlas, který nepřestával obdivovat. Poprvé ji pozval na rande, i když ji předtím vůbec neviděl - poté, co ji slyšel po telefonu v domě jejich společného známého.

"Víš..."

"Před několika minutami taky volal Vergil Ulam. Měla jsem z jeho povídání pocit, že je z něčeho nervózní. Léta jsem s ním nemluvila."

"Řekla jsi mu..."

"Že jsi ještě v nemocnici. Samozřejmě. Začínáš dnes v osm?"

"Stejně jako včera. Dvě hodiny v laboratoři se studenty a šest hodin služba."

"Volala taky paní Burdettová. Přisáhá, že malý Tony nebo Antoinette si píská. Prý ho nebo ji slyší."

"A tvoje diagnóza je jaká?" zeptal se s úsměvem Edward.

"Větry."

"Řekl bych, že vysoký tlak," dodal Edward.

"Tak to bude určitě pára." Zasmáli se a Edward pomalu začal cítit ráno jako realitu. Mlha fantazie z předešlé noci se zvedla a on telefonoval se ženou o hudebně založených plodech. To bylo normální. To byl život.

"Dnes večer si spolu někam zajdeme," navrhl. "Na další heisenbergovskou večeři."

"Co to je?" zeptala se.

"Nejistota," odpověděl úsečně Edward. "Víme, kam jdeme, ale nevíme, co budeme jíst. Nebo naopak."

"To zní skvěle. Které bereme auto?"

"Samozřejmě Quantum."

"Proboha. Vždyť jsme sotva nechali opravit tachometr."

"A pokazilo se řízení?"

"Psst. Zatím funguje. Podvádíme."

"Zlobíš se na mě?"

Gail pokrčila rameny. "Dnes ať za tebou Vergil raději přijde v ordinálních hodinách. Proč za tebou vlastně chodí? Chce změnit pohlaví?" Uchichtla se té představě a rozkašlala se. Úplně viděl, jak odvrací telefonní sluchátko a mává rukou ve vzduchu, jako by ho chtěla pročistit. "Promiň. Ale vážně, Edwarde. Proč?"

"To je tajemství, má milá. Vlastně sám pořádně nevím. Třeba později."

"Musím už běžet. Tak v šest?"

"Možná o půl šesté."

"To budu ještě hodnotit videa."

"Odvedu tě násilím."

"Jsi úžasný, Edwarde." Zakryl sluchátko rukou, a než zavěsil, neslušně mlskl, jako by se s někým líbal. Potom si přejel rukou po tváři, aby smotal a sundal kousky hedvábného papíru, odešel k výtahu a vyjel do Frankensteinova křídla. Analyzátor pořád ještě vesele cinkal, jak proháněl testy stovky ampulek srovnaných bok po boku. Edward se posadil k počítači a vyvolal si Vergilovy výsledky. Na obrazovce se objevily sloupce čísel. Navržená diagnóza byla nezvykle mlhavá. Anomálie byly zvýrazněny červenými písmeny.

24/c ses c/ poč. 10 000 lymfoc./ mm³ 25/c ses c/ poč. 14 500 lymfoc./ mm³ 26/d kontr. re/ poč. 15 000 lymfoc./ mm³ DIAG(???) Doprovodné příznaky? Pokud se slezina a lymfatické uzliny jeví zvětšené, pak: ReDIAG: Pacient (jméno? soubor?) v pozdních fázích těžké infekce.

Podporuje: histamin, hladina krevního proteinu (vyžádat), počet fagocytů (vyžádat) DIAG(???) (Krevní vzorek neprůkazný): V případě anémie bolest v kloubech, krvácení, horečka:

ReDIAG: Začínající lymfatická leukémie. Podporuje: Shoda nedostatečná, podporuje pouze počet lymfocytů.

Edward požádal o vytištění analýzy a počkal, až z tiskárny nehlučně vyjede stránka hustě popsaná čísly. Přelétl ji pohledem, zamračil se, složil ji a strčil si ji do kapsy pláště. Test moči se zdál být vcelku v normě; zato takovou krev ještě nikdy neviděl. Nepotřeboval udělat test stolice, aby se rozhodl, co dál: vzít toho člověka do nemocnice a sledovat ho. Edward vytočil na telefonu ve své kanceláři Vergilovo číslo.

Po druhém zazvonění se ozval neutrální ženský hlas. "Byt pana Ulama, u telefonu Candice."

"Mohl bych mluvit s Vergilem, prosím vás?"

"Koho mám ohlásit?" Její tón byl skoro až komicky upjatý.

"Edwarda. Bude vědět."

"Ovšem. Vy jste ten doktor. Dejte ho do pořádku. Všechny dejte do pořádku." Mluvítko zakryla ruka a žena trochu chraplavě zavolala: "Vergile!"

Když si sluchátko vzal Vergil, sotva popadal dech.

"Edwarde! Co se děje?"

"Ahoj, Vergile. Mám nějaké výsledky, ale žádné velké závěry se z nich udělat nedají. Každopádně bych si s tebou chtěl promluvit, tady v nemocnici."

"Co se z těch výsledků dá poznat?"

"Že jsi nemocný."

"Nesmysl."

"Tlumočím ti jenom to, co říká stroj. Zvýšený počet lymfocytů..."

"Samozřejmě, to přesně odpovídá..."

"A v krvi ti plave velice podivná paleta proteinů a jiného smetí. Histaminy. Vypadá to, jako bys umíral na nějakou těžkou infekci."

Tentokrát se rozhostilo ticho na Vergilově straně. Pak se ozvalo:

"Já neumírám."

"Myslím, že by sis měl lehnout do nemocnice a nechat se vyšetřit od jiných. A kdo to vzal ten telefon - Candice? Ona..."

"Ne, Edwarde. Žádal jsem o pomoc tebe. Nechci do toho tahat nikoho jiného. Víš, jak se dívám na nemocnice."

Edward se smutně zasmál. "Vergile, já nemám kvalifikaci, abych dovedl posoudit."

"Přece jsem ti řekl, co to je. Teď mi musíš pomoci dostat to pod kontrolu."

"To je šílenství. To je blbost, Vergile!" Edward se pleskl do kolena a štípl se. "Promiň, ale pro mě to znamená problém. Doufám, že chápeš proč."

"Doufám, že chápeš, jak je teď mně. Svým způsobem mám povznesenou náladu, Edwarde. A ne zrovna malý strach. A jsem hrdý. Dává to smysl?"

"Vergile, já..."

"Přijed' ke mně do bytu. Promluvíme si a vymyslíme, co dál."

"Mám službu, Vergile."

"Kdy se dostaneš ven?"

"Mám službu dalších pět dní. Dnes večer by to možná šlo. Po večeři."

"Jenom ty, nikdo jiný," vymínil si Vergil.

"Fajn." Nechal si popsat cestu. Cesta do La Jolly mu mohla zabrat tak sedmdesát minut. Řekl Vergilovi, že přijede v devět.

Gail byla doma dřív než Edward. Nabídl se, že připraví něco rychlého. "Tu večeři venku necháme na jindy, souhlasíš?"

Zprávu o jeho výletu přijala mrzutě a moc toho nenamluvila ani potom, když mu pomáhala krájet zeleninu na salát.

"Chtěla bych ti ukázat několik videí," řekla, když jedli, a úkosem se po něm podívala. Její třída ve školce se týden účastnila projektu, který pracoval s uměleckým videem. Byla pyšná na výsledky.

"Stihnu to?" zeptal se diplomatically. Než se vzali, překonali několik období, kdy to mezi nimi skřípalo. Málem se rozešli.

Když se teď objevil nový problém, měli tendenci být příliš opatrní, chodit kolem nejzávažnějších věcí po špičkách.

"Nejspíš ne," uznala Gail. Bodla do plátku syrové cukety. "Jaký problém má Vergil tentokrát?"

"Tentokrát?"

"Jo. Není to přece poprvé. Když dělal pro Westinghouse a dostal se do průšvihů s autorskými právy."

"Dělal pro ně na volné noze."

"Jo. Jak mu můžeš pomoci teď?"

"Zatím ani nevím, v čem je problém," přiznal Edward.

"Je to tajné?"

"Ne. Možná. Ale divné."

"Je nemocný?"

Edward narovnal hlavu a zvedl ruku: "Kdo ví?"

"Neřekneš mi to?"

"Ne, teď ne." Zdálo se, že svým úsměvem, pokusem o usmíření, Edward dosáhl jedině toho, že ji rozčílil ještě víc.

"Požádal mě o to."

"Mohl by tě dostat do problémů?"

O tom Edward zatím nepřemýšlel. "Myslím, že ne," usoudil.

"Kdy se vrátíš dnes v noci?"

"Nejdřív, jak to půjde," slíbil. Pohladil ji konečky prstů po tváři. "Nebud' našťvaná," zkusil ji uchlácholit.

"Ale ne," popřela to důrazně. "Jak bych mohla?"

Edward vyrazil do La Jolly v rozpolcené náladě; pokaždé, když pomyslel na Vergilův stav, měl pocit, jako by vstoupil do jiného vesmíru. Pravidla se změnila a Edward si nebyl jistý, jestli má o výsledku alespoň tušení.

Odbočil na výjezdu La Jolla Village a po Torrey Pines Road dojel do města. Střídme a velice drahé domy bojovaly o místo s tří až čtyřpatrovými bytovými domy podél zatáčejících se, ve svahu vedených ulic. Bicyklisté a celoroční rekreační běžci na sobě měli pestrobarevné kombinézy, aby se chránili před chladným nočním vzduchem. Dokonce i v tuto noční dobu La Jolla žila chodci a sportovci.

S menšími obtížemi našel volné místo k zaparkování a zručně na ně vmanévroval svůj volkswagen. Zamkl auto a natáhl do plic mořský vzduch. Napadlo ho, jestli by si s Gail nemohli dovolit přestěhovat se. Nájem by výrazně stoupl a dojíždění by bylo dlouhé. Došel k závěru, že společenské postavení ho zas tolik netrápí. Čtvrt' to byla pěkná - Pearl Street 410, ne to nejlepší, co mohlo město nabídnout, ale i tak to bylo víc, než si mohl dovolit, přinejmenším nyní.

Vergil se prostě uměl nachomýtnout k příležitostem, které přinášely vlastní byt. Na druhé straně ovšem, usoudil Edward, když zazvonil u dveří v přízemí, jestli k Vergilovu štěstí patřil zbytek balíčku, nebylo o co stát.

Ve výtahu hrála nevtrivní hudba a na malé obrazovce běžely holografické reklamy nabízející byty k prodeji, různé výrobky a společenské události pro příští týden. Ve třetím patře prošel kolem imitace nábytku z doby Ludvíka XV. a zrcadel ve zlatě a mramoru.

Vergil přišel otevřít hned po prvním zazvonění a pokynul mu, aby šel dál. Na sobě měl kostkovanou noční košili s dlouhými rukávy a trepky. V prstech jedné ruky otáčel nezapařenou dýmku. Dovedl návštěvu do obývacího pokoje a beze slova se posadil.

"Máš nějakou infekci," řekl důrazně Edward a ukázal mu vytištěnou stránku.

"Cože?" Vergil papír rychle přelétl a odložil jej na skleněnou desku stolu.

"Alespoň mašina to tvrdí."

"Hm, jistě, zřejmě s tak výstředními případy nepočítá."

"To je možné, ale přesto bych ti doporučil..."

"Já vím. Promiň, že ti skáču do řeči, Edwarde, ale co pro mě může nemocnice udělat? To bych spíš odnesl počítač tlupě jeskynních lidí a požádal je, aby mi ho spravili. Tahle čísla... je jasné, že to něco ukazuje, ale my nedokážeme stanovit co."

Edward si sundal kabát. "Poslyš. Mně se to nelíbí." Výraz Vergilovy tváře se pomalu změnil v jakousi horečnou blaženost. Zabloudil očima ke stropu a stáhl rty.

"Kde je Candice?"

"Někam si na večer vyrazila. Poslední dobou spolu nevycházíme moc dobře."

"Ona o tom ví?"

Vergil se ušklíbl. "Jak by mohla nevědět? Vidí mě každou noc nahého." Když to řekl, odvrátil se od něho. Lhal.

"Nejsi náhodou zkouřený?"

Nejdřív zavrtěl hlavou, ale potom přikývl, velice pomalu. "Poslouchám," řekl.

"Co?"

"Nevím. Vypadá to jako zvuky. Ale nejsou to zvuky. Jako hudba. Srdce, všechny cévy, tření krve v tepnách a žilách. Aktivita. Hudba v krvi." Smutně se podíval na Edwarda. "Jakou výmluvu sis vymyslel pro Gail?"

"Vlastně žádnou. Řekl jsem jí, že máš nějaké problémy, a že za tebou musím zajet."

"Můžeš se zdržet?"

"Ne." Podezřavě se rozhlédl po bytě, jestli někde neuvidí popelníky a balíčky papírků.

"Já nejsem zkouřený, Edwarde," prohlásil Vergil. "Možná se mýlím, ale tuším, že se děje něco velkého. Myslím, že začínají přicházet na to, kdo jsem."

Edward si sedl naproti Vergilovi a upřeně se na něho zadíval. Zdálo se, že Vergil to nevnímá. Pohlcovalo ho něco, co se dělo uvnitř.

"Máš tady kávu?" zeptal se Edward. Vergil pokynul hlavou ke kuchyni. Edward napustil do konvice vodu, dal ji vařit a ze čtvrté skříňky, do níž nahlédl, vytáhl sklenici s instantní kávou. Se šálkem v ruce se pak vrátil do křesla. Vergil měl oči dokořán a otáčel hlavu sem a tam.

"Tys vždycky věděl, čím chceš být, že jo?" zeptal se Edwarda.

"Víceméně ano."

"Gynekolog. Jasně kroky. Ani jeden falešný. Já jsem byl jiný. Měl jsem cíle, ale žádný směr. Jako mapa bez cest, jenom s místy, kde můžeš být. Kašlal jsem na všechny a na všechno kromě sebe. Dokonce i na vědu. Byl to jenom prostředek. Překvapuje mě, že jsem to dotáhl tak daleko." Sevřel opěradla křesla. "Pokud jde o matku..." Napětí v jeho ruce bylo očividné. "Čarodějnice. Matka čarodějnice a otec duch. Kukaččí dítě. Kde malé věci působí velké změny."

"Stalo se něco?"

"Ony na mě mluví, Edwarde." Zavřel oči.

"Kristepane."

Nic jiného ho v tu chvíli nenapadlo. Hlavou se mu honilo, že je to celé bouda, že si z něj Vergil dělá blázný, připomínal si jeho dřívější nespolehlivost, ale nedokázal utéct jasným faktům, která mu ukázala diagnostické zařízení.

Čtvrt hodiny to vypadalo, že Vergil spí. Edward mu zkontroloval tep, ale byl silný a pravidelný. Sáhl mu na čelo - lehce chladné - a udělal si další šálek kávy. Váhal, jestli má zavolat do nemocnice, nebo domů Gail. Právě když se chystal zvednout telefon, Vergil zamrkal, otevřel oči a zadíval se upřeně na Edwarda.

"Těžko se chápe, co pro ně znamená čas," prohlásil. "Trvalo jim možná tři čtyři dny, než pochopily jazyk, základní lidské pojmy. Dovedeš si to představit, Edwarde? Ony o tom neměly tušení. Myslely si, že já jsem vesmír. Ale už po tom jdou. Po mně jdou. Právě teď." Vstal a přešel po bémovém koberec k oknu ze zrcadlového skla, zakrytému závěsem. Nemotorně zašmátral po šňůrce a zatáhl za ni. Do propasti nočního oceánu sestoupilo několik světél v bytech a domech. "Musely mi na neurony napíchnout tisíce výzkumníků. Jsou totiž zatraceně šikovné, dávají si pozor, abych jim nezblblnul. A tak na to jdou hrozně opatrně. Dělal jsem změny."

"Do nemocnice," hlesl chraptivě Edward. Odkášlal si. "Prosím tě, Vergile. Teď hned."

"A k čemu nemocnice, sakra? Vymyslels nějaký způsob, jak ty buňky dostat pod kontrolu? Háček je totiž tom, že jsou moje. Když ublížíš jim, ublížíš mně."

"Přemýšlel jsem o tom." Pravda byla taková, že ho to právě v tom okamžiku napadlo - neklamně znamení, že začíná Vergilovi věřit. "Aktinomycin se může navázat na DNA a zastavit přepisování. Mohli bychom je tak zpomalit - každopádně by to rozvrátilo tu biologiku, kterou jsi popsal."

"Na aktinomycin jsem alergický. Zabil by mě."

Edward sklopil zrak a pozoroval svoje ruce. Byl přesvědčený, že na nic lepšího už nepřijde. "Mohli bychom udělat pár experimentů, zkusit, jak jim funguje metabolismus, odlišit je od ostatních buněk. Kdybychom dokázali izolovat živinu, kterou potřebují víc, mohli bychom je vyhladovět. Možná i ozařováním..."

Vergil se otočil k Edwardovi. "Když ublížíš jim, ublížíš mně." Postavil se doprostřed obývacího pokoje a rozpráhl ruce. Župan se rozevřel a odhalil Vergilovy nohy a trup. Viditelné detaily se ztrácely ve stínu. "Já vlastně nevím, jestli se jich chci

zbavit. Nijak mi neškodí."

Edward polkl pocit marnosti a pokusil se ovládnout vlnu hněvu, ale bylo to jediné horší.

"Jak to můžeš vědět?"

Vergil zavrtěl hlavou a zvedl jeden prst. "Snaží se pochopit, co je to prostor. Je to pro ně těžké. Rozkládají vzdálenosti na koncentrace chemických látek. Prostor je pro ně rozpětí chuťových intenzit."

"Vergile..."

"Poslouchej, Edwarde! Přemýšlej!" Byl rozrušený, ale vyrovnaný. "Něco se ve mně děje. Ony spolu komunikují pomocí proteinů a nukleových kyselin, tekutinami, membránami. Něco upravují - možná viry - aby to mohlo přenášet dlouhé zprávy, osobnostní charakteristiky nebo biologiku. Struktury podobné plazmidům. To dává smysl. Patří to k tomu, co jsem jim naprogramoval. Možná právě tomu ta tvá mašina říká infekce - všechny ty nové informace v mé krvi. Tlachání. Chutě jiných jedinců. Stejně postavených. Nadřazených. Podřazených."

"Vergile, já poslouchám, ale..."

"To je moje show, Edwarde. Já jsem jejich vesmír a ony jsou ohromeny novým měřítkem." Sedl si a znovu chvíli mlčel. Edward si dřep l k jeho křeslu a vyhrnul Vergilovi rukáv županu. Ruku měl křížem krážem zbrázděnou bílými čarami.

"Volám pohotovost," Edward sáhl po telefonu na stolečku.

"Ne!" vykřikl Vergil a prudce se posadil. "Řekl jsem ti, že nejsem nemocný, tohle je moje show. Co pro mě můžou udělat? Byla by to jediná fraška."

"Tak co tady sakra dělám?" zeptal se Edward. Dostával vztek. "Nemůžu nic udělat. Jsem jeden z těch jeskynních lidí a tys za mnou přišel..."

Vergil se na něho upřeně podíval. "Jsi přítel," řekl. Edward měl nepříjemné podezření, že se na něho nedívá jenom

Vergil. "Chtěl jsem tě tady, abych měl společnost." Zasmál se. "Ale já vlastně nejsem sám, ne?"

"Musím zavolat Gail," Edward vytočil číslo.

"Jasně, Gail. Ale nic jí neříkej."

"Ne. Samozřejmě že ne."

.11.

Bylo ráno. Vergil chodil po bytě, ohmatával různé věci, díval se z okna, pomalu a metodicky si připravoval něco k jídlu. "Představ si, já vážně cítím jejich myšlenky," řekl. Edward ho pozoroval z křesla v obýváku. Byl vyčerpaný, napětím se mu dělalo špatně od žaludku. "Je to, jako by jejich cytoplazma měla vlastní vůli. Jakýsi podvědomý život, v rozporu s racionalitou, kterou tak nedávno získaly. Slyší chemický 'šum', jak do sebe molekuly zapadají a pouštějí se."

Stál uprostřed obýváku s rozevřeným županem a zavřenýma očima. Vypadalo to, jako by nakrátko usínal. Edwarda napadlo, že by mohl mít malé záchvaty epilepsie. Kdo mohl odhadnout, jakou spoušť lymfocyty páchají v jeho mozku? Z telefonu v kuchyni Edward znovu zavola l Gail. Chystala se do práce. Požádal ji, aby zavolala do nemocnice a řekla jim, že je nemocný. Tak nemocný, že nemůže přijít do práce. "Chceš říct, že tě mám krýt? To musí být fakt vážné. Co je s Vergilem? Neumí si ani vyměnit vlastní plínky?"

Edward neodpověděl.

"Je všechno v pořádku?" zeptala se po dlouhé odmlce.

Bylo? Rozhodně ne. "Jo," řekl.

Vergil vykoul zpoza přičky, která oddělovala kuchyni, a nahlas řekl: "Kultura!" Edward se rozloučil a rychle zavěsil.

"Neustále plavou v lázni informací. A přispívají do ní. Je to takový integrovaný systém. S absolutní hierarchií. Na buňky, které patřičně nespolupracují, posílají speciálně uzpůsobené fágy. Viry, které platí na jednotlivce nebo skupiny. Před tím není úniku. Virus propíchne buňku, buňka se vyboolí, exploduje a rozpustí se. Ale není to jenom diktatura. Myslím, že fakticky mají víc svobody než my. Liší se úplně jinak - myslím mezi sebou - takže jestli mají individuality, liší se od sebe jinak než my. Dává to nějaký smysl?"

Edward si masíroval spánky. "Ne," vydechl. "Vergile, já takhle nemůžu dál. Už to prostě nevydržím. Nechápu to.

Vlastně ani nevím, jestli ti věřím..."

"Ani teď ne?"

"Dobrá, řekněme, že tvůj výklad je správný. Že to, co tvrdíš, je upřímné, a celé to je pravda. Zkusils přemýšlet, jaké to může mít následky?"

Vergil mu věnoval obezřetný pohled. "Moje matka," prohlásil pak.

"Co je s ní?"

"Každý, kdo čistí záchod."

"Prosím tě, vysvětli mi to." Edwardovo zoufalství dostoupilo takového stádia, že skoro skučel.

"To mi nikdy moc nešlo," zamumlal Vergil. "Přemýšlet o tom, kam by mohlo vést, co dělám."

"Ty nemáš strach?"

"Jsem úplně vyděšený." Vergilův úsměv se změnil ve škleb šilence. "A rozjařený." Klekl si vedle křesla, ve kterém Edward seděl. "Nejdřív jsem je chtěl dostat pod kontrolu. Jenže ony jsou šikovnější než já. Jak si takový pitomý břídl jako já může myslet, že by jim mohl zkřížit plány? Jim jde o velkou věc."

"Co když tě zabijí?"

Vergil si lehl na podlahu a roztáhl ruce i nohy. "Chcípěj pes," řekl. Edward měl chuť do něho kopnout. "Hele, nechci, abys měl pocit, že dělám něco za tvými zády, ale zašel jsem včera za Michaellem Bernardem. Vzal mě na svou soukromou kliniku a odebral mi kompletní sadu vzorků. Dělal mi biopsii. Zkus najít, kde mi bral vzorky tkáně nebo

kůže. Úplně se to zahojilo. Řekl, že to prověří. A požádal mě, abych o tom s nikým nemluvil." Znovu se mu ve tváři objevil zasněný výraz. "Města z buněk," řekl. "Edwarde, ony prostrkují tkáněmi něco jako bakteriální fimbrie, takové trubičky, kterými šíří sebe a své informace, předělávají jiné typy buněk..."

"Přestaň!" vykřikl Edward. Hlas se mu zlomil. "Na co přišel?"

"Bernard to formuloval tak, že mám 'silně zvětšené' lymfocyty. Další výsledky zatím nejsou. Vždyť jsem tam byl teprve včera. Není to jen nějaká naše společná halucinace."

"A co s tím chce dělat?"

"Zkusí přesvědčit Genetron, aby mě vzali zpátky. Aby znovu otevřeli mou laboratoř."

"A ty o to stojíš?"

"Nejde jen o to, že budu mít laboratoř. Počkej, ukážu ti to. Co jsem přestal pokožku ozařovat horským sluncem, začala se znovu měnit." Jak ležel na podlaze, vyhrnul si župan.

Vergilova pleť byla po celém těle protkána bílými čarami. Obrátil se. Na zádech se z čar začínaly tvořit hřbítky.

"Proboha," hlesl Edward.

"Nikde jinde než v laboratoři se mnou nikdo moc nepořídí," prohlásil. "Mezi lidmi už takhle chodit nemůžu."

"Když... když s nimi můžeš mluvit, tak je zpomal." Ještě než to dořekl, uvědomil si, jak absurdně to zní.

"Jasně, mluvit můžu, ale to neznamená, že mě poslouchají."

"Já myslel, že tě berou jako boha."

"Ty, které jsou napíchnuté na moje nervy, nejsou ty, které to mají na povel. Jsou to vědci, nebo aspoň plní stejnou funkci. Vědí, že jsem tady, vědí, co jsem, ale to neznamená, že přesvědčily horní příčky hierarchie."

"Chceš říct, že se hádají?"

"Něco na ten způsob." Znovu si přitáhl župan, vstal, došel k oknu a podíval se přes záclony, jako by někoho vyhlížel.

"Ony jsou to poslední, co mám. Nemají strach. Edwarde, ještě nikdy mi nikdo nebo nic nebylo tak blízké." Znovu ten blažený úsměv. "Nesu za ně odpovědnost. Jsem jejich matka. Člověče, ještě před několika dny jsem pro ně ani neměl jméno. Matka by své dítě měla nějak pojmenovat, ne?"

Edward mlčel.

"Díval jsem se všude možné - do slovníků, do učebnic, prostě všude. A pak mě to z ničeho nic trklo. 'Noocyty'. Z řeckého slova pro mysl, 'noos'. Noocyty. Nezní ti to trochu zlověstně? Řekl jsem to Bernardovi. Tvářil se, že mu to připadá jako dobré jméno..."

Edward podrážděně zvedl ruku. "Nemáš tušení, co udělají! Říkáš, že jsou jako civilizace..."

"Tisíc civilizací."

"Ano, a nebylo by to poprvé, co se civilizace zvrhla. Války, prostředí..." Zoufale se chytl stěbel, snažil se potlačit paniku, která v něm od příjezdu k Vergilovi narůstala. Nebylo v jeho silách zvládnout velikost toho, co se tu dělo. A pro Vergila platilo totéž. Vergil by byl poslední, o kom by Edward řekl, že je hloubavý a moudrý, když jde o velké věci. "Ohrožený jsem přece jenom já," namítl Vergil.

"To nemůžeš vědět. Prokrista, Vergile, podívej se, co s tebou dělají!"

"Já to beru," prohodil stoicky.

Edward zavrtěl hlavou. Zároveň to bylo přiznání porážky.

"Tak řádně. Bernard přesvědčí Genetron, aby znovu otevřel laboratoř, ty se tam nastěhuješ a uděláš ze sebe pokusné morče. Co bude dál?"

"Budou se ke mně chovat, jak se patří. Teď už nejsem jenom starý dobrý Vergil Ulam. Jsem galaxie, do prdele! Jsem supermatka."

"Chceš říct superhostitel."

Vergil to přešel pokrčením ramen.

Edwardovi se sevřelo hrdlo. "Já ti neumím pomoci," povzdechl. "Neumím s tebou mluvit, přesvědčit tě, nemůžu ti pomoci. Jsi stejně tvrdohlavý, jako jsi byl vždycky." Znělo to skoro, jako by o nic nešlo; copak mohlo slovo jako "tvrdohlavý" popisovat Vergilův přístup? Zkusil vyjasnit, jak to myslí, ale jen se zakoktal. "Musím už jít," dostal ze sebe nakonec. "Tady ti stejně nejsem nic platný."

Vergil přikývl. "Asi máš pravdu. Nebude to jednoduché."

Edward polkl. "To ne," odvětil. Vergil udělal několik kroků k němu. Vypadalo to, že mu chce položit ruce na ramena. Edward instinktivně couvl.

Vergil nechal ruce klesnout. "Chtěl bych, abys mě aspoň pochopil. Je to ta největší věc, jakou jsem kdy udělal."

Oblíče se mu zkrivil do šklebu. "Nevím, jak dlouho tomu ještě vydržím čelit. Myslím odolávat. Nevím ani to, jestli mě zabijí nebo ne. Snad ne. To je hrozný stres, Edwarde."

Edward pozpátku došel ke dveřím a položil ruku na kliku. Vergilova tvář zůstala zkrivená mukami obav jen chvíli, potom se vrátila k blaženosti. "Hej," řekl. "Poslouchej mě. Ony..."

Edward otevřel dveře, vyšel ven a pečlivě za sebou zavřel. Rychle došel k výtahu a zmáčkl tlačítko do přízemí.

Několik minut stál v prázdné vstupní hale a snažil se zklidnit trhaný dech. Podíval se na hodinky: devět dopoledne. Existoval někdo, na koho by Vergil dal?

Byl za Bernardem; on teď mohl být pro celou situaci klíčový. Vergil to prezentoval tak, že se Bernard nejenom nechal přesvědčit, ale dokonce ho to velice zajímalo. Lidé s Bernardovým postavením nelichotili nějakým obyčejným Vergilům Ulamům, pokud neměli pocit, že by z toho mohli něco mít. Edward se opřel do dvojítych prosklených dveří. Rozhodl se dát na instinkt.

Vergil ležel uprostřed obývacího pokoje, ruce a nohy roztažené do kříže, a smál se. Potom vystřízlivěl a zeptal se sám sebe, jaký dojem na Edwarda udělal. Nebo na Bernarda. Na tom nezáleží, usoudil nakonec. Záleželo jedině na tom, co

se dělo uvnitř, ve vnitřním vesmíru.
"Vždycky jsem byl machr," zašeptal.
Všechno
..Ano, teď jsem všechno.
Vysvětlí
...Co? Co mám vysvětlit?
Hlouposti
...Chápu. Asi je to drsné probuzení. Ale vy za trochu obtíží stojíte. Sakra, prastará DNA se konečně probouzí.
MLUVIL s jiným
...Cože?
SLOVA komunikovat s *obdobná tělesná struktura vnější* je to jako *celistvost UVNITŘ* jednota* je VNĚJŠÍ podobný
...Nerozumím, nevyjadřujete se jasně.
Jak dlouho trvalo mlčení uvnitř? Bylo těžké vnímat plynutí času; hodiny a dny utekly v minutách a sekundách.
Noocyty mu pokazily mozkové hodiny. A co dál?
Ty *rozhraní* *stát MEZI* VNĚJŠÍ a VNITŘNÍ. Jsou podobní
...Vnitřní a vnější? Ne, to ne.
Jsou *obdobná tělesná struktura* stejní
...Vy myslíte Edwarda, co? Ano, ovšem... obdobná tělesná struktura stejná.
EDWARD a jiná struktura VNITŘNÍ podobná/stejná
...No ano, je skoro stejný - až na vás. Jenom - a co ona, už je jí líp? Včera v noci jí nebylo dobře.
Na tuto otázku nedostal odpověď.
Dotaz
...On vás nemá. Nikdo vás nemá. Ona je v pořádku? My jsme jediní. Já jsem vás stvořil. Nikdo jiný než my vás nemá.
Hluboké, absolutní ticho.
Edward dojel k Muzeu moderního umění v La Jolle a přes betonovou plochu došel k telefonní budce u mosazné fontánky. Mlha, která se valila od oceánu, halila smetanové, bohatě štukované španělské linie kostela svatého Jakuba nad mořem a srážela se na listech stromů v krůpěje. Zasunul do telefonu kartu a požádal na informacích o číslo na firmu Genetron. Automatický hlas mu pohotově odpověděl a on číslo vytočil.
"Sežeňte mi doktora Michaela Bernarda," požádal recepční.
"Kdo volá?"
"Záznamová služba. Máme pro něho naléhavý hovor a jeho pager zřejmě nefunguje."
O několik mučivých minut později se z telefonu ozval Bernard. "Kdo jste, k čertu?" zeptal se tiše. "Nemám žádnou záznamovou službu."
"Jmenuji se Edward Milligan a jsem přítel Vergila Ulama. Myslím, že bychom si měli promluvit o jistých problémech."
Na druhém konci bylo dlouho ticho. "Vy jste z Mount Freedomu, doktore Miligane, že?"
"Ano."
"Zdržíte se tady?"
"Nerad bych."
"Dnes vás přijmout nemohu. Hodilo by se vám to zítra dopoledne?"
Edward si představil, že bude muset jet domů a zase zpátky. Ztratí spoustu času, Gail si bude dělat starosti. Ale to teď nebylo podstatné. "Ano," odpověděl.
"Tak v devět v Genetronu. Je to North Torey Pine Road 60859."
"Dobře."
Edward se šedivým ranním šerem vrátil k autu. Když otevřel dveře a vklouzl na sedadlo, náhle ho něco napadlo.
Candice v noci nepřišla domů.
Ještě ráno ale v bytě byla.
Edward byl přesvědčený, že Vergil lhal, když o ní mluvil. Jakou roli vlastně hrála?
A kde je?

.12.

Gail našla Edwarda, jak leží na pohovce. Spal neklidně, jako by slyšel hvízdání studeného zimního větru za oknem. Sedla si k němu a hladila ho po ruce, dokud neotevřel oči.
"Ahoj," usmála se.
"Ahoj," zamžoural a rozhlédl se. "Kolik je?"
"Právě jsem přišla."
"Půl páté. Proboha. Copak jsem spal?"
"Já jsem doma nebyla," pokrčila rameny Gail. "Ty ano?"
"Unavený jsem pořád."
"Tak co provedl Vergil tentokrát?"
Edward nasadil univerzální masku vyrovnanosti. Pohlídl ji jedním prstem po bradě - říkala tomu "lechání po bradě" a neměla to moc ráda, připadala si jako kočka.

"Něco se stalo," prohlásila. "Řekneš mi to, nebo se budeš dál tvářit, jako by všechno bylo normální?"

"Nevím, co bych ti měl říct," namítl Edward.

"Páni," povzddechla si Gail a vstala. "Chceš se se mnou rozvést kvůli té Bakerové." Paní Bakerová vážila sto padesát kilo a to, že je těhotná, poznala až v pátém měsíci.

"Ne," řekl apaticky.

"To mi spadl ze srdce obrovský kámen." Gail mu zlehka sáhla na čelo. "Dobře víš, že mě takové sebezpozorování dohání k šílenství."

"Já o tom prostě nemůžu mluvit, tak..." Vzal ji za ruku a pohladil ji po ní.

"To je odporná povýšenost," řekla. "Udělám čaj. Dáš si taky?" Přikývl a ona odešla do kuchyně.

Proč jí to jednoduše všechno neřeknu? zeptal se sám sebe. Jeden starý přítel se mění v galaxii. Raději uklidil jídelní stůl.

Když pak v noci nemohl usnout, seděl na posteli, opřený o polštář, díval se na Gail a snažil se udělat si pořádek v tom, co je určité reálné a co ne.

Jsem přece doktor, řekl si. Technik a vědec. Měl bych být imunní vůči věcem jako je šok z příliš rychlých změn. Vergil Ulam se měnil v galaxii. Jaké by to bylo být napěchovaný bilionem Číňanů? Vesele se ušklíbl do tmy a zároveň mu bylo do pláče. To, co měl Vergil v sobě, bylo nepředstavitelně cizejší než Číňané. Cizejší než všechno, co mohl Edward - nebo Vergil - bez problémů pochopit. Možná to nemohli pochopit nikdy.

Jaká psychologie nebo osobnost se mohla vyvinout buňce - anebo kolonii buněk? Zkusil si vybavit všechny školní vědomosti o buněčných prostředích v lidském těle. Krev, lymfa, tkáň, tkáňový mok, mozkomíšni mok... Nedokázal si představit, že by organismus složitý jako člověk v takovém prostředí nezešílel nudou. Vlastní prostředí bylo jednoduché, nároky poměrně jednoduché, a úroveň chování byla uzpůsobena buňkám, ne lidem. Na druhé straně, stres mohl být významný faktor - prostředí bylo přátelské pro známé buňky a vražedné pro neznámé.

On však věděl, co je důležité, i když to nutně nemuselo být reálné: ložnice, světlo lamp a stíny stromů na záclonách v okně, spící Gail.

To bylo velice důležité. Spící Gail v posteli. Představil si Vergila, jak sterilizuje misky s upravenou E.coli. Reaktor s obohacenými lymfocyty. Bylo to zvrácené, ale vybavil se mu Krypton - Supermanova rodná planeta a miliardy génů hynoucích při všeobjímající katastrofě. Vražda? Genocida? Mezi spánkem a bděním nebyl žádný předěl. Díval se zrovna do okna, když se záclony rozhrnuly a dovnitř zasvítily světla města. Bylo to, jako by bydleli v New Yorku (noci v Irvine nikdy nebyly prozářené tolika světly) nebo v Chicagu. Edward bydlel v Chicagu dva roky a okno se bez nejmenšího hluku roztříštilo, sklo se odlouplo a vypadlo. Oknem vlezlo dovnitř město, obrovský, ježatý, rozzářený zvěd, který něco bručí nesrozumitelným jazykem složeným z klaksonů, hluku davu a vřavy stavebních prací. Snažil se to zahnat, ale dolezlo to až ke Gail, kde se to změnilo ve spršku hvězd, která zasypala celou postel a všechno ostatní v pokoji.

Trhl sebou a probudil se. Náraz větru rozřinčel okenní tabule. Usoudil, že už bude lepší nespát, a zůstal vzhůru, dokud nebyl čas vstát spolu s Gail. Když pak odjížděla do školy, láskyplně ji políbil a vychutnával si realitu jejich lidských, neznesvěcených rtů.

Potom absolvoval dlouhou cestu na North Torrey Pines Road. Cestou minul stroze betonový Salk Institut a desítky nových a obnovených výzkumných center, která tvořila Enzymové údolí, obklopená eukalypty a novými, hybridními, rychle rostoucími jehličnany, po jejichž předcích byla silnice pojmenována.

Černá tabule s červenými písmeny vyvedenými fontem Times Roman korunovala pahorek porostlý korejskou trávou. Budovy za ním se hlásily k módě jednoduchých, rovných betonových ploch, s výjimkou zlověstné černé kostky laboratoří zbrojních zakázek.

U strážnice vyšel z budky hubený, šlachovitý muž v tmavě modré uniformě a sklonil se do úrovně okénka volkswagenu. Povýšeně si Edwarda změřil.

"Co vás přivádí, pane?"

"Jedu za doktorem Bernardem."

Strážný ho požádal o identifikační kartu. Edward vytáhl peněženku. Strážný si odnesl kartu k telefonu v budce a chvíli diskutoval o jejím obsahu. Pak mu ji vrátil a stejně povýšeně jako předtím řekl: "Parkovací místa pro hosty tady nejsou. Můžete zabrat jednatřicetku na parkovišti pro zaměstnance. Projed'te touto zatačkou k druhé straně správní budovy, to je západní křídlo. Nechod'te nikam jinam než do správní budovy."

"Ovšemže," odvětil podrážděně Edward. "Touto zatačkou." Ukázal. Strážný zdvořile přikývl a vrátil se do budky.

Edward došel po chodníku z kamenných dlaždic ke správní budově.

Vedle betonových jezírek se zlatými a stříbrnými rybkami bujel papyrus. Skleněné dveře se otevřely, když přišel blíž, a on vstoupil do budovy. V kruhové hale bylo jediné velké křeslo a stůl s odbornými časopisy a novinami.

"Co pro vás mohu udělat?" zeptala se recepční. Byla štíhlá a atraktivní. Vlasy měla pečlivě upravené do umného drdolu, který byl právě v módě a kterému se Gail tak usilovně vyhýbala.

"Doktora Bernarda, prosím."

"Doktora Bernarda?" Zatvářila se zmateně. "Tady žádný..."

"Doktor Milligan?"

Edward se otočil a uviděl Bernarda, jak vchází automatickými dveřmi. "Děkuji, Janet," řekl recepční. Vrátila se k ústředně a přepojování hovorů. "Prosím, doktore Milligane, pojďte se mnou. Budeme mít zasedací místnost sami pro sebe." Vyvedl Edwarda zadními dveřmi ven a vykročil po betonovém chodníku podél přízemí západního křídla.

Bernard byl oblečený v elegantním šedém obleku, který se hodil k jeho šedivějícím vlasům. Měl ostře řezaný, pohledný profil. Hodně se podobal Leonardu Bernsteinovi; nebylo těžké pochopit, proč mu tisk věnuje takovou

pozornost. Byl průkopník - a navíc byl fotogenický. "Dodržujeme tady velice přísná bezpečnostní opatření. Mohou za to soudní rozhodnutí za posledních deset let. Jsou naprosto šílená. Patentová práva ztratíte jen proto, že se na vědecké konferenci jednoduše zmíníte o práci, kterou děláte. A podobně. Co jiného můžeme čekat, když soudci nemají ponětí, co se ve skutečnosti děje?" Znělo to jako řečnická otázka. Edward zdvořile přikývl a když mu Bernard naznačil, aby vyšel po ocelových schodech do patra, poslechl ho.

"Viděl jste Vergila v poslední době?" zeptal se Bernard, když odemkl dveře s číslem 24.

"Včera."

Bernard vstoupil jako první a rozsvítil. Místnost měla sotva tři krát tři metry. Uvnitř byl kulatý stůl se třemi židlemi a na jedné stěně visela tabule. "Posaďte se, prosím." Edward si přitáhl židli. Bernard si sedl naproti němu a položil lokty na stůl. "Ulam je geniální. A nebojím se říct, že má kuráž."

"Je to můj přítel. Dělá si o něho velké starosti." Bernard vztyčil prst.

"Má kuráž - a taky je to zatraceně pitomý blázen. To, co se s ním děje, se vůbec nemělo stát. Je možné, že to udělal pod nátlakem, ale to ho neomlouvá. Ale co se stalo, nejde odestát. Jestli tomu dobře rozumím, víte všechno."

"Vím základní fakta," odpověděl Edward. "Stále nechápu, jak to vlastně udělal."

"Ani my, doktore Milligane. To je jeden z důvodů, proč mu znovu nabízíme laboratoř. A útočiště, než si s tím poradíme."

"Neměl by být v kontaktu s veřejností."

"Ne, ovšemže ne. Momentálně budujeme izolovanou laboratoř. Jsme však soukromá firma, a tak máme omezené možnosti."

"Mělo by se to ohlásit Institutu národního zdraví a ministerstvu pro potraviny a léčiva."

Bernard si povzddechl. "Jistě. Jenže kdyby se to momentálně dostalo ven, mohli bychom jediné všechno ztratit.

Nemluví o nějakých obchodních rozhodnutích - ztratili bychom celý biočipový průmysl. Protesty ze strany veřejnosti by mohly dostupit děsivých rozměrů."

"Vergil je velmi nemocný. Tělesně i duševně. Může zemřít."

"Nevím, ale nemyslím si, že zemře," prohlásil Bernard. "Ale odbíháme od meritů věci."

"A kde je merit?" zeptal se rozčileně Edward. "Předpokládám, že jste teď s Genetronem jedna ruka - každopádně tak mluvíte. Co je pro Genetron tak důležité?"

Bernard se opřel. "Dovedu si představit široké využití pro malé, superkoncentrované počítačové prvky na biologickém základě. Vy snad ne? Genetron již udělal několik průlomových kroků, ale Vergilova práce je něco úplně jiného."

"Co by z toho mělo být?"

Úsměv, kterým ho Bernard zahrnul, byl zářivý a stoprocentně falešný. "O tom nemám dovoleno mluvit. Bude to revoluční věc. Budeme ho muset zkoumat v laboratorních podmínkách. Je třeba provést pokusy na zvířatech. Budeme samozřejmě muset začít od začátku. Vergilovy... ehm... kolonie se nedají přenést. Vycházejí z jeho buněk. Musíme vyvinout organismy, které u jiných živočichů nenastartují imunitní reakci."

"Jako při infekci?" zeptal se Edward.

"Dá se říct, že tu jsou jisté podobnosti. Ale Vergil není nakažený nebo nemocný v běžném smyslu toho slova."

"Moje testy ukazují něco jiného," namítl Edward.

"Domnívám se, že obvyklé diagnostické prostředky nejsou vhodné. Vy snad ano?"

"Nevím."

"Poslyšte," řekl Bernard a předklonil se. "Chtěl bych, abyste tady pracoval s námi, až sem Vergila umístíme. Vaše odborné znalosti by se nám mohly hodit."

Nabídka byla tak nepokrytá, až sebou Edward málem škubl. "A co z toho všeho budete mít?" zeptal se. "Myslím vy osobně."

"Edwarde, já jsem vždycky patřil na špičku svého oboru. Nevidím důvod, proč bych neměl pomáhat tady. Vzhledem ke svým znalostem mozkových a nervových funkcí a vzhledem k výzkumu, který jsem vedl v oblasti umělé inteligence a neurofyziologie..."

"Byste mohl Genetron uchránit před vyšetřováním státními orgány," skočil mu do řeči Edward.

"To je velice necitlivý pohled, necitlivý a nespravedlivý." Edward na okamžik vycítil z Bernarda nejistotu a dokonce náznak úzkosti.

"Možná je," přikývl Edward. "A možná to není to nejhorší, co se může stát."

"Já vám nerozumím."

"Špatné sny, pane Bernarde."

Bernard přimhouřil oči a sraštil obočí. Byl to pro něho netypický výraz, nevhodný pro obálky časopisů jako Time, Mega nebo Rolling Stone: nechápavé a zlostné zamračení. "Náš čas je příliš drahocenný, než abychom jim mohli mrhat. Udělal jsem vám nabídku v dobré víře."

"Samozřejmě," přikývl Edward. "A já samozřejmě laboratoř rád navštívím, až do ní Vergila umístíte. Pokud jsem stále vítán, přes svou necitlivost a všechno ostatní."

"Samozřejmě," zopakoval Bernard jako ozvěna, ale jeho myšlenky byly dobře čitelné. Za jeho tým si Edward nezahraje nikdy. Společně se zvedli a Bernard mu podal ruku. Dlaň měl vlhkou; byl stejně nervózní jako Edward.

"Předpokládám, že chcete, aby to zůstalo jen mezi námi," řekl Edward.

"Nejsem si jist, jestli to od vás můžeme žádat. Nejste vázán smlouvou."

"To nejsem," odvětil Edward.

Bernard si ho dlouho prohlížel. Potom přikývl. "Doprovodím vás ven."

"Je tu ještě jedna věc," ozval se Edward. "Víte něco o ženě jménem Candice?"

"Vergil se zmínil, že má přítelkyni, která se tak jmenuje."

"Má nebo měl?"

"Chápu, o co vám jde," odpověděl Bernard. "Mohla by představovat riziko pro utajení."

"Ne, o to mi nejde," zdůraznil Edward. "O to mi nejde ani trochu."

.13.

Bernard si pozorně prošel papíry spojené svorkou. Jednu ruku si držel na čele, druhou bral papíry standardizovaného formátu a rovnal je zpátky. Tvářil se čím dál zachmuřeněji.

Na to, aby se mu zjezily vlasy, stačilo to, co se dělo v černé krychli. Zatím rozhodně neměl úplné informace, ale jeho přátelé ve Washingtonu odvedli vynikající práci. Zásilku dopravil zvláštní kurýr půl hodiny po odjezdu Edwarda Milligana.

Z jejich rozhovoru si odnesl palčivý pocit hanby. Viděl v mladém doktorovi vzdálenou verzi sebe sama a nesl to srovnání těžce. Že by starý slavný Michael Bernard poslední měsíce bloudil mlhou kapitalistických svodů?

Zpočátku to vypadalo, že nabídka od Genetronu je čistá a příjemná - v prvních měsících minimální účast, potom statut otce projektu a pionýra, využití jeho image pro reklamu firmy.

Trvalo mu příliš dlouho, než pochopil, jak moc se přiblížil k okamžiku, kdy past sklapne.

Zvedl oči k oknu a vstal, aby vytáhl žaluzie.

Lamely se šelestivě vyhrnuly a jemu se otevřel nerušený výhled na pahorek, černou krychli a větrem hnané mraky za ní.

Cítil katastrofu. Ironií bylo, že viníkem nebude černá krychle. Kdyby se spouští nestal Vergil Ulam, druhá strana Genetronu by se k tomu nakonec dopracovala také.

Ulamu vyhodili tak rázně a očernili tak důkladně ne proto, že byl při výzkumu nedbalý - ale proto, že tak těsně šlapal na paty oddělení zbrojního výzkumu. Uspěl tam, kde oni často naráželi na překážky a nezdary. A přestože se měsíce hrabali v jeho poznámkách (byly mnohokrát nakopírovány), jeho výsledky zopakovat nedokázali.

Harrison den předtím zabručel, že Ulamovi musela k jeho objevům dopomoci z velké části náhoda. Teď bylo jasné, proč to říká.

Nechybělo mnoho, aby se Ulam dopracoval k úspěchu a ukázal záda jak Genetronu, tak vládě. Šéfové se s tím nedokázali vyrovnat a zároveň nebyli schopni Ulamovi věřit.

Byl to váš hlavní blázen. Nikdy by neprošel bezpečnostní prověrkou.

A tak ho raději vyhodili a znemožnili.

Jenže on se vrátil, aby je strašil. Teď ho nemohli odmítnout.

Bernard si papíry přečetl ještě jednou a položil si otázku, jak by z té bryndy mohl vycouvat s minimálními škodami. A měl by vůbec? Jestli to byli takoví pitomci, nehodily by se jim jeho odborné znalosti - nebo alespoň jeho nezakalené uvažování? Určitě dokázal myslet jasněji než Harrison a Yng.

Jenže pro Genetron byl zajímavý především jako loutka. Jaký vliv mohl reálně mít, i v této situaci? Stáhl žaluzie a otočil táhlem, aby je sklopil. Potom zvedl telefon a vytočil Harrisonovo číslo.

"Prosím?"

"Tady Bernard."

"Poslouchám, Michaeli."

Zavolám teď Ulamovi. Převezeme ho hned. Ještě dnes. Připrav celý váš tým a taky lidi z obranného výzkumu."

"Michaeli, to je..."

Nemůžeme ho jen tak nechat venku. Harrison se odmlčel. "Dobře. Souhlasím." "Tak to rozjed'."

.14.

Edward se zastavil na oběd v Jack-in-the-Box. Když dojedl, zůstal sedět v prosklené jídelně a s rukou opřenou o parapet sledoval venkovní provoz.

V Genetronu něco nebylo v pořádku. Vždycky se mohl spolehnout na své nejsilnější předtuchy; některá partie jeho mozku vyhrazená pro pozorné sledování a třídění nepatrných detailů si občas dala dohromady dvě a dvě a vyšlo jí znepokojivých pět. A ejhle, ukázalo se, že jedna z těch dvojek je ve skutečnosti trojka, jenom si toho předtím nevšiml.

Bernard a Harrison tajili nejméně jeden velice zásadní fakt. Genetron dělal víc než to, že jenom pomáhal bývalému zaměstnanci s problémem souvisejícím s prací, dokonce víc než jenom to, že se snažil využít průlomového objevu.

Nemohli však jednat příliš rychle, tím by vzbudili podezření. A možná si nebyli jistí, zda mají potřebné prostředky.

Edward se zamračil. Snažil se uvolnit řetězec logických úvah z hliněné matrice, do níž se otiskl, a prozkoumat jej článek po článku. Utajení. Bernard se zmínil o utajení v souvislosti s Candice. Možná si jenom dělali starosti s bezpečnostním zajištěním firmy, taky se báli průmyslové špiónáže, která udělala z každé soukromé výzkumné firmy na North Torrey Pines Road želvu s ocelovým krunýřem, ukrytou před pátravým zrakem veřejnosti. Ale to nemohlo být všechno.

Určitě nebyli stejně hloupí a slepí jako Vergil; museli vědět, že to, co se s Vergilem děje, je příliš důležité, než aby si to mohl hrát na prsou jediný obchodní subjekt.

Proto kontaktovali vládu. Byl to oprávněný předpoklad? (Možná to měl udělat on sám, bez ohledu na to, jestli to

Genetron udělal nebo ne.) A vláda se snažila co nejrychleji - to znamená v řádu dnů a týdnů - rozhodnout, připravit plány a přistoupit k akci. Do té doby bude Vergil bez dozoru. Genetron neměl odvalu udělat něco proti jeho vůli. Na firmy, které se zabývaly výzkumem v oblasti genetiky, veřejnost už tak hleděla dost podezíravě; nějakým skandálem mohlo vzít za své víc než pouze jejich plány na burze.

Vergil byl sám. A Edward znal starého přítele dost dobře, aby si uvědomil, co to znamená především: že ho nikdo nehlídá. Vergil nepatřil k nejzodpovědnějším lidem. Ale sám se izoloval, zůstal v bytě (nebo ne?), kde prodělával svou duševní proměnu, uvězněný svou psychózou, která mu přinášela extázi, uspokojený výsledky vlastní geniality. Edward si ohromeně uvědomil, že je vlastně jediný, kdo může něco udělat.

Byl poslední odpovědná osoba.

Bylo na čase vrátit se do Vergilova bytu a přinejmenším mít věci pod dohledem, dokud na scénu nevplují velké ryby. Edward cestou k Vergilovi přemýšlel o změně. Jedinec mohl snést jen určité množství změn. Inovace a dokonce i radikální tvůrčí procesy byly důležité, ale výsledky bylo třeba uplatňovat opatrně, po zralé úvaze. Žádné násilí, žádné nucení. To byl ideál. Všichni měli právo zůstat stejní, dokud se nerozhodnou jinak.

To bylo hodně naivní.

To, co Vergil udělal, byla největší vědecká událost od...

Od kdy? Nedalo se to srovnat s ničím. Vergil Ulam se stal bohem. Nosil ve svém těle stovky miliard inteligentních bytostí.

Edward se s tou myšlenkou nedokázal vyrovnat. "Neoluddito," obvinil šepem sám sebe.

Když zmáčkł zvonek na bezpečnostním panelu domu, Vergil se ozval téměř okamžitě. "Haló?" Znělo to vesele, pohodově.

"Tady Edward."

"Ahoj, Edwarde! Pojď nahoru. Právě se koupu. Je odemčeno."

Edward vstoupil do Vergilova obývacího pokoje a přešel chodbou ke koupelně. Vergil byl ve vaně, vězel až po krk v narůžovělé vodě. Neurčitě se na Edwarda usmál a zacákal rukama. "Vypadá to, jako bych si podřezal zápěstí, co?" zašeptal šťastně. "Nemusíš se bát. Všechno už je fajn. Přijdou pro mě z Genetronu a vezmou mě zpátky. Bernard, Harrison a chlapi z laborok, všichni v jednom autě." Obličej měl zbrázděný bledými hřbítoky a ruce mu pokrývaly bílé pupínky.

"Mluvil jsem dnes ráno s Bernardem," řekl zmateně Edward.

Vergil ukázal na koupelňový interkom a normální telefon.

"Je to chvilka, co volali. Sedím tady už hodinu, hodinu a půl. Máčím se a přemýšlím."

Edward si sedl na toaletu. Křemíková lampa byla vypojená ze zásuvky a stála u skříně s ložním prádlem.

"A ty víš jistě, že právě tohle chceš?" zeptal se. Ramena mu poklesla.

"Jo, vím to jistě," odpověděl Vergil. "Usmíření. Přijmi zpět marnotratného syna, který zase tak marnotratný nebyl. Víš, já jsem tu pasáž s marnotratností nikdy nepochopil. Co je to marnost? Kdo co trátí? Podívej se na mě, jsem fenomén."

Ted' se vracím ve velkém stylu. Oded' bude všechno velké."

Narůžovělá barva vody nevypadala jako od mýdla. "To máš uhličitou koupel?" zeptal se Edward. V dalším okamžiku ho ale napadlo něco jiného. Najednou se cítil strašně slabý.

"Ne," odpověděl Vergil. "To mi vychází z kůže. Neříkají mi všechno, potvůrky, ale já myslím, že posílají ven zvědy. Hej! Astronauti! No jasně." Podíval se na Edwarda s výrazem, který nepřešel až do znepokojení; byla to spíš zvědavost, jak to přijme.

Edwardovi se sevřel žaludek, jako by čekal další ránu. Až do tohoto okamžiku o té možnosti nikdy vážně neuvažoval - alespoň ne vědomě - možná proto, že se soustředil na to, aby to pochopil a řešil naléhavější problémy. "To je poprvé?"

"Jo," řekl Vergil. "Tak trochu mě láká představa, že bych ty hajzlíky vypustil. Jen ať zjistí, jak to ve světě doopravdy chodí."

"Dostali by se všude," připomněl mu Edward.

"To je fakt."

Edward přikývl. To je fakt. "Ještě jsi mě neseznámil s Candice." Vergil zavrtěl hlavou.

"To je vlastně pravda." Nic víc.

"Jak... jak ti je?"

"Momentálně je mi docela fajn. Musejí jich být miliardy." Znovu rozčeřil vodu. "Co myslíš? Měl bych ty hajzlíky pustit ven?"

"Potřebuju se něčeho napít," dostal ze sebe Edward.

"Candice má ve skřini v kuchyni trochu whisky."

Edward si klekl vedle vany. Vergil si ho zvědavě prohlížel. "Co budeme dělat?" zeptal se Edward.

Vergilův výraz přešel od pozorného zájmu ke zdánlivé masce lítosti. "Proboha, Edwarde, moje matka - víš, přijedou pro mě, aby mě vzali zpátky, ale ona řekla... Měl bych jí zavolat, promluvit si s ní." Slzy se mu kutálely přes hřbítoky, které mu deformovaly tvář. "Řekla mi, abych se k ní vrátil. Až... až přijde čas. Je už čas, Edwarde?"

"Ano," potvrdil Edward. Měl pocit, jako by se vznášel někde v oblaku plném jisker. "Určitě." Sevřel prsty kolem elektrické šňůry od křemíkové lampy a přešel po ní až k zástrčce.

Vergil zaváděl proud do klik, míchal punč, po kterém čural modře, provedl tisíc kanadských žertíků a vlastně nikdy nevyrostl, nikdy nevyzrál natolik, aby pochopil, jak je geniální a do jaké míry může ovlivnit svět.

Vergil sáhl po páčce, kterou se otevíral odtok. "Víš, Edwarde, já..."

Už to nedopověděl. Edward zarazil zástrčku do zásuvky na stěně. Pak zvedl lampu a horním koncem ji strčil do vany.

Odskočil od záblesku, mraku páry a jisker. Světlo v koupelně zhaslo. Vergil vykřikl, chvíli sebou házel a cukal, a potom

všechno ztichlo a znehybnělo - až na tiché, rovnoměrné syčení a dým, který mu stoupal z vlasů. Světlo z malého větracího okénka vykreslovalo v ohavně páchnoucím oparu jasný pruh.

Edward zvedl víko toalety a vyzvracel se. Potom si zapal nos a odpotácel se do obývacího. Nohy se mu podlomily; svezl se na pohovku.

Ale neměl čas. Vstal a kolébavě došel do kuchyně. Znovu se mu udělalo špatně. Našel Candicinu láhev Jacka Danielse a vrátil se do koupelny. Odšrouboval uzávěr a vylil obsah láhve do vody ve vaně. Snažil se nedívat se při tom přímo na Vergila. To však nestačilo. Potřeboval odbarvovací roztok a čpavek a potom musel pryč.

Už už se chystal zavolat na Vergila, kde odbarvovač a čpavek najde, ale včas se zarazil. Vergil byl mrtvý. Edwardovi se znovu začal bouřit žaludek. V chodbě se opřel o stěnu a přitiskl obličej na malbu a omítku. Kdy se realita začala vytrácet?

Když se Vergil objevil v Léčebném centru Mount Freedom. Byl to další z jeho žertíků. Cha. Celému tvému životu dám tmavou půlnoční modř, Edwarde. Nikdy nezapomeň na přítele.

Podíval se do skříně na prádlo, ale našel jen ručníky a prostěradla. V ložnici otevřel Vergilův šatník, ale bylo v něm jenom oblečení. S ložnicí sousedila hlavní koupelna. Od rohu neustlané postele, kde stál, uviděl malou skříň. Vstoupil do hlavní koupelny. Na jednom konci, naproti skříně, byl sprchový kout. Zpod dveří vytékal pramínek vody. Zkusil rozsvítit, ale celá tato část bytu byla bez proudu; jediné světlo přicházelo od okna v ložnici. Ve skříni našel odbarvovací roztok i velkou, půlgalonovou nádobu čpavku.

Obojí odnesl chodbou do koupelny a postupně vylil do vany. Přitom se vyhýbal Vergilovým slepým bledým očím. Z vody se syčivě vyvalily výpary. Edward se rozkašlal a zavřel za sebou dveře.

Někdo tiše zavolal Vergilovo jméno. Edward odnesl prázdné nádoby do hlavní koupelny, kde bylo hlas slyšet silněji. Zamračeně stál ve dveřích, s jedním uchem nastraženým, a plastovou nádobou se opíral o veřeje.

"Hej, Vergile, to jsi ty?" zeptal se hlas řezavě. Ozýval se ze sprchového koutu. Edward udělal krok a pak se zarazil. Už toho bylo dost, pomyslel si. Realita byla opravdu pokřivená a on už nechtěl jít dál. Udělal další krok, pak ještě jeden a natáhl ruku po dvířkách sprchového koutu.

Hlas zněl žensky, zastřeně, zvláštně, ale strach v něm nebyl.

Sevřel držadlo a zatáhl.

Ozvalo se tupé cvaknutí a dvířka se otevřela. Počkal, až se oči přizpůsobí tmě, a nahlédl do sprchy.

"Proboha, Vergile, ty na mě úplně kašleš. Musíme z tohoto hotelu pryč. Je tmavý a malý, mně se nelíbí."

Poznal hlas z telefonu, třebaže podle vzhledu by ji poznal nedokázal, ani kdyby předtím viděl fotografii.

"Candice?" zeptal se. "Vergile? Pojďme." Otočil se a utekl.

.15.

Když Edward přišel domů, telefon právě zvonil. Nevzal ho. Mohli to být z nemocnice. Mohl to být Bernard - nebo policie. Představil si, jak bude muset všechno vysvětlit na policii. Genetron všechno zapře; Bernard nebude k zastížení.

Edward byl vyčerpaný, svaly měl stažené napětím a tím, co by se dalo pojmenovat pocity po...

Spáchání genocidy?

To ani náhodou nevypadalo jako realita. Nedokázal uvěřit, že právě zavraždil bilion inteligentních bytostí. "Noocytů." Zhasl galaxii. To je přece směšné! Ale on se nesmál.

Pořád měl před očima Candice ve sprše.

U ní byl postup mnohem rychlejší. Nohy měla úplně pryč; z trupu zbývalo impresionisticky málo. Zvedla k němu obličej zbrzděný hřbítky, jako by byl z karet narovnaných na sebe.

Právě když opustil budovu, stačil ještě zahlédnout bílou dodávku, která prosvíštěla zatáčkou a zaparkovala před domem, v těsném závěsu sledovaná Bernardovou limuzínou. Seděl ve svém voze a díval se, jak muži v bílých ochranných oděvech vylézají z dodávky, která byla, jak si všiml, neoznačená.

Potom nastartoval auto, zařadil a odjel. Jednoduché. Chtěl to všechno ignorovat, dokud to půjde, jinak by se velice brzy zbláznil stejně jako Candice. Candice, jejíž transformace probíhala nad otevřeným odtokem ze sprchy. Pustím ty hajzlíky ven, řekl Vergil. Jen ať zjistí, jak to ve světě chodí.

Nebylo vůbec těžké uvěřit, že právě zabil jednu lidskou bytost, přítele.

Kouř, roztavený kryt lampy, deformující se elektrická zástrčka a dýmající šňůra.

Vergil.

Ponořil lampu do vany s Vergilem.

Byl dost důkladný, aby zabil všechny, co byli ve vaně? Třeba Bernard a jeho tým dokončí, co začal.

Ale nemyslel si to. Kdo by to dokázal všechno obsáhnout, pochopit? On určitě ne; pro mysl to znamenalo uznaní existenci hrůz a děsivých věcí, dívat se na ně, a on nevěřil, že by byl schopen předpovědět, co bude dál, protože ani pořádně nevěděl, co se děje teď.

Sny. Města znásilňující Gail. Galaxie, které na ně všechny prší. Tolik mučivé bolesti... a na druhé straně tolik potenciální krásy - nový druh života, symbióza a transformace.

Ne. To nebyla dobrá myšlenka. Změna - příliš mnoho změny - a...odkud se vlastně vzaly jeho námitky, námitky proti novému řádu, nové transformaci, on totiž dobře věděl, že lidé nejsou všechno, že musí být něco víc, Vergil stvořil něco víc; sice slepě a nemotorně, ale dal podnět k novému stadiu.

Ne. Život pokračuje žádná perioda žádný konec žádná změna žádné šokující věci jako Candice ve sprše nebo mrtvý

Vergil ve vaně. Život je právo jednotlivce na normálnost a normální běh věcí normální stárnutí kdo by to právo chtěl vzít kdo rozumně uvažující by se s tím smířil a o co vlastně šlo co se mělo stát že se s tím bude muset smířit?

Lehl si na gauč a zakryl si oči předloktím. Nikdy v životě nebyl tak vyčerpaný, tak nepředstavitelně vyždímaný fyzicky i emocionálně. Zdráhal se usnout, protože cítil noční můry, které se stahují jako bouřková mračna a nemohou se dočkat, až ho zasypou odrazy a ozvěnami toho, co viděl.

Edward odtáhl předloktí a zahleděl se do stropu. Ještě tu byla nepatrná možnost, že to, co se dalo do pohybu, půjde zastavit. Mohl zavolat do Centra pro kontrolu nemoci (jistě, ale chtěl mluvit právě s nimi?). Nebo snad na ministerstvo obrany? Nebo nejdřív okresní hygienu, postupovat náležitými kanály? Možná dokonce nemocnici pro veterány nebo Scrippsovu kliniku v La Jolle.

Vrátil ruku na oči. Nebylo vůbec jasné, jak dál.

Události prostě byly nad jeho síly. Tušil, že se to v lidských dějinách stalo často: přílivové vlny událostí zavalily klíčové osoby a smetly je s sebou. Dohnaly je k tomu, aby zatoužily po nějakém klidném místě, třeba malé mexické vesnici, kde se nikdy nic neděje, kam by mohly odejít a spát, jenom spát.

"Edwarde?" Gail se k němu sklonila a studenými prsty mu sáhla na čelo. "Pokaždé, když přijdu domů, najdu tě takhle, úplně vycucaného. Nevypadáš dobře. Není ti nic?"

"Ne." Sedl si na okraj gauče. Cítil horkost po těle a jeho rovnováhu ohrožovala slabost. "Jaké jsi měla plány s večerí?" Ústa se mu nepohybovala, jak měla; slova zněla plačtivě. "Myslel jsem, že půjdeme někam ven."

"Máš horečku," řekla Gail. "Hodně vysokou horečku. Donesu teploměr. Zůstaň tak, jak jsi."

"Ne," zavolal za ní chabě. Vstal a potácivě došel do koupelny, aby se podíval do zrcadla. Přišla tam za ním a zastrčila mu teploměr pod jazyk. Jako vždycky ho napadlo, že by ho mohl rozkousnout jako Harpo Marx, sníst ho jako nějakou sladkost. Podívala se mu přes rameno do zrcadla.

"Co je to?"

Pod límcem měl kolem krku čáry. Vypadaly jako dálnice.

"Vlhké dlaně," zašeptal. "Vergil měl vlhké dlaně." Měl je v sobě už několik dní. "Bylo to jasné."

"Edwarde, prosím tě, co se děje?"

"Musím si zavolat," vyhrkl. Gail šla do ložnice za ním a zůstala stát, když si sedl na postel a vyťukal číslo Genetronu.

"Doktora Michaela Bernarda, prosím." Recepční mu řekla, nepřírozeně rychle, že v Genetronu nikdo takový není.

"Nechte si ty nesmysly, tohle je až příliš důležité," zavrčel mrazivě. "Vyřídte doktoru Bernardovi, že volá Edward Milligan a že je to naléhavé."

Recepční ho nechala čekat. Možná byl Bernard ještě u Vergila v bytě, snažil se složit kousky skládačky; třeba jednoduše někoho pošlou, aby ho zavřel. Stejně to bylo jedno.

"Tady Bernard." Hlas byl monotónní a falešný - do značné míry asi jako jeho, usoudil Edward.

"Už je pozdě, doktore. Potřásli jsme si s Vergilem rukou. Zpoceně dlaně. Vzpomínáte si? A zeptejte se sám sebe, koho jsme se od té doby dotkli. Jsme teď bacilonosiči."

"Byl jsem dnes v jeho bytě, Milligane," řekl Bernard. "To vy jste zabil Ulama?"

"Ano. Chystal se vypustit ty své... mikroby. Noocyty. Nebo to, co to teď je."

"Našel jste jeho přítelkyni?"

"Ano."

"Co jste udělal s ní?"

"Udělal s ní? Nic. Byla ve sprše. Ale poslouchajte..."

"Když jsme tam přišli, byla pryč, zůstaly po ní jenom šaty. Ji jste zabil taky?"

"Poslouchajte mě, doktore. Mám v sobě Vergilovy mikroby. A vy taky."

Na druhém konci bylo ticho a pak se ozval hluboký povzdech. "Ano?"

"Našli jste nějaký způsob, jak je udržet pod kontrolou, uvnitř našeho těla?"

"Ano." Potom tišeji: "Ne. Zatím ne. Antimetabolity, řízené ozařování, aktinomycin. Všechno jsme nevyzkoušeli, ale... ne."

"To je ovšem konec, doktore Bernarde."

Další dlouhá odmlka. "Hm."

"Vrátím se teď ke své ženě, abych s ní strávil ten krátký čas, který nám zbývá."

"Jistě," řekl Bernard. "Díky za zavolání."

"Zavěším."

"Samozřejmě, sbohem."

Edward zavěsil a objal Gail.

"Je to nějaká nemoc, že?" zeptala se.

Edward přikývl. "To je to, co Vergil stvořil. Nemoc, která myslí. Nejsem si jistý, jestli se proti inteligentní epidemii dá bojovat."

.16.

Harrison listoval v procesním manuálu a metodicky si dělal poznámky. Yng seděl v koutě v antistresovém koženém křesle. Ruce před obličejem spojené do stříšky, dlouhé, rovné černé vlasy mu spadaly do očí a na brýle. Bernard stál před černým stolem s umakartovou deskou a nechával na sebe působit ticho. Harrison se u stolu narovnal a zvedl poznámkový blok.

"Hlavní je, že neneseme odpovědnost. Tak to čtu já. Ulam prováděl výzkum bez našeho povolení..."

"Jenže my jsme ho nevyhodili, když jsme na to přišli," namítl Yng. "To bude u soudu hrát proti nám."

"Tím se budeme trápit později," řekl ostře Harrison.

"To, za co jsme odpovědní, je hlášení Centru pro kontrolu nemocí. Tohle není rozlitá kypa nebo únik škodlivin z laboratoře, ale..."

Yng si složitě propletl prsty. "Nikdo, nikdo z nás nečekal, že by Ulamovy buňky mohly být životaschopné mimo tělo," promluvil.

"Je velice pravděpodobné, že zpočátku nebyly," nechal se Bernard vtáhnout do diskuse, třebaže nechtěl. "Je evidentní, že od původních lymfocytů došlo k velkému vývoji. Samořízenému vývoji."

"Pořád odmítám věřit, že Ulam vytvořil inteligentní buňky," prohlásil Harrison. "Výzkum, který jsme sami dělali, v kostce ukázal, jak by to bylo složité. Jak určil jejich inteligenci? Jak je vycvičil? Ne - něco..."

Yng se rozesmál.

"Ulamovo tělo bylo transformováno, přebudováno... jak bychom mohli pochybovat, že za tou transformací stojí inteligence?"

"Pánové," ozval se tiše Bernard. "To všechno je akademická debata. Tak upozorníme Atlantu a Bethesdu, nebo ne?"

"A co jim sakra chcete říct?"

"Že máme ranou fázi velice nebezpečné infekce," upřesnil Bernard, "kterou vytvořil v našich laboratořích jeden vědec, nyní mrtvý..."

"Zavražděný," skočil mu do řeči Yng. Nevěřicně zavrtěl hlavou.

"A která se šíří zneklidňujícím tempem."

"Ano," uznal Yng, "jenže co s tím CKN může dělat? Kontaminace se rozšířila možná už po celém kontinentu."

"Ne," namítl Harrison, "tak daleko ne. Vergil nebyl v kontaktu s tolika lidmi. Je možné, že se stále omezuje na Jižní Kalifornii."

"Byl v kontaktu s námi," připomněl mrzutě Yng. "Jsme podle vašeho názoru kontaminováni?"

"Ano," potvrdil Bernard.

"Můžeme s tím osobně něco udělat?"

Předstíral, že o tom přemýšlí, a pak zavrtěl hlavou. "Jestli mě omluvíte, mám nějakou práci, než to ohlásíme." Opustil zasedací místnost a došel vnější chodbou ke schodům. U průčelí západního křídla byl telefonní automat. Vytáhl z peněženky kreditní kartu, zasunul ji do štěrbinu a vyťukal číslo své losangeleské kanceláře.

"Tady Bernard," ohlásil se. "Chystám se zakrátko odjet svým autem na letiště v San Diegu. George je k dispozici?"

Recepční zavolala na několik míst a dostala na druhý konec George Dilmana, jeho mechanika a příležitostného pilota.

"Georgi, promiň, že je to tak narychlo, ale je to naléhavé. Letadlo bych chtěl mít připravené za půldruhé hodiny, a s plnou nádrží."

"Kam to bude tentokrát?" zeptal se Dilman. Byl zvyklý na narychlo ohlášené dlouhé lety.

"Do Evropy. Za půl hodiny to řeknu přesně, abys mohl vyplnit letový plán."

"To obvykle neděláte, pane doktore."

"Půldruhé hodiny, Georgi."

"Budeme nachystaní."

"Poletím sám."

"Pane doktore, myslím, že by bylo lepší..."

"Sám, Georgi."

George si zdráhavě povzdechl. "Dobře."

Ukončil hovor a zadal sedmadvacetimístné číslo, které začínalo jeho satelitním kódem a končilo tajným šifrovacím řetězcem. Telefon vzala nějaká žena v Německu.

"Doktora Heinze Paulsena-Fuchse, bitte."

Neptala se na nic. Doktor bude chtít mluvit s každým, kdo zavolá na tuto linku. Paulsen-Fuchs to vzal po několika minutách. Bernard se nervózně rozhlédl. Uvědomoval si, že podstupuje určité riziko, když volá takto veřejně.

"Paule, tady Michael Bernard. Chtěl bych vás požádat o dosti mimořádnou laskavost."

"Herr doktor Bernard, vy jste vždycky vítán, vždycky vítán! Co pro vás mohu udělat?"

"Máte ve Wiesbadenu laboratoř pro totální izolaci, kterou můžete uvolnit do čtyřiačtyřiceti hodin?"

"Za jakým účelem? Promiňte, Michaeli, nemám se ptát?"

"Ne, neptejte se."

"Pokud by nastala kritická situace, předpokládám, že ano."

"To je dobře. Budu tu laboratoř potřebovat a budu potřebovat využít soukromou přistávací dráhu B.K.Pharmeku. Po vystoupení z letadla musím okamžitě do izolačního oděvu a hermetického vozu pro přepravu biologických látek. Moje letadlo pak bude na raněji zničeno a celý prostor postříkán dezinfekční pěnou. Budu vaším hostem - pokud se to tak dá nazvat - neurčitě dlouhou dobu. Laboratoř by měla být vybavena tak, abych tam mohl žít a pracovat. Budu chtít počítačový terminál s plnými službami."

"Vy nebyváte často opilý, Michaeli. A nikdy jste nebyl labilní, když jsme spolu pracovali. Zní to jako vážná věc. Mluvíme o požáru, Michaeli? Vylila se snad kypa?"

Bernard přemýšlel, odkud Paulsen-Fuchs ví, že pracuje s genovým inženýrstvím. Ale věděl to opravdu? Třeba jen hádal. "Situace je velice kritická, Herr doktor. Můžete mi vyhovět?"

"Dostane se mi úplného vysvětlení?"

"Ano. A bude dobré pro vás - a pro vaši zemi - když o tom budete vědět s předstihem."

"To nezní jako banalita, Michaeli." Pocítil iracionální vlnu hněvu. "Ve srovnání s tím je banální všechno ostatní, Paule."

"Pak uděláme, co chcete. Můžeme vás čekat...?"

"Do čtyřiašedeseti hodin. Děkuji, Paule." Zavěsil a podíval se na hodinky. Pochyboval, že někdo v Genetronu chápe rozsah toho, co se stane. Bylo i pro něho těžké si to představit. Ale jedna věc byla jasná. Do osmačtyřiceti hodin od chvíle, co Harrison informuje CKN, se severoamerický kontinent ocitne prakticky v izolaci - bez ohledu na to, zda ti nahoře budou věřit tomu, co se říká, nebo ne. Klíčová slova budou "epidemie" a "firma zabývající se genovým inženýrstvím". Bude to naprosto oprávněný krok, ale on pochyboval, že bude účinný.

Pak budou podniknuta drastičtější opatření.

Nechtěl být na kontinentu, až k tomu dojde, ale na druhou stranu nechtěl být odpovědný za rozšíření nákazy. Proto se nabídně jako vzorek, který bude zavřený v nejlepší evropské firmě zabývající se farmaceutickým výzkumem.

Bernardovi pracoval mozek takovým způsobem, že se nikdy neobtěžoval návraty do minulosti nebo extrémními pochybnostmi - alespoň ne v práci, to v žádném případě. Když se ocitl v krizi nebo v napjaté situaci, vždycky našel řešení včas - a obvykle bylo správné. Zatímco jednal, záložní řešení čekala v pozadí, v nevědomí, aby nerušila. Tak tomu bylo vždycky na operačním sále a tak tomu bylo i nyní. Nepohlížel na tuto schopnost bez jisté rozmrzelosti.

Občas díky ní působil jako nějaký mizerný robot, iracionálně sebevědomý. Měla však hlavní zásluhu na jeho úspěchu, na jeho postavení v neurofyziologickém výzkumu a na úctě, kterou požíval ze strany jak svých profesionálních kolegů, tak veřejnosti.

Vrátil se do zasedací místnosti a vzal si kufřík. Limuzína na něho čekala na parkovišti Genetronu, řidič si určitě četl nebo hrál šachy na kapesním počítači. "Kdybyste mě potřebovali, budu ve své kanceláři," sdělil Harrisonovi. Yng stál obličejem k bílé poznámkové tabuli, ruce sepnuté za zády.

"Právě jsem volal do CKN," řekl Harrison. "Ozvou se nám s instrukcemi."

Informace se brzy dostanou do všech nemocnic v oblasti. Za jak dlouho uzavřou letiště? Jak jsou rychlí? "Dejte mi pak vědět," požádal Bernard. Vyšel ze dveří a na okamžik se zamyslel, jestli by si s sebou neměl vzít ještě něco.

Usoudil, že ne. V kufříku měl kopie Ulamových disket. Ulamovy organismy měl v krvi.

To ho určitě dokáže na nějaký čas zabavit.

A lidé? Neměl by někoho varovat?

Některou ze svých tří bývalých manželek? Ani nevěděl, kde teď bydlí. Šeky s výživným jim posílal jeho účetní.

Prakticky neměl možnost, jak...

Někdo, na kom mu doopravdy záleželo, či komu doopravdy záleželo na něm?

Paulette viděl naposledy v březnu. Rozešli se jako přátelé. Všechno to bylo v přátelském duchu. Kroužili kolem sebe jako měsíc a planeta, vlastně se nikdy pořádně nedotkli. Paulette měla vcelku oprávněné námitky proti tomu, že je měsíc. Měla velice úspěšnou vlastní kariéru jako hlavní cytotechnoložka v Cetus Corporation v Palo Alto.

Když nad tím teď přemýšlel, možná právě ona zmínila jeho jméno před Harrisonem z Genetronu. Poté, co se rozešli.

Určitě byla přesvědčená, že je spravedlivá a objektivní, pomáhá všem zúčastněným. Nemohl jí to mít za zlé. Ale nic ho nepobízelo, aby jí zavolal, aby ji varoval.

Jednoduše to nebylo praktické.

O synovi neměl zprávy pět let. Byl někde v Číně na výzkumném grantu. Pustil tu myšlenku z hlavy.

Možná izolační sál ani nebudu potřebovat, pomyslel si. Jsem dost izolovaný už teď.

.17.

Nechybělo mnoho, aby zemřeli. Edward byl během několika minut tak slabý, že se nedokázal pohnout. Díval se, jak Gail volá rodičům, do různých nemocnic, do školky. Šílela strachem, že nakazila své studenty. Představil si, jak se vlna informace šíří a nabírá na síle. Panika. Ale Gail zvolnila, začala se jí točit hlava a lehla si na postel vedle něho.

Nadávala a vzpírala se jako kůň, který se snaží vstát, když si zlomil nohu, ale její námaha byla marná.

Z posledních sil došla k němu. Leželi a objímali se, zbrocení potem. Gail měla zavřené oči a její obličej získal barvu pudru. Vypadala jako mrtvola v balzamovacím salónu. Edward nějaký čas přemýšlel o tom, že je mrtvá, nemocná stejně jako on. Zuřil, cítil nenávisť, trpěl vinou za svou slabost, za to, jak dlouho mu trvalo pochopit všechny možnosti. Pak už mu to bylo jedno. Byl tak slabý, že nemohl ani mrknout, a tak zavřel oči a čekal.

Cítil v rukou a nohou určitý rytmus. S každým tepem se v něm vzedmul jakýsi zvuk, jako by hrál tisícičlenný orchestr, ale ne jednohlasně; jako by přehrával najednou symfonie z celé sezony. Hudba v krvi. Pak ten pocit začal být koordinovanější, sledy vln se nakonec vyrušily a nastalo ticho, které následně rozdělily harmonické tepy.

Tepy se rozplynuly ve zvuku jeho vlastního srdce.

Ani jeden z nich nevnímal plynutí času. Klidně mohlo uběhnout několik dní, než nabral dost síly, aby došel ke kohoutku v koupelně. Pil tak dlouho, až se mu do žaludku víc nevešlo, a se sklenicí vody se vrátil ke Gail. Rukou jí zvedl hlavu a přitiskl jí okraj sklenice k ústům. Usrkla z ní. Rty měla rozpraskané, oči podlité krví a obroubené nažloutlými ospalky, ale její pleť měla aspoň nějakou barvu. "Kdy zemřeme?" zachroptěla slabě. "Chci tě držet, až zemřeme."

O několik minut později sebral dost síly, aby jí pomohl do kuchyně. Oloupal pomeranč a půlku jí dal. Cítil tep cukru, šťávy a kyselosti stékajících do žaludku. "Kde jsou všichni?" zeptala se. "Volala jsem do nemocnic, přátelům. Kde jsou?"

Harmonický orchestrální pocit se vrátil, pulzy se zkoordinovaly do poznatelných zlomků, které se následně spojily,

posunuly se do ohniska významu, až najednou...

NEPŘÍJEMNÉ pocity?

...Ano.

Odpověděl automaticky a stejným způsobem, jako by očekával další reakci a byl připraven na dlouhý rozhovor.

TRPĚLIVOST. Vyskytly se potíže.

...Cože? Nerozumím...

Imunitní reakce. *Konflikt*. Potíže.

...Tak nás nechte. Odejděte!

Není možné. Příliš velká INTEGRACE.

Jejich stav se nelepšil, alespoň ne do té míry, aby se infekce zbavili. Pocit vracející se svobody byl iluzorní. Velice stručně, dokud mu stačily síly, se pokusil vysvětlit Gail, co se s nimi děje.

Těžce se zvedla ze židle a došla k oknu, kde zůstala stát na roztřesených nohách a rozhlížela se po zelených trávnicích a řadách jiných bytů. "Co ostatní lidé?" zeptala se. "Dostali to taky? Proto tady nejsou?"

"Nevím. Pravděpodobně to brzy dostanou."

"Oni... ta nemoc. Mluví s tebou?"

Přikývl.

"Takže jsem nezešilela." Pomalu přešla obývací pokoj. "Zanedlouho už nebudu schopná se hýbat," řekla. "Co ty? Možná bychom měli zkusit utéct."

Vzal ji za ruku a zavrtěl hlavou. "Máme je uvnitř, jsou částí nás. Oni jsou my. Kam bychom mohli utéct?"

"V tom případě bych s tebou chtěla být v posteli, až se nebudeme moci hýbat. A chci, abys mě objímal."

Lehli si zpátky na postel a objali se.

"Eddy..."

To byl poslední zvuk, který slyšel. Snažil se bránit, ale převládly se přes něho vlny poklidu a on dokázal jen vnímat. Plaval na širém, modrofialovém moři. Nad mořem bylo ve zdánlivě nekonečné rovině zmapováno jeho tělo. Byla tam zobrazena aktivita noocytů a on snadno pochopil jejich postup. Bylo jasné, že jeho tělo jsou teď víc noocyty než Milligan.

...Co se s námi stane?

Už žádný POHYB.

...Umíráme?

Měníte se.

...A co když se nechceme změnit?

Žádná BOLEST.

...A co strach? Nedovolíte nám ani mít strach?

Modrofialové moře a mapa zanikly v hřejivé tmě.

Měl dost času na přemýšlení, ale málo informací. Prožíval totéž i Vergil? Pak není divu, že to vypadalo, jako by zešilel.

Pohroužený do nějaké vnitřní perspektivy, ani tady ani tam. Ucítil silící teplo, blízkost a přítomnost něčeho podmanivého.

> Edwarde...

...Gail? Slyším tě - ne, to není sluch...

>Edwarde, měla bych být vyděšená. Chci se zlobit, ale nedokážu to.

Není důležité.

>Táhněte! Edwarde, já chci bojovat...

...Nechte nás být, prosím, nechte nás být! TRPĚLIVOST. Potíže.

Zmlkli a spokojili se s příjemným pocitem ze společnosti toho druhého. To, co Edward cítil ve své blízkosti, nebylo fyzické tělo Gail; dokonce ani jeho představa o její osobnosti, ale něco mnohem přesvědčivějšího, obsahujícího veškerou strukturu a detailnost reality, ale ne tak, jak to znal z dřívějšíka.

...Kolik času plyne?

>Nevím. Zeptej se jich.

Žádná odpověď.

>Tobě to řekli?

...Ne. Já myslím, že ve skutečnosti nevědí, jak s námi mluvit... zatím ne. Možná je tohle všechno halucinace. Vergil měl halucinace a já možná jenom napodobuju jeho horečnaté sny...

>Řekni mi, kdo je či halucinace. Počkej. Něco se blíží.

Vidíš to?

...Nevidím nic... ale cítím to.

>Popiš mi to.

...Nemůžu.

>Podívej - dělá to něco.

Váhavě: >To je krása.

...Je to moc... Nepřipadá mi to děsivé. Teď je to blíž.

NEUBLÍŽIT. Necítit BOLEST. *Učit se* tady, *přizpůsobit se*.

Nebyla to halucinace, ale slovy se to nedalo vyjádřit. Když to k němu přišlo, Edward se nevzpíral.

>Co je to?

...Myslím, že nějakou dobu budeme v tom.

>Zůstaň se mnou!

...Samozřejmě...

Najednou bylo co dělat a na co se připravovat.

Edward a Gail na posteli srostli. Hmota prošla jejich oděvem, kůže se spojila tam, kde se objímali, a rty, kde se dotýkali.

.18.

Bernard byl na svůj Falcon 10 náležitě pyšný. Koupil jej v Paříži od prezidenta jedné počítačové firmy, která zbankrotovala. Těšil se z elegantního soukromého tryškáče tři roky. Naučil se létat a získal pilotní licenci za tři měsíce od okamžiku, kdy se poprvé posadil do kabiny. Láskyplně se dotkl jedním prstem okraje černé přístrojové desky a potom zlehka přešel palcem po dřevěném intarzovaném obložení panelu. Bylo zvláštní, že vedle tolika věcí, které musel opustit - a kolik jich ztratil - pro něho mohlo mrtvé letadlo znamenat něco důležitého. Svobodu, úspěch, prestiž... Bylo jasné, že v dalších několika týdnech, pokud bude mít tolik času, se dočká mnoha změn, které nebudou pouze tělesné. Bude se muset vyrovnat se svou zranitelností, se svou pomíjivostí.

Na La Guardii mu doplnili palivo, aniž musel vystoupit z kabiny. Rádiem přijal instrukce, naroloval do obslužného prostoru pro soukromá letadla a vypnul motory. Obsluha udělala svou práci rychle a on dohodl s věží další letový plán. Ani jednou se nedotkl jiného člověka, dokonce ani nedýchal stejný vzduch jako pozemní personál.

V Reykjavíku musel vystoupit z letadla a natankovat si sám, ale omotal si ústa šálou a dal si pozor, aby se ničeho nedotkl bez rukavic.

Měl pocit, že se mu hlava cestou do Německa vyčistila - a že sebeanalýza, kterou mu poskytuje, je až nepříjemně tvrdá. S žádnými závěry nebyl spokojený. Pokusil se zatlačit je do pozadí, ale v kabině bylo málo věcí, které mohly naplno zaměřit jeho pozornost, a tak se postřehy a obvinění vždy po několika minutách vracely, dokud nepřepnul letadlo na autopilota a nezačal se jim patřičně věnovat.

Velice brzy bude mrtvý. Jistě, byla to ušlechtilá sebeoběť, vydat se Pharmeku, světu, který možná ještě nebyl kontaminovaný. Ale zdaleka to nemohlo odčinit to, co se také jeho zásluhou stalo. Jak to mohl tušit?

"Milligan to poznal," procedil mezi zuby. "K čertu se všemi." K čertu s Vergilem Ulamem. Ale nebyl on sám Vergilovi podobný? Ne, to odmítl připustit. Vergil byl geniální (býval, viděl zrudlé, puchýři pokryté tělo ve vaně), ale nezodpovědný, kašlal na bezpečnostní opatření, která měl dodržovat téměř instinktivně. Jenže kdyby Vergil ta bezpečnostní opatření dodržoval, nikdy by svou práci nebyl dokončil.

Nikdo by to nedovolil.

A Michael Bernard až příliš dobře věděl, jak to bolí, když člověk musí nadobro přestat, přestože se jeho výzkum ubírá slibným směrem. Mohl vyléčit tisíce lidí z Parkinsonovy nemoci... kdyby mu dovolili odebrat mozkovou tkáň z potracených embryí. Jenže ti lidé, známí i neznámí, kteří ve svém morálním zánícení dosáhli toho, že musel přestat, dosáhli také toho, že nechali tisíce lidí trpět a dožít v ponížení. Jak často litoval, že Mary Shelleyová napsala svou knihu. Anebo proč aspoň pro svého vědce musela zvolit právě německé jméno! Lidem se v hlavě spojilo všechno špatné ze začátku devatenáctého a poloviny dvacátého století...

Ano, jistě, a copak právě neproklel Ulama za jeho genialitu, copak mu v mysli nevytanulo stejné srovnání?

Frankensteinovo monstrum.

Nedalo se tomu uniknout. Bylo to už nudně očividné.

Lidé se tolik bojí nového, změn.

A teď se bál i on, byť připouštěl, že jeho strach je jiný. Bylo lepší zůstat racionální, nechat se zkoumat, udělat ze sebe neúmyslnou lidskou oběť jako doktor Louis Slotin v Los Alamos v roce 1946. Slotin a sedm dalších lidí byli náhodou vystaveni prudkému proudu ionizujícího záření. Slotin nařídil sedmi ostatním, aby se nehýbali. Potom nakreslil kroužky kolem svých a jejich nohou, aby poskytl ostatním vědcům pevná data o vzdálenosti od zdroje a intenzitě expozice, o něž by mohli své studie opírat. Slotin zemřel o devět dní později. Druhý muž zemřel po dvaceti letech na komplikace připisované ozáření. Dva další zemřeli na akutní leukémii.

Lidská pokusná morčata. Šlechtný, duchapřitomný Slotin.

Nepřáli si v těch strašlivých okamžicích, aby nikdo nikdy nerozštěpil atom?

Pharmek si pronajal vlastní přístavací plochu dva kilometry od své venkovské výzkumné stanice u Wiesbadenu, aby mohl přijímat byznysmeny a vědce a také proto, aby mohl urychlit přijímání a zpracování rostlinných a půdních vzorků od vědeckých týmů z celého světa. Když Bernard zakroužil nad rozparcelovanými poli a lesy ve výšce tří tisíc metrů, na východě začínalo svítat.

Přepnul sekundární rádio na automatický naváděcí systém Pharmeku a dvakrát stiskl tlačítko na mikrofonu, aby aktivoval světla a sestupový paprsek. Dráha se objevila v předjitní šedi pod ním. Směr větru vyznačovala šipka světél na jedné straně.

Bernard sledoval dráhu a sestupový paprsek, dokud kola s žuchnutím nedosedla a nezačala pištět o beton dráhy. Bylo to dokonalé přistání, poslední, které kdy tento elegantní soukromý tryškáč udělal.

Na levé straně uviděl, že na něho čeká velký bílý nákladník a personál ve skafandrech pro práci s biologicky nebezpečným materiálem s úkolem jeho taxi zlikvidovat. Nasvítili letadlo silným reflektorem. Zamával jim z okénka a ukázal, aby zůstali tam, kde jsou. Vysílačkou vzkázal: "Potřebuji, abyste mi nějakých sto metrů od letadla připravili izolační oděv. A auto bude muset couvnout sto metrů od něj." Muž, který stál na kabině nákladníku, si poslechl, co mu říká kolega uvnitř a vztyčenými palci ukázal, že rozumí.

Nachystali mu na ranveji zplhlý skafandr. Nákladní auto s personálem rychle zvětšilo svůj odstup.

Bernard vypnul motory a všechny vypínače. V provozu nechal pouze osvětlení kabiny a systém pro nouzové vypuštění paliva. Pod paži vzal pilotský kufřík od Jeppesena, vstoupil do kabiny pro cestující a vytáhl ze zavazadlového prostoru přetlakový hliníkový kanystr s dezinfekcí. Zhluboka se nadechl, nasadil si na hlavu gumovou plynovou masku a přečetl si instrukce na boku kanystru. Černá kuželová tryska měla ohebnou plastickou hadici s mosaznou koncovkou. Ta hladce vklouzla do horní záklopky kanystru a zapadla na místo.

S tryskou v jedné ruce a kanystrem v druhé Bernard zašel zpátky do pilotní kabiny a tak dlouho vystříkával ovládací panel, sedadlo, podlahu a strop, až z nich konzistencí mléčná, ale barvou zelená zhoubná tekutina přímo crčela. Potom se vrátil do kabiny pro cestující a nasměroval proud pod vysokým tlakem na všechno, čeho se dotkl, i okolí. Když byl kanystr prázdný, odšrouboval trubici, povolil tlakový ventil a položil kanystr do koženého, polstrovaného sedadla.

Když potom otočil páčkou, dvířka se otevřela a sjela několik centimetrů nad beton.

Jednou rukou si poplácal kapsu kalhot, aby se ujistil, že tam má signální pistoli, nahmatal šest dalších světlíc, sešel po schůdkách na beton a postavil kufřík od Jeppesena na ranvej asi deset metrů od jasně červeného nosu tryskáče.

Potom krok za krokem provedl na svém letadle sabotáž. Nejdřív povolil a vypustil hydraulické systémy, prořezal pneumatiky a vypustil z nich vzduch. Sekerou rozbil přední sklo na pravé straně pilotní kabiny, potom tři okénka na levé straně kabiny pro cestující; musel vylézt na křídlo, aby se k nim dostal.

Vystoupal po schůdkách nahoru, vešel do pilotní kabiny a kolem sedadla nasáklého dezinfekcí se natáhl ke krytu na tlačítko pro vypuštění paliva. Tlačítko pod jeho prstem ostře cvaklo a ventily se otevřely. Bernard rychle opustil letadlo, popadl kufřík a doběhl k místu, kde ležel na přistávací ploše oranžový izolační oděv.

Technici a personál z Pharmeku se nijak nesnažili zasáhnout. Bernard vytáhl z kapsy signální pistoli a světlice, svlékl se a nasoukal se do izolačního oděvu. Oblečení smotal a odnesl k louži leteckého benzínu pod falconem. Vrátil se, otevřel kufřík, vytáhl z něj pas a vhodil jej do plastového sáčku. Potom zvedl pistoli.

Světlice vklouzla do hlavně hladce. Pečlivě zamířil - doufal, že dráha nebude příliš zakřivená - a vystřelil světlici na svou pýchu a radost.

Palivo rozkvetlo do hříbu, v němž oranžovou prostupovala vířící čerň.

S tímto peklem v pozadí pak vzal Bernard do ruky kufřík a vykročil k nákladnímu autu.

Nebylo pravděpodobné, že ho bude čekat celník, ale aby učinil zadost předpisům a cti, zvedl pas zabalený v sáčku a ukázal na něj. Muž v podobném izolačním oděvu si jej od něho vzal.

"K proclení nemám nic," řekl Bernard. Muž zvedl ruku k přílbě skafandru na znamení, že to bere na vědomí, a ustoupil.

"Vydezinfikujte mě, prosím."

Otočil se v dezinfekční sprše kolem dokola a zvedl paže. Když slézal po schůdkách do izolační komory v nákladňáku, uslyšel tichý hukot cirkulačního zařízení a uviděl nachovou zář ultrafialových světel. Dvířka se za ním přivřela, na okamžik se zastavila a se slyšitelným vzdechem zapadla do hermetického těsnění.

Když se pak rozjeli po úzké dvoupruhové cestě mezi travnatými pastvinami k Pharmeku, Bernard se podíval přes silný boční průzor k přistávací dráze. Trup letadla se zborčil do zčernalé, skeletové hromady. Do letního rána dosud šlehaly plameny. Vypadalo to, že výheň stravuje všechno.

.19.

Heinz Paulsen-Fuchs si prohlédl výpis volání na displeji svého telefonu. Už to začínalo.

Přišlo několik dotazů od různých úřadů včetně Bundesumweltamt - Úřadu pro dozor nad životním prostředím - a Bundesgesundheitsamt, Spolkového úřadu pro zdraví. Také vládní představitelé ve Frankfurtu a Wiesbadenu byli znepokojeni.

Všechny lety do Spojených států a z nich byly zrušeny. Do několika hodin mohl čekat za dvěma vysoce postavenými lidmi. Ještě než dorazí, potřeboval si vyslechnout Bernardovo vysvětlení.

Nebylo to poprvé v životě, kdy litoval, že se rozhodl pomoci přáteli. A nebyla to nejmenší z jeho chyb. Jeden z nejvýznamnějších průmyslníků v poválečném Německu, a pořád byl sentimentální měkota.

Oblékl si přes elegantní šedý vlněný oblek průsvitný přsíplášť a na kudrnaté bílé vlasy si pečlivě nasadil baret. Potom počkal u předních dveří, až přijede zmoklý citroen.

"Dobré ráno, Uwe," přivítal svého řidiče, když mu otevřel dveře. "Tohle jsem slíbil Richardovi." Naklonil se přes sedadlo a podal Uwemu tři paperbackové detektivky. Richard byl řidičův dvanáctiletý syn a podobně jako Paulsen-Fuchs vášnivý čtenář detektivek. "Jeď ještě rychleji než obvykle."

"Jistě mě omluvíš, že jsem tě nečekal na letišti," řekl Paulsen-Fuchs. "Připravoval jsem tady tvůj příjezd a potom mě zavolali. Moje vláda už se začíná ptát. Děje se něco velice vážného. Víš o tom?"

Bernard přistoupil k silnému, trojvrstvému oknu, které dělilo izolovanou biologickou laboratoř od sousední pozorovací komory. Zvedl ruku protkanou křížem krážem bílými čarami a řekl: "Jsem infikovaný."

Paulsen-Fuchs přimhouřil oči a přitiskl si k tváři dva prsty. "Zřejmě nejsi jediný, Michaeli. Co se v Americe děje?"

"Od svého odjezdu nemám žádné zprávy."

"Vaše Centrum pro kontrolu nemocí v Atlantě vydalo krizové pokyny. Všechny vnitro a mezistátní lety byly zrušeny. Některá města prý jsou komunikačně hluchá - nejde telefon ani vysíláčky. Zdá se, že chaos se rychle šíří. A ty k nám ničeho nic přiletíš, spálíš své letadlo na přistávací ploše a dávaš si záležet, abys byl tím jediným, co z tvé země u nás přežije - všechno ostatní je sterilizované. Co si o tom všem máme myslet, Michaeli?"

"Paule, všechny země musí okamžitě udělat několik věcí. Musíte dát do karantény lidi, kteří v poslední době přijeli ze

Států, z Mexika - možná z celé Severní Ameriky. Nemám ponětí, jak daleko se infekce rozšířila, ale zdá se, že postupuje rychle."

"Ano, naše vláda přesně na takových krocích pracuje. Ale znáš byrokracii..."

"Byrokracii obejdete. Přerušte veškerý fyzický kontakt se Severní Amerikou."

"K tomu je nepřinutím tím, že jen tak přijdu s návrhem..."

"Paule," přerušil ho Bernard a znovu zvedl ruku. "Mám možná týden, asi mň, jestli je pravda, co říkáš."

Vysvětlil své vládě, že tohle je něco víc než jenom rozlítá kypa. V kufříku mám všechny důležité záznamy. Potřebuji se poradit s vašimi předními biology, hned jak se několik hodin vyspím. Než se mnou budou mluvit, chci, aby se podívali na soubory, které jsem s sebou přivezl. Diskety stáhnou tady do terminálu. O mnoho víc zatím říct nemůžu. Jestli se v nejbližší době nevyspím, zhrouťm se."

"Tak dobře, Michaeli." Paulsen-Fuchs se na svého hosta smutně podíval. Starosti mu vyryly do tváře hluboké vrásky. "Je to něco, co jsme si vždycky představovali?"

Bernard se na okamžik zamyslel. "Ne," konstatoval. "Myslím, že ne."

"Tím je to horší," řekl Paulsen-Fuchs. "Půjdu to zařídit. Rozešlu tvá data. Zatím se vyspi." Paulsen-Fuchs odešel a světlo v pozorovací komoře zhaslo.

Bernard přecházel po svém novém domově o velikosti tři krát tři metry. Laboratoř byla postavena na počátku osmdesátých let pro genetické experimenty, které byly v té době považovány za potenciálně nebezpečné. Celá vnitřní komora byla zavěšena v přetlakovém tanku. Kdyby došlo k jakémukoli narušení komory, atmosféra by se nahnula dovnitř, ne ven. Přetlakový tank bylo možné vystřikát několika typy dezinfekce a kolem byl další tank, tentokrát s odčerpaným vzduchem. Všechny elektrické obvody a mechanické systémy, které musely tanky procházet, byly zasazeny do pláště se sterilizačními roztoky. Vzduch a odpady, které laboratoř opouštěly, podstupovaly sterilizaci při vysoké teplotě a následné zničení ohněm. Veškeré vzorky odebrané v laboratoři byly zpracovávány v sousední komoře se stejnými bezpečnostními opatřeními. Od tohoto okamžiku až do vyřešení problému nebo do jeho smrti se mimo komoru ničeho nedotkne jiná živá bytost.

Stěny měly neutrální, světle šedou barvu; osvětlení zajišťovaly zářivky ve vertikálních pruzích na stěnách a tři jasné panely ve stropě. Osvětlení se dalo ovládat zevnitř i zvenčí. Podlahu pokrývaly nevýrazné černé dlaždice. Uprostřed místnosti - tak, aby na něj bylo vidět z obou protilehlých pozorovacích komor - byl standardní pracovní stůl se židlí.

Na stole stál monitor s vysokým rozlišením. V jednom koutě ho čekalo jednoduché, ale pohodlně vypadající lůžko bez prostěradla a přikrývky. Vedle vstupního průlezu z nerezové oceli stál prádelník. Velký čtverec na jedné stěně vyznačoval dvířka pro větší techniku - pravděpodobně dálkově řízené roboty. Výčet uzavíralo křeslo a sprcha s umyvadlem, oddělené zástěnou, které vypadaly, jako by je někdo vytáhl vcelku z nějakého letadla nebo autokaru. Vzal si kalhoty a košili, které měl nachystané na lůžku, a promnul materiál mezi ukazováčkem a palcem. Pro cudnost nebo soukromí tady nebylo místo. Již nebyl soukromou osobou. Doktoři ho zanedlouho začnou napojovat na přístroje, prohlížet, vyšetřovat a celkově se k němu chovat jako k laboratornímu zvířeti.

Co se dá dělat, pomyslel si, když si lehal. Zasloužím si to. Zasloužím si všechno, co se teď děje. Mea culpa.

Padl na záda na lůžko a zavřel oči.

Pulz mu zpíval v uších.

METAFÁZE

LISTOPAD

.20.

Brooklyn Heights

"Mami? Howarde?" Suzy McKenziová se zabalila do šmolkového flanelového koupacího pláště, který jí dal přítel před měsícem k osmnáctým narozeninám, a bosá vyšla na chodbu. Rozespale se rozhlížela kolem. "Kene?" Obvykle vstávala jako poslední. Často si s tajnůstkářským, významným úsměvem říkala "Pomalá Suzy".

Neměla v pokoji hodiny, ale podle toho, jak vysoko stálo slunce, muselo být už po desáté. Dveře ložnice byly zavřené.

"Mami?" zaklepala na dveře matčina pokoje. Nikdo se neozval.

Některý z jejích bratrů už musel být vzhůru. "Kennethe? Howarde?" Uprostřed chodby se obrátila, až jí dřevěná podlaha zavržala pod nohama. Potom otočila knoflíkem na matčiných dveřích a otevřela je. "Mami?" Postel nebyla ustlaná; přikrývky byly shrnuté v nohách.

Všichni už určitě byli dole. V koupelně si opláchla obličej, prozkoumala kůži na lících, jestli na ní nejsou nové flíčky, a s úlevou zjistila, že ne. Po schodech sešla do haly. Neslyšela žádné zvuky.

"Hej!" zavolala z obývacího pokoje, zmatená a smutná. "Nikdo mě neprobudil. Přijdu pozdě do práce." Třetí týden dělala servírku v nedalekém lahůdkářství. Práce ji bavila - bylo to mnohem zajímavější a opravdovější než pracovat v charitním obchodě Armády spásy - a vypomáhala matce finančně. Její matka před třemi měsíci o práci přišla a žila z šeků od Suzyina otce, které ovšem chodily nepravidelně, a z úspor, které se rychle rozplývaly. Podívala se na lodní hodiny Benrus na stole a zavřela hlavou. Půl desáté; zaspala pořádně. Ale víc ji trápilo to, kam všichni zmizeli. Jistě, často se hádali, ale jako rodina drželi pohromadě - až na otce, který už jí prakticky nechýběl, alespoň ne moc - a nebylo možné, že by prostě odešli a nic jí neřekli, dokonce ji ani neprobudili.

Rozrazila lítačky do kuchyně, ale než jimi prošla, zarazila se. V první chvíli nepochopila, co vidí: tři nepatřičné tvary, tři těla, jedno v šatech na podlaze, opřené o dřez, druhé, v džínách a bez košile, na židli u kuchyňského stolu a třetí částečně ve spíži a částečně venku. Žádný nepořádek, žádný poprask, jen tři těla, která v prvním okamžiku nepoznala. Zpočátku byla poměrně klidná. Litovala, že otevřela dveře právě v tu chvíli: kdyby to udělala o několik okamžiků dřív nebo později, možná by všechno bylo jako jindy. Nějakým způsobem by to byly jiné dveře - dveře do jejího světa - a život by šel dál s jedinou chybičkou, že ji nikdo neprobudil. Takhle ji nikdo nevaroval a to nebylo fér. Otevřela dveře v nesprávný okamžik a pak už bylo pozdě na to, aby je znovu zavřela.

Tělo opřené o dřez mělo na sobě matčiny šaty. Obličej, nohy a ruce brázdily vyvýšené bílé pruhy. Suzy postoupila dvěma malými kroky do kuchyně. Dýchala mělce a přerývaně. Dveře jí vyklouzly z prstů a zavřely se. O krok couvla, pak udělala krok stranou, jako nějaký taneček hrůzy a nerozhodnosti. Bylo jí jasné, že bude muset zavolat policii. Možná záchranku. Ale ze všeho nejdřív musela zjistit, co se stalo. Všechny instinkty jí radily, aby z kuchyně okamžitě odešla, aby utekla z domu.

Howard, kterému bylo dvacet, často chodil po domě bez košile, jenom v džínách. Rád chodil s holou hrudí, aby ukázal své vypracované, ne-li dokonce svalnaté tělo. Teď měla jeho hrud' červenohnědou barvu, jako by byl indián, a byla hrbatá jako bramborový lupínek nebo starodávná valcha. Tvář měl klidnou, oči i ústa zavřené. Ještě dýchal.

Kenneth - musel to být Kenneth - vypadal spíš jako hromada těsta v šatech než její nejstarší bratr.

Ať se mu stalo cokoli, bylo to naprosto nepochopitelné. Blesko jí hlavou, že je to třeba něco, co všichni znají, jen jí to zapomněli říct.

Ne, to nedávalo smysl. Lidé k ní málokdy byli krutí a matka s bratry nebyli krutí nikdy. Nejlepší, co mohla udělat, bylo vycouvat ze dveří a zavolat policii nebo někoho; někoho, kdo bude vědět, co dělat.

Podívala se na seznam čísel přišpendlený nad starým černým telefonem v hale a pokusila se vytočit číslo tísňové linky. Pořád to kazila, prst jí vyskakoval z děr v číselníku. Když se jí konečně podařilo tři číslice vytočit, do očí jí vhrkly slzy. Telefon několik minut zvonil, aniž ho někdo vzal. Nakonec se ozval hlas ze záznamu: "Všechny naše linky jsou obsazené. Prosím, nezavěšujte, nebo ztratíte své pořadí." Pak začal telefon znovu vyzvánět. Po dalších pěti minutách zavěsila, vzlykla a zkusila vytočit operátora. Ani tam to nikdo nevzal. Potom si vzpomněla na rozhovor, který vedli minulý večer, o nějakém bacilu v Kalifornii. Mluvili o tom v rádiu. Postihovalo to všechny, a tak povolávali armádu. Teprve když si Suzy McKenziová vybavila tohle, vyběhla předními dveřmi ven, na schodech se zastavila a začala volat o pomoc.

Ulice byla prázdná. Po obou stranách stála zaparkovaná auta - což bylo nevysvětlitelné, protože mezi osmou hodinou ráno a šestou večer tu bylo parkování zakázáno, každý den kromě čtvrtku a pátku. Dnes bylo úterý a dodržování tohoto nařízení se přísně vyžadovalo. Nikdo nikam nejezdil. Neviděla nikoho, kdo by řídil, chodil nebo seděl za oknem. Rozběhla se po jedné straně ulice. Brečela a křičela, nejdřív prosebně, pak hněvem a nakonec hrůzou. Potom začala znovu prosit o pomoc.

Křičet přestala, až když uviděla pošťáka, jak leží na pískovcovém chodníčku před domem, mezi dvěma rovnoběžnými ploty z tepaného železa. Ležel na zádech, oči měl zavřené a vypadal úplně stejně jako máma a Howard. Pro Suzy byli pošťáci posvátné bytosti, na které je vždycky spoleh. Přejela si prsty po tváři, aby z ní vyhnala zděšený výraz, zavřela oči a zkusila se soustředit. "Ten bacil se dostal všude," řekla sama sobě. "Někdo určitě ví, co dělat."

Vrátila se do domu a znovu vzala do ruky telefon. Začala vytáčet všechna čísla, která znala. Některá zvonila, na jiných se ozývalo jen ticho nebo zvláštní počítačové zvuky. Žádný z telefonů, které zvonily, nikdo nezvedl. Znovu zkusila číslo svého kluka, Caryho Smyslova, a počkala, až zazvoní osmkrát, devětkrát, desetkrát. Zavěsila. Zarazila se, chvíli přemýšlela, a potom vytočila číslo tety z Vermontu.

Telefon někdo zvedl na třetí zazvonění. "Haló?" Hlas byl slabý a rozechvělý, ale určitě to byla její teta.

"Teto Dawn, tady je Suzy z Brooklynu. Jsem tady ve velkém průšvih..."

"Suzy." Zdálo se, že chvíli trvalo, než pochopila, o koho jde.

"Vždyť mě znáš. Suzy. Suzy McKenziová."

"Holčičko, špatně tě slyším." Tetě Dawn bylo jednatřicet, nebyla to žádná vetchá stařena, ale podle hlasu určitě nebyla v pořádku.

"Máma je nemocná, možná je mrtvá, nevím, a Kenneth a Howard taky. A kolem nikdo není, nebo jsou všichni nemocní, prostě nevím..."

"Taky nějak nejsem ve své kůži," zasípala teta Dawn. "Udělaly se mi nějaké hrbolky. Tvůj strýc odešel, nebo je možná v garáži. Každopádně nebyl doma..." Odmlčela se. "Od včerejšího večera. Začal mluvit sám se sebou a šel ven. Ještě se nevrátil. Holčičko..."

"Co se děje?" zeptala se Suzy. Hlas se jí lálal.

"Já nevím, holčičko, ale nemůžu už mluvit. Zdá se mi, že ztrácím rozum. Sbohem, Suzy." Bylo to neuvěřitelné, ale po těchto slovech zavěsila. Suzy zkusila zavolat znovu, ale tentokrát telefon nikdo nezvedl, a na třetí pokus už nedostala ani vyzváněcí tón.

Chtěla otevřít telefonní seznam a začít vytáčet čísla nahodile, ale pak si to rozmyslela a vrátila se do kuchyně. Něco udělat přece jen mohla - udržovat je v patřičné tělesné teplotě a snést na hromádku všechny léky v domě.

Matka vypadala hubeněji. Zdálo se, že hrbítky, které měla na obličeji a na pažích, se propadly. Suzy natáhla ruku, aby se matčiny tváře dotkla, zaváhala, ale pak se přinutila. Kůže byla teplá a suchá, nijak horečnatá, až na vzhled skoro normální. Matka otevřela oči.

"Ach, mami," vzlykla Suzy. "Co se děje?" Matka si olízla rty. "Vlastně je to docela krásné. Ty jsi v pořádku, ne? Ach, Suzy." Potom zavřela oči a přestala mluvit. Suzy se otočila k Howardovi, který seděl v křesle. Vzala ho za ruku, ale hned uskočila, protože kůže jako by se vyfoukla. Teprve potom si všimla sítě trubiček podobných kořenům, které

vycházely ze záložek jeho džín a mizely ve šterbině mezi podlahou a stěnou.

Další kořeny se táhly od Kennethových paží, které měly barvu těsta, do spíže. A matka měla za sebou silnou trubici z bledé tkáně, která vycházela z košile a vedla do skříňky pod dřezem. Byla to divoká představa, ale Suzy si vzpomněla na hororové filmy a na make up. Třeba natáčeli film a nic jí o tom neřekli. Naklonila se blíž, aby se podívala za matku. Nebyla žádný odborník, ale ta masitá trubice nebyla make up. Viděla, jak v ní pulzuje krev.

Suzy pomalu vyšla po schodech zpátky do pokoje. Sedla si na postel, chvíli si splétala a rozplétala dlouhé plavé vlasy, potom si lehla a upřela oči na velice starou, stříbřitou tapetu na stropě. "Ježíši Kriste, prosím, přijď mi na pomoc, protože tě potřebuju teď."

A tak dál až do odpoledne, kdy ji žízeň donutila zajít se napít do koupelny. Opakovala si modlitbu i mezi hltavými doušky vody, dokud ji neumlčela její monotónnost a marnost. Stoupla si k záchradě, pořád ve šmolkově modrém županu, a začala spřádat plány. Nemocná nebyla -zatím- a zajisté nebyla mrtvá.

Určitě by mohla něco udělat, někam jít.

Přesto v zasutém koutku mysli dál chovala naději, že kdyby otevřela dveře určitým způsobem, nebo zvolila určitou trasu ulicemi, našla by cestu zpět do starého světa. Moc tomu nevěřila, ale za pokus stálo cokoli.

Čekalo ji několik těžkých rozhodnutí. K čemu jí bylo všechno vzdělání a zvláštní kurzy, jestli nedokázala myslet sama za sebe a dělat těžká rozhodnutí? Nechtěla chodit do kuchyně víc, než musela, ale bylo tam jídlo. Mohla se zkusit dostat do jiných domů, nebo dokonce do obchodu s potravinami na konci ulice, ale tušila, že tam budou další těla.

Tato těla - živá nebo mrtvá - byli alespoň její příbuzní.

Když do kuchyně vešla, držela hlavu zpřímá. Jak ale postupovala od skříňky ke skřínce až k ledničce, klopila oči níž a níž. Těla se propadla ještě víc do sebe; z Ken-

netha zbývalo o málo víc než vlákny opředená, bílá skvrna v pomačkaném oblečení. Masité kořeny, které se táhly do kredence, šly přímo k trubkám: nahoru do malého dřezu, do vodovodního kohoutku a také dolů do odpadu. Čekala, že po ní každým okamžikem něco chňapne - nebo že se Howard či matka promění v kolébavé zombie -a tak zaťala zuby, až ji rozbolely čelisti, ale nikdo z nich se nepohnul. Už nevypadali na to, že by se mohli hýbat.

Odešla s krabicí, v níž bylo tolik konzervovaných potravin, kolik mohla v nejbližších několika dnech potřebovat - a otvírák na plechovky, na který málem zapomněla.

Když ji napadlo, že by si mohla pustit rádio, byl už skoro večer. Televizi neměli, protože naposledy se pokazila tak, že nešla opravit; teď stála v předsíni pod schody, kde se na ní za krabicemi starých časopisů hromadil prach. Vytáhla přenosné rádio, které měla matka schované pro případ nouze, a metodicky propátrala všechny frekvence. Kdysi si s ním hrávala na radioamatérku, ale z přenosného rádia se samozřejmě nedalo nic vysílat.

V pásmech FM a AM nehrála jediná stanice. Na krátkých vlnách nějaká vysílání našla - některá velice čistá, ale žádné nebylo v angličtině.

V místnosti se rychle stmívalo.

Než se odhodlala zmáčknot vypínač, prožívala muka. Jestli jsou všichni nemocní, bude se svítit?

Když obývací pokoj vyplnily stíny a před dilematem - buď sedět ve tmě, nebo zjistit, jestli bude muset sedět ve tmě - se již nedalo utíkat, natáhla ruku k velké lampě na čtení, která stála vedle pohovky, a rychle otočila vypínačem.

Světlo se rozsvítilo. Bylo normálně silné a nekolísalo.

Jako by to v ní protrhlo nějakou velice slabou hráz. Najednou na ni padl smutek. Seděla na pohovce, nohy skrčené pod sebou, kolébala se sem a tam a kvílela, jako by byla dementní. Tvář měla usazenou, rukama si splétala a rozplétala vlasy, jimiž si otírala obličej tak dlouho, že jí nakonec visely v provlhlých pramenech až na klíční kosti. Brečela, až ji rozbolelo v krku a téměř nedokázala udržet oči otevřené. Jediný zdroj světla jí kreslil na tváři zlatý srpek.

Aniž se najedla, vyšla nahoru, rozsvítila všechna světla - každé jako vytrvale zářící zážrak - a vlezla si do postele, ale nedokázala usnout, pořád si představovala, že někoho slyší, jak jde po schodech nahoru nebo chodbou ke dveřím. Noc byla nekonečná a Suzy během ní buď trochu dospěla nebo trochu víc zešílela, sama nevěděla. Na některých věcech už jí tolik nezáleželo. Byla například ochotná vzdát se svého předchozího života a najít si nový způsob, jak žít. Udělala tento ústupek v naději, že to, co za tím vším stojí, dovolí, aby světla dál svítily.

Do rána z ní byla troska - vyčerpaná, hladová, ale ne tak, aby se přinutila jíst, celé tělo napjaté a vyždímané hrůzou a ostražitostí. Znovu se napila vody z kohoutku... a najednou si vzpomněla na kořeny táhnoucí se do vodovodu.

Zoufalá, sedla si na záchod a dívala se, jak z kohoutku vytéká čistá voda. Žízeň ji nakonec přinutila risknout to a napít se znovu, ale zařekla se, že si udělá zásobu balené vody.

V obýváku si připravila studené jídlo ze zelených fazolí a hovězího haše z konzervy. Měla takový hlad, že si jako nášup dala švestky v hustém sirupu. Plechovky stály v řadě na otlučeném stolku. Vysrkla poslední zbytek švestkové šťávy; v životě si na ničem tak nepochutnala.

Vrátila se do svého pokoje a lehla si. Tentokrát spala pět hodin, dokud ji neprobudil hluk. V domě spadlo něco těžkého. Opatrně sešla do přízemí a rozhlédla se po předsíni a obývacím pokoji.

"Do kuchyně nejdu," prohlásila a okamžitě si uvědomila, že zvuk se ozval právě odtamtud. Pomalu otevřela litačky.

Matčiny šaty - ale bez matky - ležely na hromádce před dřezem. Suzy vešla a zalétla zrakem na místo, kde byl předtím u kredence Kenneth. Šaty, ale nic víc. Otočila se.

Howardovy džíny visely ze sedátka židle, která se převrátila. Celá jedna stěna byla ověšená plástem nějaké lesklé, světle hnědé hmoty. Úhledně lícoval s lištami a maličko vystupoval jen v místech, kde překrýval zarámovanou reprodukci.

Zpoza ledničky v opačném koutě si vzala mop a s násadou bojovně vystrčenou přistoupila až k plástu. Jsem neuvěřitelně statečná, pomyslela si. Strčila do plástu nejdřív zlehka, potom jím smeták zarazila až do laťkoviny a sádry pod ním. Plást se zachvěl, ale jinak nezareagoval. "Tumáš!" vykřikla. Jezdila násadou po plástu sem a tam, trhala jej z

rohu do rohu. "Tumáš!"

Když většina cárů spadla na podlahu a zeď byla plná děr, zahodila smeták a utekla z kuchyně.

Podle lodních hodin byla jedna odpoledne. Znovu popadla dech, pak obešla celý dům a pozhasínala světla. Třeba ta zázračná energie vydrží víc, když ji nespotřebuje hned.

Potom vytáhla zpod telefonu v předsíni blok a napsala si seznam zásob a věcí, které bude potřebovat. Zbývalo ještě přinejmenším pět hodin denního světla, nebo alespoň dostatečného světla, aby viděla. Vzala si kabát a dveře na verandu nechala otevřené, když vyšla ven.

Po ulici lemované zaparkovanými auty, stejnými jako předtím, až na roh, k potravinám, bez peněženky a bez peněz, v kabátě oblečeném na pyžamu a koupacím pláští; ven do světa obráceného naruby, aby se podívala, co je tam k vidění. Dokonce cítila neurčitou radost. Foukal studený podzimní vítr a po chodníku šustilo několik listů ze stromů vysázených ob dům. Po plotu z tepaného železa, který odděloval schody, se plazily popínavé rostliny, na římsách mezi okny v přízemí stály květináče.

Potraviny u Mithridatesových byly zavřené, na hlavních dveřích byly železné mříže. Mřížemi na oknech nahládla do obchodu a zkusila vymyslet jiný způsob, jak se dostat dovnitř. Vzpomněla si, že služební vstup je z druhé strany. Dveře tam byly maličko pootevřené. Byly to velké, těžké, černé okované dveře, takže musela zabrat ze všech sil, aby je otevřela víc. Cítila, jak se o něco zadrhly, a pustila je. Chvilí je pozorovala, aby se přesvědčila, že se nezavrou. V chodbě překročila další hromádku oblečení, korunovanou prodavačskou zástěrou, a přes dvojité lítačky se protlačila do prázdného obchodu.

Metodicky došla do přední části a vytáhla rozhrkaný nákupní vozík. Na dně vozíku ležela účtenka z pokladny a list velice starého salátu. Tlačila rozviklaný vozík uličkami a rovnala do něho to, co považovala za rozumný výběr potravin. Její obvyklé stravovací návyky nebyly zrovna nejúžasnější. Přesto měla lepší postavu než většina nadšenců pro zdravou výživu a dietu, které znala - a byla na to náležitě pyšná.

Šunka, hovězí guláš a kuřecí maso, to všechno v plechovkách, čerstvá zelenina a ovoce (předpokládala, že brzy budou vzácné), tolik lahví s minerálkou, kolik se jí vešlo do přihrádky pro lahve a na dolní plošinku vozíku chléb a několik trochu ztvrdlých rohlíčků, dvě čtyřlitrové konvice s mlékem z chladicího boxu s mléčnými výrobky, který byl ještě studený. Lahvičku aspirinu a nějaký šampon, i když netušila, jak dlouho ve sprše poteče voda. Velkou nádobu vitamínů. V policích s drogistickým zbožím se pokusila najít něco, čím by mohla bojovat s tím, co se stalo u nich doma - a pošťákovi, prodavači potravin a možná všem ostatním. Pozorně pročítala návody na lahvích a krabicích, ale nic jí nepřípadalo vhodné.

Potom dotlačila náklad k pokladně, zamžourala na uličku a zamčené dveře za ní, a vozík otočila. Nebylo komu zaplatit. A stejně u sebe neměla peníze. Byla v půli cesty do zadní části obchodu, když ji napadla jiná věc a vrátila se k pokladně.

Tam, kde se říkalo, že bývá, na polici nad přihrádkou s nákupními pytlíky, byla velká černá pistole s dlouhou hlavní. Dávala si pozor, aby mřela od sebe, a neobratně si s ní hrála, dokud se jí nepodařilo odklopit bubínek. Zbraň byla nabitá šesti velkými náboji.

Suzy nebylo příjemné držet pistoli v ruce. Její otec pistole měl, a když u něho několikrát byla, vždycky ji varoval, aby se od nich držela dál, aby se jich ani nedotkla. Ale zbraně byly určeny k obraně, ne ke hře, a ona si s touto nechtěla hrát, to byla jasná věc. I tak pochybovala, že by se dokázala do něčeho strefit.

"Ale člověk nikdy neví," řekla si. Strčila pistoli do hnědého pytle a uložila ji do horního košíku, potom vozík odtlačila služební chodbou přes prodavačovy prázdné šaty ven na chodník.

Potraviny uložila v předsíni, ale se dvěma konvicemi mléka zůstala nerozhodně stát. Váhala, jestli je dát do ledničky.

"Když to neudělám, nevydrží dlouho," řekla sama sobě velice věcným tónem. "Ach, bože," hlesla a prudce se zachvěla. Položila konvice na zem a ovinula si ruce kolem těla. Když zavřela oči, uviděla každou kuchyň v každém brooklynském domě a v ní prázdné oblečení nebo roztékající se těla. Opřela se o zábradlí na schodišti a svěřila hlavu do dlaní. "Suzy, Suzy," zašeptala. Pak se zhluboka nadechla, narovнала se a zvedla konvice. "Jde se na to," poručila si s nuceným elánem.

Hnědý plást zmizel, zůstaly jenom díry ve stěně. Otevřela ledničku, zasunula konvice do dolní police a pak se podívala, co by si mohla dát k večeři.

Nevypadalo dobře, když tam to oblečení jen tak leželo. Vzala smeták a strčila do matčiných šatů, aby se podívala, jestli se pod záhyby látky něco neskrývá; nebylo tam nic. Palcem a ukazováčkem pak šaty zvedla. Vypadlo z nich kombiné a kalhotky. Z okraje kalhotek vykukoval tampon, bělostně čistý. U límce se něco blýskalo a Suzy se sklonila, aby si to mohla lépe prohlédnout. Kousičky šedého a zlatého kovu, nepravidelně tvarované.

Odpověď se jí zrodila v hlavě až příliš rychle, s panickým jasnem, na jaký nebyla zvyklá.

Plomby. Plomby ze zubů a zlaté korunky.

Posbírala šaty a vyhodila je do koše v komoře. To by bylo, pomyslela si. Sbohem, mami, Kennethe a Howarde.

Potom zametla podlahu, shrnula plomby a prach (žádní mrtví švábi, což bylo neobvyklé) na lopatku a vysypala to do koše vedle ledničky.

"Jsem jediná," konstatovala, když byla hotová. "Jsem jediná, kdo v Brooklynu zbyl. Neonemocněla jsem." Stála u stolu s jablkem v ruce a zamyšleně ho kousala. "Proč?" zeptala se.

"Protože," začala, zatočila se na patě kolem dokola a očima vymetla strašidelné kouty. "Protože jsem tak krásná a ďábel mě chce za ženu."

"V posledních čtyřech dnech se přerušil kontakt s většinou severoamerického kontinentu," oznámil Paulsen-Fuchs. "Etiologie nemoci není přesně známa, ale evidentně se přenáší všemi nosiči, které etiologové znají, a nejen jimi. Materiály pana Bernarda naznačují, že samotné komponenty nemoci jsou inteligentní a jsou schopny cílené akce." Hosté v pozorovací komoře - šéfové Pharmeku a zástupci ze čtyř evropských zemí - seděli na skládacích židličkách a tvářili se nezáživně. Paulsen-Fuchs stál zády k trojvrstvému sklu a čelem k představitelům Francie a Dánska. Otočil se a ukázal na Bernarda, který seděl u stolu a rukou plnou bílých hřebíků zlehka klepal do stolu.

"Pan Bernard přijel za cenu velkého rizika a s vynaložením odvahy až šíleně do Německa, aby se stal objektem našich experimentů. Jak vidíte, jsme zde dobře vybaveni, abychom mohli pana Bernarda spolehlivě izolovat, a proto není třeba stěhovat ho do jiné laboratoře nebo nemocnice. Takový převoz by dokonce mohl být velice nebezpečný. Ale jsme vcelku ochotni přijmout návrhy zvenčí týkající se vědeckého přístupu.

Abych byl upřímný, zatím nevíme, jaké experimenty provádět. Vzorky tkáně pana Bernarda naznačují, že nemoc - pokud bychom tomu tak měli říkat - se rychle šíří celým tělem, přesto žádným způsobem nenarušuje jeho funkce. On dokonce tvrdí, že až na jisté zvláštní symptomy, které probereme později, se nikdy v životě necítil lépe. A je evidentní, že jeho anatomie se mění podstatně."

"Proč u pana Bernarda nedošlo k úplné transformaci?" zeptal se zástupce Dánska, mladě vypadající, podsaditý muž v černém obleku, s vlasy jako krátce přistřižená srst. "Několik zpráv, které ze Spojených států máme, naznačuje, že k transformaci a rozkladu dochází do týdne od nákazy."

"Nevím," přiznal Bernard. "Moje podmínky nejsou stejné, jako měly oběti v přirozeném prostředí. Organismy v mém těle třeba vědí, že by jim nijak neprospělo, kdyby transformaci dokončily."

Úžas v jejich tvářích dokazoval, že si na představu noocytů zatím nezvykli. Nebo jednoduše nevěřili.

Paulsen-Fuchs pokračoval v diskusi, ale Bernard zavřel oči a pokoušel se nevšímání ani návštěvníky. Bylo to těžší, než si představoval; v pouhých čtyřech dnech byl vystaven - poměrně šetrným způsobem a s všemožnou péčí - čtrnácti podobným schůzkám, záplavě testů prováděných přes posuvný panel a otázkám týkajícím se všech oblastí jeho života, minulého, současného, soukromého a veřejného. Byl v centru sekundární nárazové vlny, jež se šířila světem - vlny reakcí na to, co se stalo v Severní Americe.

Vývážl v nejvyšší čas. Etiologie nemoci se drasticky změnila a v současné době se řídila několika schématy, nebo možná vůbec žádným schématem. Bylo možné, že organismy reagují na prostředí, v němž se ocitly, a podle toho mění své metody. Tak se stalo, že velká města se odmlčela okamžitě, neboť většina jejich obyvatel se nakazila a proměnila v průběhu osmačtyřiceti hodin. Odlehlá sídla a venkovské oblasti byly postiženy méně rychle, možná i proto, že nemají společnou kanalizaci a vodovod. Zdálo se, že do těchto oblastí se epidemie rozšířila nejenom přímým lidským kontaktem, ale také zvířecími a hmyzími přenašeči.

Infračervené snímky pořízené Landsaty a špiónážními satelity, které zpracovali a vyhodnotili v Japonsku a Velké Británii, ukázaly začínající změny dokonce i v lesích a vodních tocích Severní Ameriky.

Měl pocit, jako by Michael Bernard již ani neexistoval. Pohlítilo ho něco většího a mnohem impozantnějšího. Teď byl vystavený v muzeu, popsáný a, co bylo zvláštní, schopný odpovídat. Bývalý neurochirurg, kdysi slavný a bohatý, poslední dobou nepříliš činný, stržený společenským virem, disponující hromadami peněz za přednášková turné, knižní honoráře, vystupování ve filmech, které mohl utrácet...

Vypadalo docela pravděpodobně, že Michael Bernard neexistuje již několik let, že zmizel někdy poté, co naposledy použil skalpel na měkkou tkáň, vrtačku na lebku.

Otevřel oči a uviděl v komorách několik mužů a jednu ženu.

"Doktore Bernarde." Žena se snažila upoutat jeho pozornost, zřejmě již potřetí nebo počtvrté.

"Prosím?"

"Je pravda, že jste za tuto katastrofu přinejmenším částečně odpovědný?"

"Ne, přímo ne."

"Nepřímo?"

"Nemohl jsem předvídat důsledky jednání jiných lidí. Nejsem jasnovidce."

I přes tři vrstvy skla bylo vidět, že ženin obličej je rudý. "Mám - nebo jsem měla - ve Spojených státech dceru a sestru. Jistě, jsem z Francie, ale narodila jsem se v Kalifornii. Co se s nimi stalo? Víte to?"

"Ne, madam, nevím."

Žena setřásla Paulsen-Fuchsovy ruce a vykřikla: "Copak to nikdy neskončí? Zkáza a smrt, vědci... odpovědní, vy všichni jste odpovědní! Bude to..." Kvapně ji vystrkali z pozorovací komory ven. Paulsen-Fuchs zvedl ruce a zavrtěl hlavou. Obě komory se rychle vyprázdnily a Bernard zůstal sám.

A jelikož byl nikdo, nic, znamenalo to, že když zůstal sám, nebylo tam vůbec nic.

Nic než ty mikroby, noocyty, se svým neuvěřitelným potenciálem, vyčkávající... nenaplněné.

Čekaly, až z něho udělají víc, než kdy byl.

.22.

Světla zhasla čtvrtý den - ráno, hned poté, co se probudila. Oblékla si značkové džíny (z charitního obchodu Armády spásy), nejlepší podprsenku, jakou měla, a svez, ze skříně za schody vytáhla větrovku a vyšla ven do denního světla. Už nejsem ta vyvolená, pomyslela si. Už po mně netouží ďábel ani nikdo jiný. "Dochází mi štěstí," dodala nahlas. Jídlo však měla a voda tekla pořád. Chvilí uvažovala o své situaci a usoudila, že na tom zase tak špatně není. Zašilhala

po obloze. "Tak promiň, Bože."

Na druhé straně ulice byly domy úplně ověšené flekatými hnědobílými plásty, které se na slunci leskly jako kůže. Cáry stejné hmoty visely ze stromů a z železných zábradlí. Domy na její straně ulice už obrůstaly také.

Byl čas jít dál. Tady by nezůstala ušetřena dlouho.

Narovnala si jídlo do krabic a krabice uložila do košíku. Plyn ještě fungoval, a tak si z posledních vajíček a slaniny udělala pořádnou snídani. Chléb opekla nad ohněm, jak ji to kdysi naučila matka, namazala na něj poslední máslo a na ně naplácala silnou vrstvu džemu. Snědla čtyři krajíce a vyšla do patra, aby si do malého batohu sbalila věci na přespání. Měla bych cestovat nalehko, pomyslela si. Silná zimní bunda a oblečení, pistole, pevné boty. Vlněné ponožky z šuplíků bratrů. Rukavice. Hraničářská, průkopnická doba.

"Možná jsem poslední žena na Zemi," napadlo ji. "Musím být praktická."

Poslední věcí přidanou do vozíku, který čekal na chodníku pod schody, bylo rádio. U Mithridatesových si nabrala krabici monočlánků a pouštěla rádio každou noc jenom na několik minut. Nějakou dobu se mohlo hodit.

Z rádia se dozvěděla, že lidé si dělají velké starosti nejenom o Brooklyn, ale o celé Spojené státy až na hranice, a taky o Mexiko a Kanadu za nimi. Ve zprávách z Anglie, které chytala na krátkých vlnách, se mluvilo o tichu, o "epidemii", o karanténě pro letecké pasažéry, o ponorkách a letadlech hlídajících kolem pobřeží. "Zatím žádné letadlo neproniklo do vnitrozemí Severní Ameriky," tvrdil britský hlasatel, který měl velice distingovaný hlas, ale říkalo se, že satelitní snímky ukazují zemi, která je paralyzovaná, možná mrtvá.

To já nejsem, pomyslela si Suzy. Paralyzovaná znamená ten, kdo se nehýbe. "Já se budu hýbat. Přijďte se na mě podívat těmi svými ponorkami a letadly. Já se budu hýbat a budu všude tam, kde jsem."

Bylo pozdě odpoledne, když Suzy tlačila vozík po Adams Street. Vzdálené manhattanské mrakodrapy halila mlha, která dovozovala jen siluetám Světového obchodního centra vyšplhat nad šedivě bílou neprůhlednou vrstvu. Na řece tak hustou mlhu nikdy neviděla.

Když se ohlédl přes rameno, uviděla, že nad Cadman Plaza poletují ve větru jako draci obrovské hnědé plachty.

Budova Williamsburgh Saving Bank byla po celé výšce 500 stop zahalena hnědě, tentokrát bez bílé, jako mrakodrap zabalený k odeslání. Zabočila na Tillary, k Flatbush a přístupu na most, a tehdy si uvědomila, že vypadá úplně jako bezdomovec s pytlíky.

Vždycky se bála, že z ní jednou bude bezdomovec s pytlíky. Věděla, že lidé, kteří mají problémy jako ona, někdy nemohou najít místo k bydlení a tak žijí na ulicích. Teď už se toho nebála. Všechno bylo jiné. Dokonce jí ta představa přišla lehce humorná. Bezdomovec s pytlíkové městě pokrytém hnědými papírovými pytli. Bylo to hodně legrační, ale byla tak unavená, že se nedokázala zasmát.

Uvítala by jakoukoli společnost - bezdomovce, kočku nebo ptáka. Ale kromě hnědých rubášů se nikde nic nehýbalo.

Tlačila vozík po Flatbush, na chvíli se posadila na lavičku na autobusové zastávce, aby si odpočinula, pak vstala a znovu vykročila. Vytáhla z vozíku Kennethovu tlustou bundu a přehodila si ji přes ramena; večer se blížil a vzduch začínal být docela studený. "Zazpívám si," rozhodla se. Hlavu měla plnou rytmtů, ale nemohla najít žádnou melodii. Když pak vytahovala vozík po schodech na chodník pro pěši, jeden schod po druhém, vozík se nakláněl a podvozek dřel o schody, ale v hlavě jí konečně naskočila melodie a ona si začala prozpěvovat "Michelle" od Beatles, nahranou dřív, než se narodila. Jediný kousek textu, který si pamatovala, byl "Michelle, ma belle". Zpívala jej mezi jednotlivými záškuby a nadechnutími.

Mlha halila East River a rozlévala se přes autostrádu. Most se tyčil nad mlhu jako dálnice v mracích. Osamocená Suzy tlačila svůj vozík středovým chodníkem a poslouchala vítr a zvláštní, hluboké bzučení. Uvědomila si, že to budou chvějící se mostní lana.

Jelikož se přes most nevalila žádná doprava, slyšela nejrůznější zvuky, kterých si nikdy předtím nevšimla: hlasité kovové steny, tiché a tlumené, ale velice působivé; vzdálený zpěv řeky; hluboké ticho za ní. Žádné klaksony, žádná auta, žádné dunění metra. Žádný hovor, žádné konflikty. Bylo to stejné, jako by byla uprostřed divoké přírody.

"Průkopník," připomněla si. Tma ležela všude s výjimkou New Jersey, kde o sobě slunce dávalo vědět posledním pruhem žlutozeleného světla. Chodník se utápěl v inkoustové tmě. Přestala tlačit vozík, skrčila se vedle něho a zachumlala se do bundy. Pak ještě vstala, aby si natáhla vlněné ponožky a vysoké boty. Několik hodin strnule seděla vedle vozíku, jednu nohu zaklíněnou o kolo, aby jí neujel.

Zvuk řeky pod ní se změnil. Přestože neměla reálný důvod se bát, chloupky na šiji se jí zježily. Cítila, že se něco děje, že něco je jinak. Nad hlavou jí svítily nehybné, jasné hvězdy a záři Mléčné dráhy netlumila světla města ani špinavý vzduch.

Vstala, protáhla se a zívla. Cítila strach, osamělost a povznesenou náladu, všechno najednou. Přelezla zábradlí podél chodníku do jízdních pruhů, kterými se po mostě jezdilo na jih, a došla k okraji. Prsty, které měla schované v rukavicích, ale které přesto byly necitlivé chladem, sevřela zábradlí a rozhlédla se přes East River směrem k South Street. Potom přešla pohledem přes tmou, která již nebyla tmou, k siluetám přívozových terminálů.

Do rána bylo pořád ještě daleko, ale všude, kde se řeka dotýkala břehu, bylo světlo, a všude, kde řeka tekla, se rozlévala modrozelená záře. Voda byla plná očí, kateřinských a ďábových kol, velkolepých výtrysků, které hořely jako ohňostroje. To všechno se odehrávalo na pozadí stálé, kobaltově modré záře. Vypadalo to, jako by se dívala na milion měst v noci, pokřivených a obtočených kolem sebe.

Řeka žila od břehu ke břehu a až za Governors Island, kde se Horní zátoka měnila v překlopenou Mléčnou dráhu. Řeka zářila a valila se a každá její část měla svůj cíl. Suzy to věděla.

Věděla, že je teď jako mravenec na ulici velkého města. Byla ten, kdo nechápe, ten omezený, pomíjivý a křehký. Řeka byla ještě složitější a krásnější než podvečerní silueta Manhattanu.

"To nikdy nepochopím," prohlásila. Zavrtěla hlavou a zvedla oči k temným mrakodrapům.

Jeden z nich nebyl úplně temný. V jednom z horních pater jižní věže Světového obchodního centra blikalo nazelenalé světlo. "Hej," řekla. To světlo ji udivilo víc než všechno ostatní.

Odstrčila se od zábradlí a vrátila se ke svému vozíku na chodníku. To je všechno moc hezké, řekla si, ale důležité je nezmraznout a pak, až bude ráno dost světla, aby bylo vidět, vyrazit dál. Schoulila se vedle vozíku.

"Zajdu se podívat, co v té budově je," naplánovala si. "Třeba je to někdo jako já, někdo chytřejší, kdo se vyzná v elektřině. Zítra ráno se tam půjdu podívat."

Ať spala nebo byla vzhůru, třásla se nebo byla v klidu, zdálo se jí, že slyší něco, na co sluch nestačí: zvuk změny, epidemie, řeku a vlající rubáše jako nějaký velký kostelní sbor, jehož všichni členové mají ústa dokořán a zpívají ticho.

.23.

Ozvalo se zřetelné kovové zaskřípění. Paulsen-Fuchs si postavil v pozorovací komoře židličku a sedl si na ni. Bernard po něm z lůžka ospale zamžoural. "Tak brzy ráno..."

"Je odpoledne. Ztrácíš pojem o plynutí času."

"Jsem v jeskyni. Anebo v tom není velký rozdíl. Dnes žádné návštěvy?"

Paulsen-Fuchs zavrtěl hlavou, ale vysvětlení nenabídl.

"Něco nového?"

"Rusové opustili ženevské instituce OSN. Zřejmě nevidí v OSN žádnou výhodu, když jsou teď jedinou jadernou supervelmocí na Zemi. Ale než odešli, pokusili se přesvědčit Radu bezpečnosti, aby vyhlásila, že Spojené státy jsou země bez vedení, která představuje riziko pro zbytek světa."

"O co jim jde?"

"Myslím si, že by chtěli dosáhnout konsensu ve věci jaderného úderu."

"Dobrý bože," hlesl Bernard. Sedl si na kraj lůžka a podržel si hřbety svých rukou před očima. Bílé hřbítky se maličko zmenšily; ozařování křemíkovou lampou vedlo k alespoň kosmetickým zlepšením. "O Mexiku a Kanadě se nezmínili?"

"Jenom o Spojených státech. Chtějí si kopnout do mrtvol."

"A co všichni ostatní, co říkají - nebo dělají?" "Americké jednotky v Evropě organizují prozatímní vládu. Amerického senátora z Kalifornie, který byl právě na cestě po Evropě, prohlásili dalším prezidentem. Vaši letečtí důstojníci ze zdejší základny kladou jistý odpor. Domnívají se, že by Spojené státy měly mít po nějaký čas vojenskou vládu. Diplomatičtěji mize se mění ve vládní centra. Rusové žádají, aby americké lodě a ponorky byly umístěny do zvláštních karanténních stanic na Kubě, podél ruského pobřeží v severním Pacifiku a v Japonském moři."

"A dělají to?"

"Bez komentáře. Ale myslím, že ne." Usmál se.

"Nějaké další vybíjení ptáků a ryb?"

"Ano. V Anglii zabíjejí všechny tažné ptáky bez ohledu na to, jestli přilétají ze Severní Ameriky nebo ne. Některé skupiny chtějí vybit všechny ptáky. Dochází k velkým krutostem, a nejenom vůči zvířatům, Michaeli. Všude jsou Američané vystaveni velice nedůstojnému zacházení, dokonce i ti, kteří žijí v Evropě desítky let. Některé náboženské skupiny vyhlásují, že Kristus rozbil stan v Americe a chystá se táhnout na Evropu, aby přinesl milénium. Ráno najdeš zprávy na svém terminálu, jako obvykle. Můžeš si to tam všechno přečíst."

"Je lepší slyšet to od přítele."

"Jistě," přitakal Paulsen-Fuchs. "Ale dnešní zprávy nevylepší ani slova od přítele."

"Dal by se jaderným úderem problém vyřešit? Nejsem žádný odborník na epidemiologii - dala by se Amerika skutečně sterilizovat?"

"Je to vysoce nepravděpodobné a Rusové to dobře vědí. Máme informace o přesnosti jejich bojových hlavic, procentech neúspěšnosti a podobně. V nejlepším případě by mohli dosáhnout toho, že by spálili řekněme půlku Severní Ameriky natolik, aby zničili všechny formy života. To by bylo prakticky k ničemu. A riziko z ozáření by bylo obrovské, nemluvě o meteorologických změnách a riziku biologik v oblacích prachu. Ale..." Pokrčil rameny. "Jsou to Rusové. Ty nevíš, jací byli v Berlíně. Já ano. Byl jsem tenkrát jenom kluk, ale pamatuju si je - silní, sentimentální, krutí, úskoční a hloupí, to všechno najednou."

Bernard si odpustil poznámku k chování Němců v Rusku. "A co jim tedy brání?"

"NATO. Překvapivě Francie. Silné námitky většiny neutrálních zemí, především ze Střední a Jižní Afriky. Ale už dost řečí. Potřebuji hlášení." Bernard zasalutoval.

"Ano, ano. Cítím se dobře, i když trochu omámeně. Uvažuju, že bych zcvoknul a ztropil pořádný kravál. Připadám si jako ve vězení."

"Pochopitelně."

"Zatím žádné dobrovolnice?"

Paulsen-Fuchs zavrtěl hlavou "Ne." Pak dodal, naprosto vážně: "Nerozumím tomu. Vždycky se říkalo, že sláva je nejlepší afrodiziakum."

"Možná je to tak lepší. Jestli je to aspoň malá útěcha, od předvčerejška jsem si nevšiml žádných změn ve své anatomii." Předevčirem se linie na kůži začaly vytrácet. "Rozhodl ses pokračovat v ozařování křemíkovou lampou?"

Bernard přikývl. "Alespoň mám co dělat." "Stále uvažujeme o antimetabolitech a inhibitech polymerázy DNA. U infikovaných zvířat se žádné příznaky neprojeví - tvým noocytům se ve zvířatech zřejmě nelíbí. Alespoň ne tady. Teorie jsou různé. Máš nějaké bolesti hlavy, svalů, něco takového, i když ti to připadá normální?"

"Nikdy v životě mi nebylo líp. Spím jako mimino, jídlo chutná skvěle, žádné bolístky nebo bolesti. Občas mě svědí

kůže. Jo... a někdy mě svědí uvnitř, v břiše, ale nejsem si jistý kde. Není to zas tak nepříjemné."

"Obraz zdraví," prohlásil Paulsen-Fuchs a dokončil krátkou zprávu na psací desce. "Nevadí, když si svou pravdomluvnost ověříme?"

"Nemám moc na vybranou, co?" Dělal mu úplné vyšetření dvakrát denně, pokud možno pravidelně, když to jeho nepředvídatelné periody spánku dovozovaly. Pocit novosti z vyšetřování prováděného dálkově ovládanými automaty již dávno vypřchal. Velký panel se s bzučením otevřel a do místnosti vyjel podnos s laboratorním sklem a nástroji. Potom se rozložily čtyři dlouhé paže z kovu a plastů. Uchopovací partie se cvičně protáhly. Žena, který stála v boxu za pažemi, se na Bernarda dívala přes okno z trojitého skla. Televizní kamera na lokti jedné paže se otočila a červená kontrolka se rozzářila.

"Dobré odpoledne, doktore Bernarde," řekla žena příjemně. Byla mladá, přitažlivá svou strohostí. Červenohnědé vlasy měla svázané do elegantního pevného uzlu.

"Miluji vás, doktorko Schatzová," usmál se. Lehl si na nízký stůl, který vyjel pod dálkově ovládanými pažemi a podnosem.

"Jenom pro vás a jenom pro dnešek jsem Frieda. My vás taky milujeme, doktore," odvětila Schatzová. "A na vašem místě bych mě vůbec nemilovala."

"Začíná se mi to líbit, Friedo."

"Hmm."

Schatzová jemně ovládanou paží zvedla z podnosu vakuovou ampuli. Se zlověstnou odborností navedla jehlu do žíly a natáhla deset mililitrů krve. S určitým zájmem si všiml, že krev je nachovofialová.

"Opatrně, ony nekoušou."

"Postupujeme velice opatrně, doktore," ujistila ho. Bernard vycítil za jejím žertováním napětí. Mohla být celá řada věcí, které mu o jeho stavu neřikali. Ale proč něco skrývat? Beztak se považoval za beznadějný případ.

"Vy mi neříkáte všechno, Friedo," ozval se, když mu na záda přitiskla pásku na kožní kulturu. Dálkově řízená paže pak lepkavou pásku strhla a vhodila ji do skleněné nádoby. Další paže nádobu rychle zazátkovala a hermeticky ji utěsnila v malé lázni s roztaveným voskem.

"Já myslím, že říkáme," odpověděla tiše, soustředěná na dálkově řízené paže. "Na co se chcete zeptat?"

"Mám v těle ještě nějaké neproměněné buňky?"

"Ze všech nejsou noocyty, doktore Bernarde, ale jinak máte pravdu, většina jich byla nějakým způsobem upravena."

"Co s nimi děláte, když máte analýzu hotovou?"

"Tou dobou už jsou všechny mrtvé, doktore. Nedělejte si starosti. Jsme velice důkladní."

"Já si nedělám starosti, Friedo."

"To je dobře. Teď se obraťte, prosím."

"Ne, močovou trubici ne."

"Slyšela jsem, že za Výmarské republiky to byla mezi zámožnými mladými gentlemany drahá kratochvíle. Vzácný zážitek z berlínských bordelů."

"Friedo, já se nestačím divit."

"Jistě. A teď se otočte, prosím, doktore."

Otočil se a zavřel oči.

.24.

Svíčky stály podél dlouhého okna přízemního vestibulu, obráceného do náměstí. Suzy odstoupila a zhodnotila své dílo. Den předtím se protáhla velkým hnědým rubášem, který potrhala vítr, do obchodu se svíčkami. Pomocí dalšího vozíku, který ukradla z jednoho arménského koloniálu na South Street, nabrala votivní svíčky a odvezla si je zpátky do Světového obchodního centra, kde v přízemí severní věže rozbila svůj tábor. Zelené světlo, které zahlédla, bylo na vršku této budovy.

S tolika svíčkami ji ponorky a letadla třeba najdou. A měla ještě jeden popud, tak hloupý, že se musela zahihňat, když na to pomyslela. Chtěla odpovědět řece. Připevnila svíčky na okenní parapet, jednu po druhé je zapálila a dívala se, jak se jejich teplá záře ztrácí v obrovité tmě všude kolem.

Rozestavila svíčky na podlaze do spirál, ale když zjistila, že zásoby se rychle tenčí, vrátila se a udělala mezi nimi větší rozestupy. Pak svíčky zapálila, chodila po širokém koberci od jednoho plamínku ke druhému, usmívala se na světlo a měla lehké provinilý pocit, že všechno pokape voskem.

Snědla balíček M&M's a chvíli si četla ve světle pěti svíček v jednom čísle Lady's Home Journal, které sebrala v novinovém stánku v hale. Čtení jí šlo docela dobře - byla sice pomalá, ale většinu slov znala. Časopisové stránky se spoustou reklam a sloupečků s řečmi o oblékání, vaření a rodinných problémech byly vítanou dávkou anestetika.

Ležela na zádech na koberci, nedaleko měla vozík s jídlem a skoro prázdný vozík se svíčkami, a přemýšlela o tom, jestli se někdy vdá - pokud bude mít za koho - a bude mít dům, kde by mohla použít tipy, nad nimiž teď hloubala. "Nejspíš ne," řekla si. "Mám zaděláno na starou pannu." Nikdy moc nerandila, Carymu nikdy nedovolila úplně všechno, a ze zvláštních středoškolských předmětů si odnesla vysvědčení, že je hezká a... hloupá. Někteří lidé jako ona byli určitým způsobem divocí, vynahrazovali si to, že nejsou moc chytří, prováděním spousty troufalých věcí.

"Ale pořád jsem taď," řekla do vysokého tmavého stropu, "a pořád jsem hloupá."

Se svíčkou v ruce odnesla časopis po schodech zpátky do stánku a jako další četbu si vybrala Cosmopolitan. Vrátila

se do vestibulu a nakrátko usnula. Proudila se leknutím, když se jí časopis svezl na břicho, obešla všechny svíčky a zhasla je pro případ, že by je chtěla další noc použít znovu. Potom si lehla na koberec na bok a s Kennethovým kabátem pod hlavou místo polštáře a jednou svíčkou rozsvícenou přemýšlela o obrovské budově nad sebou. Nedokázala si vzpomenout, jestli Dvojčata jsou nejvyšší na světě. Myslela si, že ne. Každé bylo jako zaoceánský parník, který někdo obrátil a vystrčil k obloze - dokonce vyšší než zaoceánský parník, alespoň to tak psali v letáku pro turisty.

Byla by zábava prolézt všechny obchody v hale, ale Suzy si i v polospánku uvědomovala, že dřív nebo později stejně bude muset vyjít po schodech nahoru, ať už jsou schody kdekoli, zjistit, co je původcem toho světla, a rozhlédnout se po New Yorku - z toho místa bude mít výhled na celé město a většinu státu. Uvidí, co se stalo a co se děje. Bylo možné, že rádio v té výšce zachytí nové stanice. Nahoře navíc bývala restaurace, což znamenalo další potravu. A bar. Najednou dostala chuť strašně se opít, přestože se o to zatím pokusila jenom dvakrát v životě.

Nebude to nic jednoduchého. Věděla, že výstup po schodech může zabrat celý den, možná i víc.

S trhnutím se probudila z lehkého spánku. Nedaleko něco vydalo zvuk, pisklavé, klouzavé zaškrábání. Ráno venku bylo šedivé a kalné. Na náměstí postřehla pohyb - cosi se tam kutálelo jako koťata pod postelí, jako laskavec. Zamrkala, protřela si oči, zvedla se na kolena a zaostřila zrak, aby se podívala líp.

Ve větru poletovala lehoučká kola. Cestou přes pětiakrové náměstíčko se točila a padala, lopatkovité paprsky na okrajích pleskaly ve větru. Ta, která spadla, se na betonu rozložila a zploštila, přichytila se k dlažbě a vztyčila čtvrtmetrové vějířovité útvaru. Jak se den rozjasňoval, na náměstí se jich valily spousty. Narážely do skla, rozplácávaly se o ně a postupovaly dál. "A ven už se nedostanu," usoudila. "Hmm." Snědla cereální tyčinku a pustila rádio. Doufala, že by ještě mohla zachytit britskou stanici, kterou poslouchala den předtím. Po krátkém ladění se z reproduktoru ozval slabý hlas, silně rušený, jako by někdo mluvil přes plst. "...řít, že světová ekonomika utrpí škody, je slabé slovo. Kdo ví, jaké množství světových aktiv - surovin a vyrobeného zboží, o finančních záznamech a kapitálu ani nemluvě - zůstává v Severní Americe nedostupné. Chápu, že většinu lidí víc trápí jejich bezprostřední přežití a otázka, kdy se epidemie dostane přes oceán, nebo jestli už tady je a vyčkává..." Signál na několik minut zanikl v šumu. Suzy seděla s nohama přes sebe vedle rádia a čekala. Mnoho věcí nechápala, ale hlas ji uklidňoval. "...přesto se jako ekonom musím zabývat tím, co se stane, až krize přejde. Jestli přejde. Ale jsem optimista. Bůh ve své moudrosti má nějaký důvod, proč to dělá. Ano.

Se Severní Amerikou se nepodařilo navázat žádné spojení, s výjimkou slavné meteorologické stanice na ostrově Afognak. Finančníci jsou tedy mrtví. Spojené státy byly vždy baštou soukromého kapitálu. Teď je dominantní světovou silou Rusko, vojensky a možná i finančně. Co můžeme čekat?"

Suzy rádio vypnula. Žvástý. Ona potřebovala vědět, co se stalo s jejím domovem.

"Proč?" zeptala se nahlas. Dívala se, jak se kola kutálejí po náměstí a svými pozůstatky zakrývají beton. "Co kdybych se prostě zabila a všechno to skončilo?" Věděla, že se chová melodramaticky, ale rozhodla rukama a potom se rozesmála. Smála se, dokud ji to nezačalo bolet a nedostala strach, když si uvědomila, že nemůže přestat. Zakryla si ústa rukou, rozběhla se k fontánce a hltala čistý, stálý proud vody.

Uvědomila si, že má z výstupu na mrakodrap opravdu strach. Bude potřebovat klíče? Co když se dostane do poloviny a zjistí, že nemůže dál?

"Budu statečná," řekla přes sousto cereální tyčinky. "Nic jiného mi nezbývá."

.25.

Livermore, Kalifornie

Vedl normální, dobrý život. Prodával na dvoře za domem náhradní díly a staré krámy, chodil po dražbách a shromažďoval různé harampádie, vychovával syna a byl pyšný na manželku, která učila ve škole. Radoval se ze svých nejvýznamnějších přírůstků: nákladu kachlíčků všech možných druhů na opravu koupelny a kuchyně v obrovském, starém bílém domě, starého britského džípu, patnácti různých aut a nákladňáků, všech v modré barvě, a půldruhé tuny vysloužilého kancelářského nábytku, mezi nímž byla starožitná dřevěná kartotéka, která měla, jak se ukázalo, větší cenu, než kolik zaplatil za celý náklad.

Nejpodivnější věc, kterou kdy udělal (od chvíle, kdy se oženil) bylo to, že si oholil řidnoucí vlasy na temeni hlavy, aby uspišil plešatění. Nesnášel ten stav mezi tím. Ruth se rozplakala, když ho uviděla. To bylo před dvěma měsíci, teď mu řidnoucí vlasy dorostly, stejně nepoddajné a odporné jako vždycky.

Johnu Olafsenovi se nežilo špatně, dokud byl život ještě normální. Dokázal Ruth a sedmiletému Lorenovi zajistit dobré oblečení a dobré jídlo. Dům byl v majetku jeho rodiny devadesát let, od doby, kdy byl nový. Nepotřebovali mnoho.

Odtáhl od očí poškrábaný černý dalekohled a červeným šátkem si vytřel z očí únavu a pot. Pak pokračoval v pozorování. Rozhlížel se po rozlehlém areálu Lawrencových národních laboratoří Livermore a Sandia Labs na druhé straně cesty. Z pachu uschlé trávy a prachu se mu chtělo vysmrkat se, odejít, sbalit se... a jít nikam, protože to bylo jediné místo, kde ještě nebyl. Bylo půl šesté a soumrak houstl. "Zamávej vlajkou, Jerry," zamumlal, "ty pitomče."

Jerry byl jeho dvojče, o pět minut mladší a dvojnásob lehkomyšlný. Jerry létal s práškovacími letadly v Salinas Valley. Jak unikl John, netušil ani jeden z nich, ale bylo jasné, že Jerry má v sobě příliš mnoho DDT, EDB a dalších svinstev. Jednoduše nechutnal tomu, co sežralo město Livermore.

A Ruth a Lorena.

Jerry byl dole mezi velkými, moderními, čtvercovými budovami a starými bungalovy a boudami. Sledoval desetimetrové hromady, které teď vyrůstaly všude, kde bylo v areálu LNL volné místo. Měl u sebe další červený

šátek na holi. Žádný z bratrů neudělal bez šátku ani krok. Každé Vánoce si kupovali nové a balili je do červeného celofánu převázaného širokou červenou stuhou.

"Zamávej," zabručel John. Posunul dalekohled a uviděl červený šátek na holi, kterým někdo rychle kroužil: jednou ve směru hodinových ručiček, jednou proti směru a potom třikrát po směru.

To znamenalo, že John může sejít dolů a prohlédnout si, co je tam k vidění. Nic nebezpečného... pokud to Jerry mohl posoudit.

Zvedl svých sto kilo a oprášil si kolena potrhanych černých levisek. Jeho kudrnaté, zrzavé vlasy a vousy proti šedi na východě doslova svítily. Vylezl z odvodňovacího příkopu a protáhl se plotem z ostnatého drátu, plotem z drátěného pletiva a nakonec vnitřním obvodovým plotem, který býval pod napětím.

Potom se rozběhl, sklouzl se z šestimetrového svahu, přeskočil další propust' a přešel do normální chůze. Zapálil si cigaretu, zlomil zápalku a zahodil ji do hlíny. Vedle budov starého projektu termojaderné syntézy Jin-jang dosud parkovalo patnáct nebo dvacet osobních aut. Obzvlášť působivý pahorek o průměru dvaceti metrů se zvedal ze země nedaleko parkoviště. Jerry se postavil na vršek. Někde našel krumpáč, a teď ho držel tak, aby pracovní část visela dolů. Bezvousou tvář roztáhl do širokého úsměvu.

"Už žádní běhavci," hlásil, když John vylezl na pahorek za ním. Říkali některým zvláštním útvarům, které v Livermoru zahlédli, běhavci. Připadalo jim to jako vhodné jméno, protože tyto útvary byly prakticky neustále v pohybu; ještě se jim nestalo, že by některý viděli nehybně stát.

"To mě blaží u srdce," řekl John. "Co máš v plánu?"

"Prokopat se do Číny," Jerry poklepal na pahorek. "Ty snad nejsi zvědavěj?"

"Není zvědavěj jako zvědavěj," odvětil John. "Co když tyhle pahorky jsou něco, co sem nasadili ty lidi z laboratoří... na obranu, nebo je to experiment, kterej se jim vymknul."

"Já bych řekl že nějaký experiment už se jim vymknul."

"A já si pořád nemyslím, že to přišlo odsud."

"Hovno." Jerry udeřil krumpáčem do pahorku a rozpraskl hlínu s uschlou trávou, v níž už předtím byly trhlinky. "Proč ne? A odkud jinud by to podle tebe mělo přijít?"

"Tohle nejsou jediný laboratoře."

"Jasně, a třeba jsou to mimozemšťani."

John pokrčil rameny. Bylo pravděpodobné, že se to nikdy nedozvědí. "Tak kopej."

Jerry zvedl krumpáč nad hlavu a zkušeně jím švihl. Hrot prorazil hlínu jako špendlík vaječnou skořápku a násada mu skoro vyskočila z rukou. "Je to dutý," zavrčel a vyprostil krumpáč. Potom si klekl a nakoukl do otvoru, který po něm zůstal. "Nic tam nevidím." Zvedl se a rozmáchl se krumpáčem znovu.

"Dáme jim," pobídl ho John a olízl si rty. "Půjč mi to, ať jim to můžu taky ukázat."

"Nevíme, co tam dole může být," namítl Jerry a ucukl násadou od bratrovy silné, pevné, natažené ruky.

John neochotně přikývl a strčil si ruku do kapsy džín. Zadíval se k zapadajícímu slunci a zavrtěl hlavou. "Stejně pro ně nemůžeme nic udělat," prohodil. "Jsme jenom my."

Jerry kopl třikrát po sobě v rychlém sledu. V zemi před nimi se otevřela metrová díra. Bratři uskočili, a pak pro jistotu couvli ještě o několik kroků. Zbytek pahorku držel. Jerry padl na všechny čtyři a vylezl k díře. "Pořád nic nevidím," postěžoval si. "Přines baterku."

Když se John vrátil se silnou, vodotěsnou svítilnou z jejich nákladáku, už se stmívalo. Jerry seděl u díry, kouřil cigaretu a popel klepal do díry. "Vzal jsem taky provaz," oznámil John a hodil smotané lano bratrovi ke kolenu.

"Jak vypadá město?" zeptal se Jerry.

"Podle toho, co jsem viděl, stejně jako předtím, jenom snad víc."

"Bude tam zítra ještě něco?"

John pokrčil rameny. "Nejspíš to, co se z toho stane."

"Fajn. Tam dole je stejně tma, takže je jedno, jestli je noc. Já slezu dolů se světlem..."

"Tak to ani náhodou," ohradil se John. "Já tady nahoře bez světla nezůstanu."

"Tak běž dolů ty."

John se nad tím zamyslel. "To ne, sakra. Uvážeme provaz k autu a slezeme oba."

"Dobřej nápad," kývl Jerry. Odběhl s provazem k nejbližšímu autu a přivázal konec za nárazník. Cestou zpátky jej odmotával. Když došel na vršek pahorku, zbývalo asi deset metrů. "Já jdu první," řekl.

„De rigér', jak říkaj žabožrouti."

Jerry se pustil do díry.

"Světlo."

John mu podal svítilnu. Jerryho hlava zmizela pod okrajem. "Odráží se to," řekl. Kužel světla vytryskl zpátky do vlhkého večerního vzduchu a když John nakoukl dovnitř, ozářil mu tvář. Jakmile měl dost místa, chytil se provazu a pustil se za bratrem.

Matka jim vyprávěla pověsti, které znala od babičky, jež mluvila dánsky. Takové pahorky v nich byly plné elfího zlata, mrtvých těl, tajemné modré záře a "mečení dud" a "zpěvu".

Nikom by se k tomu nepřiznal, ale ve skutečnosti čekal, že najdou Morloky.

Když obě dvojčata došlápla na dno dutého pahorku, byla už pořádně zpocená. Vzduch tu byl mnohem teplejší a vlhčí než venku. Kužel světla z baterky se probíjel hustou, nasládlé chutnající mlhou. Boty se jim zabořily do pružného, sytě nachového povrchu, který vrzal, když se pohybovali. "Do-pr-de-le," řekli oba zároveň.

"A co teď, když jsme tady, kurva?" zeptal se naříkavě John.

"Najdeme Ruth, Lorena a možná taky Triciu." Tricia byla posledních šest let Jerryho holka. Neviděl, jak se roztekla, ale

nebylo těžké uhodnout, že ji tento osud potkal.

"Jsou mrtví," připomněl John tiše, jako by se jeho hlas schovával v hloubi hrdla.

"Hovno mrtví. Jenom se roztekli a dostali se sem dolů."

"Odkud to máš, sakra?"

Jerry zavrtěl hlavou. "Buď je to tak, jak říkám, nebo máš pravdu ty a jsou mrtví. Máš pocit, jako by byli mrtví?"

John se na okamžik zamyslel. "Ne," připustil. Oba znali ten pocit, když člověku zemře někdo blízký a on to ví, aniž mu to někdo řekl. "Ale třeba se jenom obelhávám."

"Nesmysl," prohlásil Jerry. "Já vím, že nejsou mrtví. A když nejsou mrtví oni, není ani nikdo jinej. Viděls přece..."

"Viděl," skočil mu do řeči Jerry. Viděl oblečení vyplněné roztékajícím se tělem. Nevěděl, co má dělat. Bylo pozdě dopoledne, když Ruth a Loren přišli dolů a vypadali, jako by na ně přes noc přišel nějaký bacil. Na rukou a na tvářích měli bílé proužky. Řekl jim, že ráno zajdou všichni k doktorovi.

Doba mezi tím, kdy našel oblečení, a příjezdem Jerryho zůstávala nejasná. Musel křičet nebo dělat něco, čím si poškodil hrdlo, protože skoro nemohl mluvit. "Proč si to potom nevzalo taky nás?"

Jerry se poplácal po břiše, stejně vystouplém jako měl John. "Moc velký sousto," řekl. Mávl v mlze rukou. Kužel světla nepronikl žádným směrem dál než dva tři metry. "Kristepane, já mám strach."

"To mě blaží u srdce," prohlásil John.

"Tys přišel s tím nápadem, že sem slezeme," prohlásil Jerry a John proti zřejmému popření pravdy nic nena-mítl. "Tak teď vymysli, kam máme jít."

"Rovnou za nosem," řekl John. "A bacha na Morloky."

"No jasně. Kristepane, Morlokové."

Pomalů vykoučili po houbovité nachové podlaze.

Uplynulo několik vlhkých, nepříjemných minut, než jim kužel světla ukázal, že před nimi něco je. Stěnu pokrývaly šedohnědé, nestejněmórné trubice. Leskly se, jako by byly natřené vazelínou, a rytmičky pulzovaly. Nalevo od nich se ohýbaly a mizely v tmavém tunelu. "Nemůžu tomu uvěřit," hlesl Jerry.

John ukázal na tunel. "Jdeme dál?"

Jerry přikývl. "Nejhorší už máme za sebou."

"To jenom doufáš, sakra," zabručel John.

Jerry ukázal. "Ty první."

"Taky tě mám moc rád."

"Běž!"

Vstoupili do tunelu.

.26.

Paulsen-Fuchs nařídil Uwemu, aby zůstal stát na vrcholku. Tábory demonstrantů kolem areálu Pharmeku se za jediný týden zvětšily na dvojnásobek. Teď tu bylo kolem sta tisíc lidí, moře stanů, vlajek a transparentů, většinou na východní straně areálu, u hlavní brány. Nezdálo se, že by protest byl nějak zvlášť organizovaný, což mu dělalo starosti. Nebyli to političtí demonstranti - pouze typický vzorek německého obyvatelstva, lidé dohnání k šílenství katastrofou, kterou nedokázali pochopit. Přišli k Pharmeku kvůli Bernardovi a ještě nevěděli, co vlastně chtějí dělat. Ale to se změní. Někdo se ujme velení, dá jim směr.

Některé zabezděnější skupiny veřejnosti požadovaly Bernardovu likvidaci a sterilizaci izolační komory, ale nebylo pravděpodobné, že k tomu dojde. Většina evropských vlád uznávala, že výzkum prováděný na Bernardovi může být jedinou cestou, jak epidemii studovat a najít způsob, jak ji zastavit.

Přesto se Evropa zmítala ve spárech paniky. Mnoho cestovatelů - turistů, obchodníků, dokonce i vojenského personálu - se vrátilo ze Severní Ameriky do Evropy ještě před uvalením karantény. Ne všechny se podařilo včas svézt dohromady. Někteří byli nalezeni, jak prodělávají transformaci v hotelích, bytech a domech. Místní úřady nechaly oběti prakticky ve všech případech zabít, budovy pečlivě spálit a kanalizaci s vodovodními sítěmi doslova zasypat sterilizačními prostředky.

Nikdo nevěděl, zda jsou tato opatření účinná.

Mnozí lidé po celém světě byli přesvědčeni, že je to pouze otázka času.

Vzhledem ke zprávám, které ráno obdržel, tak trochu doufal, že mají pravdu. Epidemie byla možná lepší volba než sebevražda. Paulsen-Fuchs znovu nasedl. "K severní bráně."

Vybavení konečně dorazilo a nyní zabíralo polovinu izolační komory. Bernard přemístil lůžko a stůl, odstoupil a spokojeně se na kompaktní laboratoř zadíval. Konečně bude mít co dělat. Bude moci píchat a rýpat sám do sebe.

Uplynuly týdny, ale k závěrečné transformaci u něho stále nedocházelo. Nikdo zvenku mu nedokázal říct proč; ani on si nedokázal zdůvodnit, proč zatím nekomunikuje s noocyty tak, jak to dělal Vergil. Nebo si to aspoň myslel.

Možná Vergil jednoduše zešlel. Třeba komunikace není možná.

Potřeboval mnohem víc vybavení, než kolik ho mohl do komory vměstnat, ale většinu chemických analýz, které měl v plánu, si mohl nechat udělat venku a výsledky si nechat poslat do počítače.

Trochu si teď připadal jako Michael Bernard ze starých časů. Byl na stopě. Sám zjistí, nebo pomůže jiným odhalit, jak buňky komunikují, jaký chemický jazyk používají. A jestli s ním nechtějí mluvit přímo, on najde způsob, jak mluvit s nimi. Možná i jak je zastavit. Pharmek měl veškerou kvalifikaci a vybavení, všechno, co měl Ulam, a ještě víc; pokud by to bylo nutné, mohli experimenty zopakovat a začít úplně znovu.

Bernard pochyboval, že by taková situace mohla nastat. Z rozhovoru s Paulsenem-Fuchsem a jinými lidmi z Pharmeku získal dojem, že se kolem něho strhla docela slušná bouře.

Udělal si krátkou inventuru vybavení a četl si v manuálech, aby si postupy oživil v paměti. Po několika hodinách ho to přestalo bavit a udělal zápis do svého počítačového deníku. Věděl, že není soukromý, že si jej dřív nebo později přečtou lidé z Pharmeku a od vlády - možná psychologové, určitě lékaři. Momentálně na něm bylo důležité všechno. Není mi znám žádný biologický důvod, proč Země zatím nepodlehla. Epidemie je přizpůsobivá, dokáže transformovat každého živého tvora. Ale Evropa zůstává nezasažená - s výjimkou izolovaných incidentů - a já pochybuji, že je to zásluha přijatých mimořádných opatření. Odpověď na to, proč se liším od obětí z poslední doby - proč podstupuji změny, jimiž prošel spíš Vergil Ulam - vysvětlí také tuto druhou záhadu. Zítra si nechám od odborníků odebrat vzorky krve a tkáně, ale všechny vzorky komoru neopustí. Na některých budu pracovat sám, především na krvi a lymfě. Zaváhal, prsty mu zůstaly viset nad klávesnicí. Už už se chystal pokračovat, když na sebe z pozorovací kamery bzučákem upozornil Paulsen-Fuchs.

"Dobré odpoledne." Bernard se otočil s židlí k němu. Jako obvykle poslední dobou byl nahý. Kamera v pravém horním rohu pozorovací komory nepřetržitě přenášela jeho tělesné kontury a charakteristiky do počítače, který je analyzoval.

"Není dobré, Michaeli," odvětil Paulsen-Fuchs. Protáhlý obličej měl ještě delší a ztrhanější než obvykle. "Jako bychom neměli dost problémů, čelíme teď hrozbě války."

Bernard přistoupil k oknu a díval se, jak Paulsen-Fuchs rozprostírá britské noviny. Z titulků ho zamrazilo v zádech a pocítil nevolnost.

RUSOVÉ SVRHLI A-BOMBU NA PANAMU

"Kdy?" zeptal se.

"Včera odpoledne. Kubánci oznámili radioaktivní mrak postupující přes Atlantik. Vojenské družice NATO potvrdily místo výbuchu. Myslím, že vojáci o tom museli vědět už dřív - mají na to seismografy a nevím co ještě - ale média se o tom dozvěděla až dnes ráno. Rusové použili devět nebo deset megatunových bomb, pravděpodobně odpálených z ponorky. Celá oblast průplavu je..." zavrtěl hlavou. "Rusové mlčí. Polovina lidí v Německu čeká do týdne invazi. Druhá polovina se opila."

"Žádné zprávy o kontinentu?" Tak začali v posledních dvou dnech mluvit o Severní Americe, jako o kontinentu, opravdovém centru dění.

"Nic," Paulsen-Fuchs praštil novinami o stůl v pozorovací komoře.

"Čekáte - vy, jako Evropané - že Rusové napadnou Severní Ameriku?"

"Ano. Může to přijít každým dnem. Sféry zájmu, nebo jak se tomu říká u vás v anglicky mluvících zemích. Právo na záchranu." Tiše se zasmál. "Nejsem jejich právník, ale oni najdou ta pravá slova a v Ženevě se obhájí, jestli do té doby nevybombardují taky Ženevu." Vstal. Ruce měl opřené o stůl, noviny mezi nimi. "Nikdo není připravený mluvit o tom, co bude, jestli to skutečně udělají. Americká exilová vláda o sobě dává vědět a vyhrožuje jednotkami a loděmi rozmístěnými v Evropě, ale Rusko je nebere vážně. Než jsi minulý měsíc zavolaal, chystal jsem se poprvé po sedmi letech odjet na dovolenou. Teď je jasné, že na žádnou dovolenou nemůžu. Michaeli, přinesl jsi mi do života něco, co mě možná zabije. Promiň mi tu egocentrickou chvilku."

"Já to chápu," řekl tiše Bernard.

"VNěmecku máme takové přísloví," pokračoval Paulsen-Fuchs. "'Dostane tě kulka, kterou neslyšíš.' Říká ti to něco?" Přikývl.

"Tak pracuj, Michaeli. Pracuj, jak jen to půjde, než všichni zemřeme vlastní rukou."

.27.

Suzy našla ve stole bezpečnostní služby dlouhou, silnou svítilnu - přímo přepychovou, černou jako dalekohled, s otočným knoflíkem, kterým se dal kužel roztáhnout do šířky nebo zaostřit - a vyrazila na průzkum haly a dolního průchodu mezi oběma mrakodrapy. Chvilí si zkoušela oblečení v jednom butiku, ale ve světle svítilny, které navíc rychle sláblo, se moc dobře neviděla. Navíc to působilo strašidelně. Podnikla vlažný pokus zjistit, jestli se do budovy nedostali další takoví jako ona, a dokonce se krátce vypravila i na zastávku metra Cortland Street. Když byla spokojená, že spodní patra jsou prázdná - až na všudypřítomné hromádky oblečení - vrátila se do Svíčkové síně, jak začala místnosti říkat, a připravila se k výstupu.

Našla plán severní věže, a teď přejížděla prstem po schématu vstupní haly a spodních pater. Když rychle prolístovala stránky silného manuálu, zjistila, že budova nemá dlouhá schodiště, ale schody, které jsou v každém patře na jiném místě.

To jí výstup zkomplikuje ještě víc. Našla dveře, které vedly k prvním schodům na schématu, a došla k nim. Byly zamčené. Vrátila se ke stolu bezpečnostní služby, nohou strčila do hromádky s uniformou a našla silný svazek klíčů na samonavíjecím provázku. Vytáhla opasek z poutek a klíče uvolnila. Přitom si v oblečení všimla podprsenky. "Promiň," zašeptala a vrátila šaty přibližně do takového stavu, v jakém byly předtím. "Jenom si je půjčím. Hned jsem zpátky." Zarazila se a kousla se tak silně do palce, že jí na něm zůstaly zřetelné otisky zubů. Nikdo tady není, řekla si. Nikde nikdo není. Jenom já.

Ještě několik minut pomalu pročítala štítky na klíčích, než našla ten, kterým se odemykaly dveře na schodiště. Za dveřmi byly jednoduché schody z betonu a oceli. V dalším patře ústily do chodby. Zašla se podívat za roh a do bílé chodby, která vedla kolem dveří různých kanceláří, z nichž některé byly popsány, některé měly jenom čísla. Z letmého

nahlédnutí do několika z nich se mnoho nedozvěděla.

"Dobrá," řekla si. "Je to jenom výšlap, dlouhý výšlap. Budu potřebovat jídlo a vodu." Podívala se na své mokasíny a povzddechla si. Budou muset stačit, pokud by se nerozhodla, že si půjčí pár prázdných bot od...

Ta představa se jí nezamlouvala. V přízemním vestibulu vytáhla zpoza novinového stánku plastovou nákupní tašku a naplnila ji lehkým jídlem ze svého vozíku. S vodou to bylo obtížnější; plastové nádoby byly moc velké na to, aby je nechala pohodlně viset z opasku, ale nakonec usoudila, že jinou možnost stejně nemá. A kdyby v horním podlaží nějakou vodu našla - musely tam být zásobníky s vodou - nádoby tam vždycky mohla nechat. Výstup zahájila o půl deváté ráno. Došla k závěru, že bude nejlepší vyjít vždy deset pater bez zastávky a potom si odpočinout nebo jít na průzkum a zjistit, co je z dotyčného patra vidět. Takto se jí do konce dne mohlo podařit vystoupit až na vrchol. Přecházela od schodů ke schodům, chytala se ocelového zábradlí, procházela jedněmi dveřmi za druhými, a přitom si pobrukovala "Michelle." Snažila se dostat do rytmu. Kenneth a Howard ji jednou vzali na výšlap do Maine a ona přitom zjistila, že každý turista má určitý rytmus. Při dodržování tohoto rytmu byl pochod mnohem jednodušší; porušování rytmu při chůzi za někým jiným jej značně znesnadňovalo.

"Nemám za kým jít," řekla si ve čtvrtém patře. Zkusila si znovu zpívat "Michelle", ale rytmus se nehodil ke schodům, a tak si začala hvízdát pochod od Johna Williamse. V devátém patře ucítila, že jí dochází dech. "Ještě jedno." A v desátém si dřepla, zády se opřela o stěnu výtahové předsíně a upřela oči na dveře. "Možná to nebyl dobrý nápad." Ale byla tvrdohlavá - matka to o ní vždycky říkala, s náznakem hrlosti - a tak byla odhodlaná vytrvat. "Stejně nemám nic jiného na práci," podotkla. Hlas zněl v opuštěné chodbě dutě.

Když se jí dech zklidnil, vstala a upravila si láhev s vodou a batoh s jídlem. Potom došla k dalším dveřím a otevřela je. Zdolala další schody. Další předsín, další chodby, další kanceláře. Rozhodla se jít prozkoumat některou toaletu.

"Kontrola vody," oznámila. Chvilí váhala mezi Pány a Dámmi, potom se zahihňala a zvolila Pány. Přejela světlem baterky po zrcadlech a umyvadlech, potom podlehla zvědavosti a došla až na záchod. Ty vysoké armatury z bílého porcelánu, které stály podél stěny, ještě nikdy neviděla. Nemohla si vzpomenout, jak se jim říká. Potom nahlédla pod dvířka kabiněk a znehybněla. Bojovala se strachem a zároveň se uvnitř svíjela zvráceným smíchem.

V jedné kabině ležela na podlaze hromádka oblečení. "Toho to rovnou vcuclo do záchodu," řekla polohlasně, narovнала se a otřela si slzy v očích. "Chudák. To mě podrž." Osušila si oči vyhrnutými rukávy a na umyvadle otočila kohoutkem s teplou vodou. Vytekla čírek vody. Když otočila kohoutkem studené vody, vyteklo víc, ale příliš se od toho čekat nedalo.

Vyšla z toalety a vydala se dál chodbou. Za velkými dvoukřídlovými dveřmi ze dřeva, nadepsanými japonsky znějícími jmény, našla čekárnu: hluboká sametová křesla, skleněné stolky a velký psací stůl u zadní stěny. Za stolem nebyla žádná recepční a dokonce ani hromádka oblečení. Nic pro ni.

Z čekárny se podívala dolů na prostranství před mrakodrapem. Betonová plocha už byla celá hnědá. "Stoupej," napomenula se. Schody do nebe. Nahore můžeš umřít, budeš blíž. Ale stoupej.

.28.

"Je to jako lízt někomu do krku," poznamenal John.

"Kristepane, ty jsi ale morbidní."

"Ale je to tak, ne?"

"No jo," uznal Jerry. Zabřblal a sklonil se ještě níž. "Chováme se jako pitomci. Proč tenhle pahorek a proč zrovna teď?"

"Tys ho vybral."

"A nevím proč. Možná jsem pro to žádný důvod neměl."

"I kdybys měl, já v tom žádný rozdíl nevidím."

Jak postupovali dál, stěny tunelu se měnily. Velké masité trubice vystřídala jemná, lesklá síť. Vypadalo to jako nějaká kýčovitá sprejová kresba. John přistrčil hlavu a svítilnu blíž k povrchu a uviděl, že každou maličkou jamku v síti vyplňují kotoučky, krychličky a kuličky, chaoticky nakupené na sebe. Podlaha se zužovala a nachový, houbovitý povrch se zvedal v podobě hřbítků, které se táhly rovnoběžně s tunelem. Jerry na to ukázal: "Odvodnění," řekl. Předávali si svítilnu mezi sebou, aby se jeden necítil v nevýhodě, protože postupovat s ní bylo rozhodně příjemnější. Čas od času posvítili jeden druhému do obličeje, nebo si prohlédli pokožku a oblečení, jestli na nich něco neulpělo. Tunel se najednou rozšířil a hustá nasládlá mlha kolem nich se dala do pohybu. "Ušli jsme takovej kus, že nejspíš budeme pod dalším pahorkem," prohlásil Jerry. Zastavil se a vyprostil nohu z něčeho lepkavého. "To svinstvo je po celý podlaze."

John namířil světlo na Jerryho boty. Podrážky pokrývala hnědočervená břečka. "Nezdá se, že by to bylo hluboký."

"Aspoň ne zatím." Mlha byla cítit trochu jako umělé hnojivo nebo jako moře. Jako by byla živá. Kroužila v řídkých, vysokých závojích, jakoby zachycená mezi vzduchovým stěnami.

"Kam teď? Určitě tady nechceme chodit pořád dokola," ozval se Jerry.

"Ty jsi vůdce," namítl John. "Nechtěj iniciativu ode mě."

"Smrdí to, jako kdyby někdo nechal chaluhy v cukrárně," řekl Jerry. "Dělá se z toho na blití."

John namířil světlo dolů. "Houby," upozornil. Všude kolem nohou měli útvary s bílými, asi pěticentimetrovými kloboučky, které pukly, když na ně šlápli. John posvítil výš a spatřil v mlze před nimi vodorovné a svislé čáry.

"Police," určil. "Police, na kterých něco roste." Police byly silné necelého půl centimetru. Podpíraly je nepravidelně rozmístěné konzoly. Všechny byly z nějaké tvrdé bílé hmoty, která se ve světle leskla. Na policích ležely hromádky

něčeho, co vypadalo jako spálený papír - zvlhlý spálený papír.

"Fujtajbl," poznamenal Jerry, když si na jednu hromádku sáhl ohnutým prstem.

"Na tvém místě bych na nic nesahal," řekl John.

"Sakra, seš stejnej jako já, brácho. Rozdílý sou zanedbatelný."

"Jenomže já na nic nesahám"

"To je fakt. Asi to bude chytřej nápad."

Postupovali podél polic, až došli ke stěně pokryté trubnicemi. Trubice vyrůstaly na police, kde se rozdělovaly do menších chomáčů, které vedly k lesklým hnědým hromádkám.

Jerry si na jednu podpěru sáhl. "Co to je za materiál, umělá hmota nebo co?" zeptal se.

"Já bych neřek, že to vypadá jako umělá hmota," namítl John. "Spíš jako čistá bílá kost." Podívali se na sebe.

"To snad ne," odvrátil se Jerry. Mlhou a vířícím vzduchem došli na druhý konec polic, kde našli pěnovitou, bílou živnou půdu. Připomínalo to gumovou pláštěv posetou otevřenými bublinami, po okraj vyplněnými nachovým sirupem. Z některých bublin vytékala nachová šťáva na podlahu, kde každá kapka při dopadu zasyčela a zakouřila. John potlačil nevolnost a zamumlal něco v tom smyslu, že musí ven.

"Jasně," přikývl Jerry, ale sám se shýbl, aby si bubliny mohl prohlédnout. "Nejdřív se podívej na tohle."

John se váhavě sklonil, zapřel se rukama o kolena a podíval se na bublinu, kterou mu bratr ukázal.

"Koukni na ty maličké drátky," řekl Jerry. "Korálky, který se posouvaj po drátkách, nad tím nachovým. Červený korálky. Nepřipomíná ti to krev?"

John přikývl. Zalovil v kapse džín a vytáhl švýcarský armádní nůž, který našel pod vytrženým sedadlem britského džípu. Nehty vytáhl z rukojeti malé zvětšovací sklíčko. "Posviť mi na to." Když pak světlo vyplnilo bublinu, podíval se přes sklíčko na nachovou tekutinu a tenoučké drátky z červenými kapičkami.

Čím blíž se díval, tím byla stavba detailnější. Nedokázal poznat, co to je, ale povrch nachové tekutiny se skládal z tisíců pyramid. Bílý materiál připomínal pěnový plast nebo korek.

Zaskřípal zuby. "Moc hezký." Uchopil okraj bubliny

a odtrhl jej. Kapalina mu vychrstla k nohám a mlha zhoustla. "Nejsou tady."

"Proč jsi to udělal?" zeptal se Jerry.

John udeřil do měkké pláštěv. Když ruku odtáhl, nachově se leskla. "Protože tady nejsou."

"Kdo?"

"Ruth a Loren. Jsou prostě mrtví."

"Počkej..." napomenul ho Jerry, ale John se rozmáchl oběma rukama a roztrhl celou strukturu bublin. Ve sladké, neodbytné mlze, která je obklopila, skoro neviděli jeden druhého. Jerry popadl bratra za rameno a pokusil se ho odtáhnout. "Do prdele nech toho, Johne, nech toho!"

"Oni si je vzali!" vykřikl John. Hrdlo mu sevřela křeč. Chytil si je jednou rukou, ale druhou rukou dál chňapal, trhal a tloukl. "Oni tady nejsou, Jerry!"

Váleli se v břečce tak dlouho, až Jerry bratrovi znehybnil obě ruce. Svítlna dopadla tak, že kužel mířil šikmo nahoru za ně. John zavrtěl hlavou, až mu z vlasů odlétly kapičky potu, a začal dlouze, tiše vzlykat, oči křečovitě zavřené, ústa doširoka roztažená. Jerry bratra pevně objal a podíval se mu přes rameno do vířící mlhy ozářené kuželem světla. "Ššš," konejšil ho znovu a znovu. Byli umazaní páchnoucím hnědým svinstvím. "Ššš."

"Držel jsem to v sobě." John se zhluboka, rozechvěle nadechl. "Držel jsem to v sobě moc dlouho. Pojdme odsud vypadnout. Nikdo tady není. Nikdo tady dole není."

"Jasně," přikývl Jerry. "Tady ne. Někde možná jo, ale tady ne."

"Já je cítím, Jerry."

"Já vím. Ale tady ne."

"Tak kde, sakra..."

"Ššš." Leželi v břečce a poslouchali tichý sykot mlhy a vzduchových stěn. Jerry cítil, že otevírá oči jako kočka ve tmě.

"Ss. Něco tam je..."

"Prokrista," vyhrkl John a vyprostil se z bratrova objetí. Stáli otočení směrem, kam padal kužel svítlny, a břečka z nich kapala na podlahu. Mlha ve světle vířila a nadouvala se.

"To bude nějaký běhavec," prohlásil Jerry, když se silueta začala formovat.

"Blbost, je to moc velký," namítl John.

Předmět měl v průměru přinejmenším tři metry. Byl zploštělý a z boku mu visely třásně. V neurčitém světle to vypadalo, že má barvu do hněda.

"Nemá to nohy," řekl ohromeně Jerry. "Visí to tam ve vzduchu."

John udělal krok dopředu. "Zasraný Marťani," zaklel tiše. Zvedl pěst. "Já to rozmlátím..."

V dalším okamžiku přišlo zapomnění.

Ranní světlo dodalo východu akvamarínový nádech. Město potažené hnědobílým povlakem připomínalo něco, co by patřilo spíš pod vodu - nízký, plochý úsek oceánského dna.

Stáli v odvodňovacím příkopu za ploty a dívali se k městu.

"Skoro se nemůžu hejbat," postěžoval si Jerry.

"Já taky ne."

"Myslím, že nás to žahlo."

"Já jsem nic necejtil."

John zkusil pohnout rukou.

"Myslím, že jsem je viděl."

"Koho jsi viděl?"

"Jsem z toho pořádně zmatený, Jerry."

"Já taky."

Než byli schopni chůze, slunce stálo již vysoko na obloze. Nad městem proplouvaly mezi obrysy budov průsvitné polokoule, ze kterých tu a tam vytryskly dolů proužky světla. "Vypadá to jako medúzy," poznamenal Jerry, když se belhali k cestě a k nákladáku.

"Myslím, že jsem je viděl. Lorena a Ruth. Nevím to jistě," řekl John. Pomalu, toporně došli k nákladáku, vlezli si na přední sedadlo a zabouchli za sebou dveře. "Jedeme."

"Kam?"

"Viděl jsem je tam dole, kde jsme byli. Ale nebyli tam. Nedává to smysl."

"A kam teď teda pojedeme?"

"Pryč z města. Někam jinam."

"Oni sou všude, John. Říkali to v rádiu."

"Zasraný Mart'ani."

Jerry si povzdechl.

"Mart'ani by nás odpráskli, John."

"Ať jdou do prdele. Jedeme pryč."

"Nevím, co sou zač," řekl Jerry, "ale dám krk za to, že sou odsud." Důrazně ukázal na zem. "Zpoza toho plotu."

"Jed'," pobídl ho John. Jerry nastartoval, zařadil rychlost a s burácením vyrazil po prašné cestě pryč. Zatočili na East Avenue, jen tak tak minuli opuštěné osobní auto na další křižovatce a skřípavě najeli na cestu na South Vasco, kudy se jelo k dálnici. "Kolik máme šťávy?"

"Včera ve městě jsem nabral plnou. Než ty plásky voblezly pumpy."

John se shýbl, aby sebral z podlahy umaštěný hadr, a oťel si ruce.

"Myslím, že nejsme dost chytrý, abysme na něco přišli. Nemáme tušení, vo co tady jde."

"Ještě není všem dnům konec." Jerry přimhouřil oči. Míli před nimi stál někdo u cesty a divoce mával. John sledoval bratrův ohromený pohled.

"Nejsme sami," hlesl.

Jerry zpomalil. "Je to ženská." Zastavili čtyřicet nebo padesát metrů od místa, kde stála na krajnici. Jerry se vyklonil z okénka na straně řidiče, aby si ji mohl lépe prohlédnout. "Mladá není," řekl zklamaně.

Bylo jí něco přes padesát. Měla splývavé havraní vlasy a oblečená byla do hedvábných šatů broskvové barvy, které za ní vlály, když běžela. Oba bratři se na sebe podívali a zavrtěli hlavou. Nevěděli, co si mají myslet a co mají dělat. Přiběhla ke straně spolujezdce, uřícená, ale rozesmátá. "Díky bohu!" vyhrkla. "Nebo nevím komu. Myslela jsem, že jsem z celého města zůstala jenom já."

"Asi ne," usoudil Jerry. John otevřel dveře a žena si vylezla do kabiny. Posunul se, aby jí udělal místo, a ona se posadila, zhluboka vydechla a znovu se rozesmála. Otočila hlavu a oťel se na něho podívala. "Doufám, že nejste nějakí násilníci."

"Nemusíte se bát," odvětil Jerry, s očima upřenými na cestu. "Odkud jste?"

"Z města. Můj dům je pryč a celá čtvrť je zabalená jako dárek k Vánocům. Myslela jsem, že jsem jediná, kdo zůstal na světě živý."

"Vy jste neposlouchala rádio?" zeptal se John.

"Ne. Nemám ráda elektroniku. Ale i tak vím, co se děje."

"Vážně?" zeptal se Jerry a vyjel s nákladákem zpátky na cestu.

"No ovšem. To můj syn. On je za to odpovědný. Netušila jsem, jak to bude vypadat, ale nemám o tom žádné pochybnosti. A taky jsem ho varovala."

Dvojčata se po sobě znovu podívala. Žena pohodila vlasy a obratně si je stáhla pružným páskem.

Zasmála se, spíš pro sebe. "Já vím," řekla. "Šílená kráva. Šílenější než všechno, co je tam ve městě. Ale můžu vám říct, kam bychom měli jet."

"Kam?" zeptal se Jerry.

"Na jih," odvětila pevně. "Tam, kde můj syn pracoval."

Stáhla si šaty přes kolena. "Mimochodem, já jsem Ulamová. April Ulamová."

"John," vysoukal ze sebe John, podal jí pravou ruku a stiskl jí dlaň. "Tohle je můj bratr Jerry."

"Ach, ovšem," řekla April. "Dvojčata. To asi dává smysl."

Jerry se rozesmál. Do očí mu vhrkly slzy a on si je oťel rukou umazanou od břečky. "Na jih, paní?" zeptal se.

"Určitě."

29.

Elektronický deník Michaela Bernarda

15. ledna: Dnes se mnou začaly mluvit. Nejdřív lámaně, a potom s čím dál větší jistotou.

Jak mám popsat, jaké jejich "hlasy" jsou? Poté, co konečně překonaly hematoencefalickou bariéru a prozkoumaly (pro ně) obrovskou hranici mého mozku, a poté, co objevily ve fungování tohoto nového světa systém - ten systém jsem já - a uvědomily si, že informace z jejich vzdálené minulosti, několik měsíců stará, že makroskopický svět skutečně

existuje, byla správná...

Poté, co tohle zjistily, musely se dozvědět, co to znamená být člověkem. Jedině tak totiž mohly komunikovat se svým Bohem ve stroji. Možná jen v posledních třech dnech přidělily na tento projekt desítky milionů "učenců" a skutečně tomu přišly na kloub, takže teď se mnou cvrkají a není to o nic podivnější, než kdyby to byli (například) australští domorodci.

Sedím na židli u svého stolu, a když přijde smluvený čas, bavíme se spolu. Část konverzace je v angličtině (alespoň myslím - je možné, že se odehrává v předliterárních partiích mozku a moje mysl ji následně překládá do angličtiny), část je vizuální a část využívá jiné smysly - většinou chuť, která je pro ně obzvlášť atraktivní, jak se zdá.

Ve skutečnosti si nedokážu představit populaci, kterou mám v sobě. Je jich mnoho druhů: původní noocyty a jejich odvozeniny, ty, které byly přetvořeny bezprostředně po invazi; kategorie pohyblivých buněk, z nichž mnohé jsou zřejmě pro tělo nové, nově zkonstruované, s novými funkcemi; pevné buňky, možná ne jedinci v duševním smyslu, protože nejsou pohyblivé, plní dané, byť složité funkce; dosud nezměněné buňky (do této kategorie spadají prakticky všechny buňky v mém mozku a nervové soustavě) a další, o kterých zatím dobře nevím.

Dohromady jsou jich desítky bilionů.

Hrubým odhadem ve mně existují možná dva biliony plně vyvinutých, inteligentních jedinců.

Když toto přibližné číslo vynásobím počtem obyvatel Severní Ameriky - půl miliardy, další hrubý odhad - vyjde mi miliarda bilionů nebo řád 10. To je počet inteligentních bytostí na zemském povrchu v tuto chvíli - když samozřejmě pominu zcela zanedbatelnou lidskou populaci.

Bernard si uložil záznam do paměti a odstrčil židli od stolu. Toho, co stálo za to zaznamenat, bylo příliš mnoho, mělo to příliš mnoho detailů; zoufal si, že se mu nikdy nepodaří vysvětlit své pocity badatelům venku. Po týdnech zklamání a podrážděnosti z izolace, po týdnech snahy rozluštit chemický jazyk ve vlastní krvi najednou přišla tak nesmírná hostina informací, že neměl šanci je vstřebat. Stačilo, aby se zeptal, a tisíc nebo milion inteligentních bytostí se zorganizovalo, aby provedlo analýzu otázky a přineslo podrobnou, rychlou odpověď.

Když se zeptal: "Kdo jsem pro vás?", dostal odpověď: Otec/Matka/ Vesmír Svět-Výzva Zdroj všeho Starý, pomalý *hora-galaxie*

A dokázal trávit hodiny tím, že si přehrával smyslové komplexy, které ta slova doprovázely: chuť vlastního krevního séra, pevné tkáně svého těla, radost z rozvádění živin, nutnost očištění, ochrany.

Když v tichu noci ležel na své palandě, sledován pouze infračervenými kamerami a neodmyslitelnými čidly přilepenými k tělu, vplouval a vyplouval do svých snů a opatrných, skoro až uctivých otázek a odpovědí noocytů. Čas od času se probudil, jako by ho nějaký duševní hlídací pes chtěl upozornit, že dochází ke zkoumání nového teritoria.

Jeho vnímání času se začalo deformovat i ve dne. Minuty strávené rozhovorem s buňkami mu připadaly jako hodiny a do světa izolační komory se z nich vracel se znepokojivým nedostatkem přesvědčení o jeho realitě. Zdálo se mu, že Paulsen-Fuchs a ostatní ho navštěvují ve stále delších intervalech, přestože ve skutečnosti se návštěvy odehrávaly každý den ve stejnou, dohodnutou dobu.

Ve tři odpoledne dorazil Paulsen-Fuchs s upřesněním zpráv, které si Bernard přečetl nebo vyslechl v průběhu dopoledne. Zprávy byly stále špatné a čím dál horší. Sovětský svaz, jako utržený nezkracený kůň, dohnal Evropu k tomu, že propadla panice a naježila se bezmocným hněvem. Potom se stáhl do nerudného ticha, které nikomu nepřineslo klid. Bernard o těchto problémech krátce popřemýšlel, a potom se zeptal Paulsen-Fuchse, jaký pokrok udělali v získání kontroly nad inteligentními buňkami.

"Žádný. Evidentně ovládají celý imunitní systém; kromě toho, že mají rychlejší metabolismus, se velice dobře maskují. Domníváme se, že jsou teď schopny zneutralizovat každý antimetabolit dřív, než začne působit. Dávají si už pozor na inhibitory jako aktinomycin. Zkrátka a dobře nemůžeme jim ublížit, aniž bychom ublížili tobě."

Bernard přikývl. Kupodivu už ho to neznepokojovalo.

"A ty s nimi teď komunikuješ."

"Ano."

Paulsen-Fuchs si povzddechl a odvrátil se od trojitého skla jinam. "Jsi ještě člověk, Michaeli?"

"Samozřejmě že jsem," ohradil se. Ale vzápětí mu došlo, že není, že už víc než měsíc není jenom člověk. "Jsem to pořád já, Paule."

"Proč musíme strkat nos do cizích věcí, abychom to zjistili?"

"Já bych tomu neřekl strkání nosu do cizích věcí. Předpokládám, že se k mým záznamům dostanete a přečtete je."

"Michaeli, proč jsi o tom neřekl mně? Je to hloupé, ale dotklo se mě to. Myslel jsem, že jsem ve tvém světě důležitá osoba."

Bernard zavrtěl hlavou a tiše se zasmál. "To samozřejmě jsi, Paule. Jsi můj hostitel. A hned jak bych přesně přišel na to, jak to řeči vyjádřit, řekl bych ti to. Řeknu ti to. Dialog mezi noocyty a mnou teprve začíná. Pořád si nemůžu být jistý, že mezi námi nejsou zásadní nedorozumění."

Paulsen-Fuchs přistoupil k dvířkům z pozorovací komory.

"Dej mi vědět, až budeš připravený," požádal unaveně. "Mohlo by to být velice důležité."

"Samozřejmě."

Paulsen-Fuchs z komory odešel.

To bylo skoro bezcenné, pomyslel si Bernard. Choval jsem se jako někdo, kdo stojí mimo společnost. A Paul je přítel. Jenže co jiného mohl dělat?

Možná jeho lidskost skutečně vyprchávala.

.30.

V šedesátém patře si Suzy uvědomila, že výš už ten den nevyjde. Uvelebila se v ředitelském křesle za velkým ředitelským stolem (ředitelův šedý oblek, košili z jemného hedvábí a boty z aligátora odsunula do rohu) a dívala se oknem na město nějakých tři sta metrů pod sebou. Stěny byly obložené pravým dřevem a visely na nich podepsané grafické listy od Normana Rockwella v leštěných bronzových rámech. K jídlu si vzala suchary se džemem a arašídovou pomazánkou ze své igelitové nákupní tašky a zapila to z láhve minerální vody Calistoga, kterou našla v ředitelově dobře vybaveném baru.

Z mosazného dalekohledu, který stál v okně, se jí naskytl úžasný pohled na rodnou čtvrt', nyní pokrytou silnou vrstvou kožnaté hnědé hmoty, a na všechno ostatní, co ji zajímalo, jižním a západním směrem. Řeka kolem Governors Islandu již nevypadala jako voda. Byla kalná a prakticky nehybná. V kruzích se po ní šířily zvláštní, ztuhlé vlny, které se sbíhaly s dalšími vlnami od Ellis Islandu a Liberty Islandu. Připomínalo to spíš uhrabaný sníh než vodu, ale ona věděla, že se voda v písek změnit nemohla.

"Musels být hrozně bohatý, musels vydělat spoustu peněz," řekla šedému obleku, hedvábné košili a botám.

"Kdybych mohla, poděkovala bych ti." Dopila láhev a vyhodila ji do dřevěného odpadkového koše pod stolem.

Křeslo bylo dost pohodlné, aby se v něm dalo spát, ale ona doufala, že najde postel. Když ještě měli televizi, viděla bohaté ředitele, kteří měli ve svých kancelářích soukromé pokoje. Tahle kancelář určitě vypadala dost zazobaně. Ale Suzy byla momentálně moc unavená na to, aby nějaký pokoj hledala.

Zatímco si masírovala nohy, slunce klesalo za New Jersey.

Většinu města, nebo alespoň toho, co z něho viděla, pokrývaly hnědé a černé deky. Lépe se to popsat nedalo. Někdo přišel a omotal všechny budovy na Manhattanu dekami z přebytečných armádních zásob do výšky desátého nebo dvanáctého patra. Čas od času uviděla, jak se obrovské kusy toho materiálu vznesly a odlachtily pryč, jak to dělaly v Brooklynu, ale teď k tomu docházelo méně často.

"Sbohem, slunce," řekla. Červený kotouček se dotkl obzoru a zmizel. Poprvé v životě uviděla v posledním okamžiku lámaného světla krátký zelený záblesk, o kterém slyšela na střední škole. Učitel tvrdil, že je to velice vzácný jev (a neobtěžoval se vysvětlit, co jej způsobuje). Suzy se spokojeně usklíbila. Ona jej doopravdy viděla.

"Prostě jsem privilegovaná," prohlásila. V hlavě jí začala vznikat myšlenka. Nebyla si jistá, jestli je to jedno z jejich podivných prozření, nebo jen nějaká halucinace. Někdo ji sledoval. To hnědé ji sledovalo a taky řeka. Hromádky oblečení. To, v co se lidé proměnili, ji sledovalo. Nebylo to nepříjemné sledování; věděla, že jim dělá radost. Dokud bude dělat to, co dělá, nepromění se.

"Musím se porozhlédnout po nějaké posteli," rozhodla se a zvedla se ze židle. "Hezká kancelář," řekla šedému obleku.

Za stolem sekretářky v přední kanceláři byly malé neoznačené dveře. Zkusila je otevřít a našla skříň plnou vyrovnaných formulářů a papírů. Na nižších policích byly zásoby a zvláštní krabička, na níž zářilo červené světlo. Něco krabičku stále zásobovalo elektřinou. Třeba je to alarm proti zlodějům, s vlastními baterkami, napadlo ji. Možná to byl detektor kouře. Zavřela dveře a vydala se opačným směrem. Za rohem velké kanceláře byly další dveře, tentokrát označené mosaznou destičkou s nápisem SOUKROMÉ. Kývla hlavou a vzala za knoflík. Dveře byly zamčené, ale Suzy už byla zkušený zloděj klíčů. Vytáhla ze zásuvky ve stole pravděpodobného kandidáta a zasunula ho do zámku. Na druhý pokus to vyšlo. Otočila knoflíkem a otevřela dveře.

V místnosti byla tma. Rozsvítila baterku. Široký kužel světla přejel po pohodlně vypadající posteli, nočním stolku, stolu s malým počítačem v jednom koutě a...

Suzy vykřikla. Uslyšela tupou ránu a koutkem oka zahlédla, jak se něco malého schovalo pod stůl a další věci pod postel. Posvítla výš. Vedle postele se zvedala nějaká trubka. Nahoře ji zakončoval kulatý útvar s mnoha plochými trojúhelníkovými stranami. Z každé plošky visely nitky. Kulatý objekt se zhoupl a pokusil se uhnout před světlem. Něco malého a tmavého jí cupitavě proběhlo kolem nohou. Uskočila zpátky a namířila si světlo na boty.

Mohla to být krysa, ale bylo to moc velké a mělo to jiný tvar. Na kočku to zase bylo příliš malé. Na kulaté hlavě to mělo mnoho velkých očí nebo nějakých lesklých orgánů. Mělo to jenom tři nohy a porostlé to bylo červenou srstí. Uteklo to do velké kanceláře. Suzy rychle zabouchla dveře do pokoje a pozpátku odstoupila, ústa zakrytá rukou.

K čertu s horním patrem. Už ji tam nic netáhlo.

Chodba před kanceláří sekretářky byla volná. Vzala ze stolu rádio, láhev s vodou a svou tašku s jídlem a rychle si je uspořádala: ouškem láhve protáhla opasek, tašku si pověsila přes rameno na záda. Proběhla chodbou, nedbajíc na láhev, která ji tloukla do zadku, a otevřela dveře na schodiště. "Dolů," zamumlala. "Dolů, dolů, dolů!" Chtěla se zkusit dostat ven z budovy. Jestli v horních patrech něco bylo, neměla na vybranou. Mokasíny v rychlém tempu dupaly po schodech. Taška s jídlem poskakovala tak dlouho, až se najednou roztrhla a suchary, skleničky a plátky sušeného masa se rozsypaly po schodech. Skleničky se rozbily. Jedna neotevřená plechovka švestek brala schody po jednom - překulila se a žuch, překulila se a žuch.

Zaváhala, shýbla se pro švestky a přitom zavadila pohledem o stěnu za nimi. Pokrýval ji hnědobílý povlak. Pomalu, vytřeštěnýma očima se podívala přes zábradlí. Bílá vlákna ovíjela dveře a tmavohnědý plást mučivě pomalu lezl po boční stěně nahoru.

"Ne!" vykřikla. "Proboha, ne! Nechte mě na pokoji, hajzlové, nechte mě sejít dolů!" Házela hlavou a bušila do zábradlí, až měla otlučené pěsti. Z očí jí tekly slzy. "Nechte mě na pokoji!" Pláсты přesto postupovaly dál.

Zase nahoru. Ať bylo nahoře cokoli, musela tam jít. Mohla to zahnat smetákem, ale nedokázala se tím brodit - to by bylo příliš a ona by vážně zešilela.

Posbírala tolik jídla, kolik mohla, a nacpala si je do kapes. V restauracích určitě bude jídlo.

"Nebudu na to myslet," opakovala si znovu a znovu, ale nemyslela tím jídlo, kterým se teď netrápila. Nechtěla myslet

na to, co bude dělat, až se dostane nahoru.

Moře hnědého, kožovitého povlaku se zřejmě rozhodlo pokrýt celé město, dokonce až po horní patra Světového obchodního centra.

A tím pádem zbude jen velmi málo místa pro Suzy McKenziovou.

.31.

April Ulamová si zaclonila oči a podívala se proti vycházejícímu slunci. Větrné turbíny v Tracy se rýsovaly na pozadí žluté oblohy, vrtule se stále točily a zásobovaly elektrickou energií opuštěnou pouštní benzinku, kde dvojčata doplnila nádrž nákladáku. Zalétla pohledem k Johnovi a přikývla, jako by chtěla říct, že souhlasí; ano, ovšem, další den. Potom se vrátila k malému obchůdku, aby dohlédla na Jerryho pátrání po zásobách jídla.

John rozhodl, že April je mnohem houževnatější, než se na první pohled zdá. Ať byla šílená nebo ne, oba bratry okouzila. Přespali na benzínce, úplně vyčerpaní, když z Livermoru neujeli víc než třicet kilometrů. Nakonec se rozhodli pro střední cestu údolím. Přišla s tím April; podle ní bylo lepší vyhybat se tomu, co byly kdysi hustě obydlené oblasti. "Když se podívám na to, co se stalo v Livermoru, asi nechceme uvíznout někde v San José nebo na podobném místě," prohlásila.

Vzhledem k trase, kterou jeli, bylo jasné, že nakonec budou muset projet přes Los Angeles nebo najít nějakou cestu kolem, ale John o tom zatím nemluvil.

Alespoň jim dala směr. Nemělo smysl kritizovat, protože bez ní by pořád trčeli v Livermoru a tak či onak propadali šílenství - a nejspíš bouřlivě. John obešel nákladák s rukama v kapsách, oči upřené do písku.

Stejně všichni zemřou.

Nevadilo mu to. Poslední noc na něho padla strašná únava - únava, jakou spánek nemohl zahladit. Poznal, že Jerry je na tom stejně. Ať je ta šílená ženská klidně vodi za nos. Komu to vadí?

V Los Angeles to mohlo být zajímavé. Pochyboval, že dojedou až do La Jolly.

Jerry a April vyšli z obchodu s nákupními taškami v obou rukách. Dali je dozadu do nákladáku a Jerry vytáhl z přihrádky na rukavice potřhanou mapu.

"Po pět set osmdesátce na jih k pětce," řekl. April souhlasila. John sedl za volant a vyrazili na dálnici.

Většinou na silnici žádná auta nebyla. Ale čas od času míjeli opuštěná (nebo alespoň prázdná) vozidla - nákladáky, osobní auta, dokonce i autobus vojenského letectva - odstavená na kraji. Nezastavili se, aby se podívali blíž.

Asfalt byl čistý a cesta ubíhala rychle. Kopce kolem přehrad San Luis a Los Banos měly být po zimních deštích zelené, ale byly matně šedé, jakoby natřené základní barvou před nanesením nového odstínu. Samotné nádrže byly leskle zelené a rovné jako sklo. Nikde nebylo vidět ptáky nebo hmyz. April se po tom všem rozhlížela s osudovou pýchou, jako by si říkala: to udělal můj syn. Když jeli kolem přehrad, mračila se, ale vcelku se nezdálo, že by měla výhrady.

Jerryho fascinovala a zároveň mu naháněla hrůzu, ale neřekl by nic. John na něm přesto poznal, že je nervózní.

Pole po obou stranách pětiky pokrýval mechově hnědý povlak něčeho, co se na slunci lesklo jako umělá hmota. April zavrtěla hlavou. "Všechny ty stromy a zelenina," řekla. "Co myslíte, co se stalo s rostlinami na polích?"

"Já nevím, paní," odvětil Jerry. "Já je jenom práškuju. Nepřemýšlím o nich."

"Nebere to jenom lidi. Bere to všechno." Usmála se a zavrtěla hlavou. "Chudák Vergil. To netušil."

Udělal si zastávku u Carl's Junior hned vedle dálnice. Dveře rychlého občerstvení byly otevřené a za obslužným pultem bylo několik hromádek oblečení, ale budova byla čistá, neobsazená. Když pak na záchodě vedle sebe močili, John řekl: "Já jí věřím."

"Proč?"

"Protože si je tak jistá."

"To je fakt skvělejší důvod."

"A nelže."

"To teda ne, sakra. Je magor."

"Já myslím, že není."

Jerry si zapnul kalhoty. "Je to čarodějnice, Johne."

John neřekl, že není.

Když se přiblížili k odbočce do Lost Hills, jednotvárná, hnědě potažená pole postupně změnila barvu a charakter. Objevovalo se víc holé země. Byla zaprášená a vypadala mrtvě. V dálce se krajinou honily vzdušné víry, jako by někdo uklízel po divokém večírku. "Kam všechno z polí zmizelo?" zeptala se April.

Jerry zavrtěl hlavou. Nevěděl. Nechtěl vědět.

John se přimhouřenýma očima zadíval do prašného oparu před nimi, zlehka se dotkl brzdového pedálu a zkušeně zařadil nižší rychlost. V dalším okamžiku na brzdy prudce dupl. Nákladák se dostal do smyku, pneumatiky zapištěly.

Jerry zanažoval a April se pevně chytla okraje okna.

Nákladák se zastavil obrácený do protisměru. John jej otočil a zařadil zpátky na neutrál.

Všichni tři zírali. Žádná slova nebyla nutná - vlastně nebylo možné říct vůbec nic.

Přes dálnici přecházel kopec. Pomalá, těžkopádná, snad třicet metrů vysoká masa lesklé hnědé a základové šedé se pohybovala zvřeným prachem ani ne půl kilometru před nimi.

Nakonec porušila ticho April. "Kolik myslíte, že jich tady je?" zeptala se troufale.

"Těžko říct," odpověděl zdrženlivě John.

"To bude určitě jeden z těch Ztracených kopců, co o nich tuhle psali," řekl Jerry beze stopy nevážnosti.

"Možná právě tam skončila všechna úroda z polí," zauvažovala April. Bratři neměli zájem o diskusi na toto téma. John počkal, až kopec přejde, a o půl hodiny později, když se kopec sunul přes pole k západu, znovu zařadil rychlost. Pomalu přejeli roztrhaný asfalt. Ve vzduchu byly cítit rozdrčené rostliny a prach. "Marťani," utrousil John. Byl to jeho poslední protest proti Aprilinu tvrzení, že ví, co se děje. Potom prakticky nepromluvil, dokud nezačali stoupat do svahů Grapevine, kolem neproměněných stromů a budov Fort Tejonu a neztetelných obrysů maličkého Gormanu. Když se přiblížili k vrcholku, podíval se vytřeštěnými očima s rozšířenými zornicemi na Jerryho: "Město andělů na obzoru." Bylo pět hodin, podvečer, a stmívalo se. Vzduch nad Los Angeles byl nachový jako syrové maso.

.32.

V poledne dostal Bernard malými dvířky lehký oběd - mísu ovoce, sendvič s hovězím masem a sklenici perlivé vody. Jedl pomalu, zamyšleně, čas od času zalétl pohledem k monitoru. Byly na něm poslední výsledky analýzy některých jeho sérových proteinů, které v laboratoři udělal. Alfamerické znaky měly nárově zelenou barvu. Pod čísly, která vždy poskočila nahoru, když přibyla nová série, se formovaly červené čáry. Co to je, Bernarde? ...Není důvod k obavám, odpověděl vnitřnímu dotazu. Když nepracuji na výzkumu, funguji špatně. Úroveň jejich komunikace udělala za pouhých několik dní obrovský pokrok. ?Analyzuješ něco, co souvisí s naší komunikací. To je zbytečné. Již komunikuješ těmi správnými kanály, prostřednictvím nás. ...Ano, jistě. Ale řeknete mi všechno, co potřebuji vědět? Říkáme to, co máme za úkol ti říct. ...Nasadily jste na mě hádanky, tak mi dovozte, abych nasadil hádanky já na vás. S velkými obtížemi jsme se snažily pochopit *zašifrovat* tvou situaci. PŘEDSTAVIT si. Jsi v uzavřeném PROSTORU. Tento PROSTOR je *soustředěný* a podle tebe MALÝ. ...Ale dostatečný, když si teď můžu povídat s vámi. Jsi omezený. Nemůžeš se *rozšířit* za hranice uzavřeného PROSTORU. Je toto omezení tvá volba? ...Jestli vám jde o to, trest to není. Není možné *šifrovat* pochopit TREST. Jsi zdravý. Tvé tělesné funkce jsou v pořádku. Tvoje EMOCE nejsou vyjaté. ...Proč bych se taky měl rozčilovat? Prohrál jsem. Se vším je konec, až na (ehm) hlasité šifrování. PŘEJEME si, aby sis lépe uvědomil fyziologii svého mozku. Mohly bychom ti říct o tvém stavu mnohem víc. Takto je pro nás velice obtížné najít SLOVA pro popis polohy našich týmů. Ale abychom se vrátili k předchozí otázce. Proč si PŘEJEŠ vytvořit jiné formy komunikace? ...Copak před vámi skrýváš své myšlenky? (Skrýváš?) Měly byste samy přijít na to, co dělám. (Jak bych před vámi mohl skrývat myšlenky?) Chápeš naši nedostatečnost. Jsi pro nás tolik nový. Pohlížíme na tebe s... ...Prosím? Těmi, kteří dostali za úkol napodobit tento stav v ***** Toto je nejasné. ...To bych řekl. Pohlížíme na tebe jako na někoho, kdo může lehce *disociace* pokárat za minimální splnění přiděleného úkolu. ...Jako na co na mě pohlížíte? Pohlížíme na tebe jako na *nejvyšší řídicí seskupení.* ...Co to je? To přináší celou záplavu otázek, které bych vám chtěl položit. Máme povoleno zodpovědět ti je. (Proboha! Znalý podstatu těch otázek ještě předtím, než se v jeho mysli zformovaly.) ...Chtěl bych si promluvit s jednotlivcem. S JEDNOTLIVCEM? ...Nejenom s týmem či výzkumnou skupinou. S jedním z vás, který funguje samostatně. Prozkoumaly jsme tvé chápání JEDNOTLIVCE. Neodpovídáme tomu slovu. ...Nemáte žádné jednotlivce? V přesném smyslu ne. O informace se dělí seskupení ***** ...Nerozumím. Možná myslíš JEDNOTLIVCEM právě to. Není to totéž jako jediná mentalita. Jistě víš, že buňky se shlukují podle základního členění; každé seskupení je nejmenším JEDNOTLIVCEM. Tato seskupení se málokdy na dlouho rozdělují do jednotlivých buněk. Informace, včetně instrukcí a paměti, se předávají mezi seskupeními, která se spolupodílejí na přidělených úkolech. Mentalita je tak rozdělena mezi seskupení vykonávající funkci. Důležitá vzpomínka může být *rozšířena* mezi všechna seskupení. To, co považuješ za JEDNOTLIVCE, může být rozprostřeno v *celku*. ...Ale vy přece nemáte všechny jednu mentalitu, skupinovou mysl, kolektivní vědomí. Ne, pokud jsme schopné tyto pojmy analyzovat. ...Můžete se spolu hádat. Ano, mohou se vyskytnout rozdíly v přístupu....Co je tedy řídicí seskupení?

Klíčové seskupení umístěné na *styku* cest, tělních cév, pro sledování výkonu pohyblivých seskupení, podřízených buněk, *specializovaných* buněk. Ty jsi jako nejmocnější buněčné řídící seskupení, přesto jsi UZAVŘENÝ a zatím ses nerozhodl použít svou moc k *rozdělení*. Proč tuto moc nepoužiješ?

Zavřel oči a dlouho o té otázce přemýšlel - možná sekundu nebo víc - než odpověděl:

...Začínáte se seznamovat s tajemstvím.

Snažíš se těmito výzkumy zpochybňovat naši komunikaci?

...Ne.

Tady je *disjunkce*.

...Začínám být unavený. Prosím, dejte mi chvíli pokoj.

Chápeme.

Protřel si oči a vzal si ovoce. Najednou se cítil vyčerpaný.

"Michaeli?"

V přijímací zóně stál Paulsen-Fuchs. "Ahoj, Paule," pozdravil Bernard. "Právě jsem absolvoval nejpodivnější rozhovor v životě."

"Vážně?"

"Myslím, že mě berou jako nějaké malé božstvo."

"Proboha," dostal ze sebe Paulsen-Fuchs.

"A nejspíš mi zbývá jen pár týdnů."

"To jsi tvrdil, už když jsi přijel - jenže tenkrát jsi mluvil o týdnu."

"Už cítím změny. Jde to pomalu, ale stejně k tomu dojde."

Dívali se na sebe přes trojvrstvé sklo. Paulsen-Fuchs se několikrát pokusil promluvit, ale nic z něj nevyšlo. Nakonec bezmocně zvedl ruce.

"Je to tak," povzddechl si Bernard.

.33.

Severní Amerika, satelitní vysílání ze stratosférického průzkumného letounu RB-1H, hlas Lloyda Uptona, korespondenta EBN:

"Ano, jsem na místě. Zapojení už je opravené. Všichni jsme tady trochu nervózní, toho cvakání zubů si nevšímejte. Nahráváte to? A přímé spojení... ano, Arnolde? Raz, dva, tři. Tady Lloyd Ublinkl, jo, přesně to bych nejraději udělal... Fajn. Coline, tu láhev. Nebude ten oranžový oblek na videu vadit? Mně vadí. Tak začneme.

Dobrý den, jsem Lloyd Upton z britské pobočky European Broadcasting Network. Momentálně se nacházím dvacet tisíc metrů nad vnitrozemím Spojených států amerických, v zadní části amerického bombardéru B-1 upraveného pro stratosférické průzkumné lety. Spolu se mnou jsou tu korespondenti čtyř významných kontinentálních agentur, z evropských poboček dvou amerických zpravodajských agentur a z BBC. Jsme první civilní žurnalisté, kterým byl umožněn přelet nad územím Spojených států od propuknutí nejstrašnější epidemie ve světových dějinách.

Doprovázejí nás dva civilní vědci, se kterými uděláme interview při zpáteční části našeho letu, jehož průměrná rychlost zatím činí dvojnásobek rychlosti zvuku, tedy mach 2.

Za pouhých osm týdnů, dva krátké měsíce, prodělal celý severoamerický kontinent prakticky nepopsatelnou změnu. Všechny známé orientační body - celá města - zmizely nebo byly transformovány v krajinu, která se dá nazvat biologickou noční můrou. Naše letadlo absolvovalo klikatou trasu z New Yorku do Atlantic City, přes Washington, Virginii, Kentucky a Ohio a zanedlouho sestoupí do výšky tisíce metrů, v níž proletí nad Chicagem ve státě Illinois a Velkými jezery. Tam se obrátíme a podél Východního pobřeží poletíme na Floridu a nad Mexický záliv, kde doplníme palivo z letadla, jež vzletne z námořní základny Guantanamo na Kubě, která nějakým zázrakem zůstala ušetřena hlavními dopady epidemie.

Umíme si představit zármutek Američanů, kteří zůstali v Anglii, Evropě, Asii a jiných částech zeměkoule. Mám velké obavy, že jim tímto historickým přeletem nepřineseme žádnou útěchu. To, co jsme viděli, nemůže přinést útěchu žádnému příslušníkovi lidské rasy. Přesto jsme neviděli spoušť, ale spíš podivnou a - jestli mi odpustíte bizarní estetické hodnocení - krásnou krajinu úplně nové formy života, jejíž původ je obestřen tajemstvím, které možná neznají ani samy úřady. Spekulaci, že epidemie se rozšířila z jedné biologické laboratoře v kalifornském San Diegu, vládní instituce nepotvrdily ani nevyvrátily, a EBN se nepodařilo udělat interview s potenciálním klíčovým účastníkem tohoto... ehm... dramatu, slavným neurochirurgem Dr. Michaellem Bernardem, který je toho času držen ve sterilní izolaci poblíž Wiesbadenu v Západním Německu.

Momentálně vysíláme z paluby našeho letadla živé video a statické záběry z našich fotografických aparátů a speciálních špiónážních kamer pracujících v reálném čase. Některé záběry uvidíte v přímém přenosu, jiné budou zpracovány a sestříhány a budou následovat po tomto historickém živém vysílání.

Odkud bych měl začít popisovat krajinu pod námi? Možná by to chtělo nový slovník, nový jazyk. Města, předměstí a dokonce i severoamerickou divočinu pokrývají texture a formy, jaké biologové ani geologové dosud neznali. Celé lesy se proměnily v šedo zelené... ehm... lesy věží, bodců, jehel. Pomocí teleobjektivů jsme pozorovali pohyb těchto složitých, mamutích objektů, které se pohybují neznámými způsoby. Viděli jsme řeky, na nichž dochází k jakémusi řízenému toku, a to způsoby, které se nepodobají dění na normálních potocích a řekách. Na atlantickém pobřeží, především pak v blízkosti New Yorku a Atlantic City, je samotný oceán pokryt do vzdálenosti deseti až dvaceti kilometrů na pohled živou vrstvou lesklé, sklovitě zelené hmoty.

Pokud jde o města jako taková - ani stopa po normálních živých tvorech, ani stopa po lidských bytostech. New York City je neznámá zněť geometrických tvarů, město je evidentně stržené a přebudované, aby vyhovovalo nárokům epidemie - pokud epidemie může mít nějaké nároky. To, co jsme viděli, skutečně podporuje rozšířené pověsti, že Severní Amerika byla napadena nějakou formou inteligentního biologického života - to znamená inteligentními mikroorganismy, organismy, které spolupracují, mutují, přizpůsobují se a mění své prostředí. Podobné biologické formace, jimž novináři účastníci se tohoto letu začali říkat megaplexy, protože je nic lepšího nenapadlo, je vidět v New Jersey a Connecticutu. Další zdokonalení názvosloví přenecháme vědcům.

Právě klesáme.

Město Chicago ve státě Illinois se nachází u jihozápadního konce Michiganského jezera, obrovské vnitrozemské zásobárny sladké vody. Nyní jsme asi sto kilometrů od Chicaga a pohybujeme se jihozápadním směrem přes Michiganské jezero. Natočíme kameru, aby bylo vidět přímo to, co vidíme my, korespondenti, vědci a posádka na palubě tohoto letadla. Speciální displej s vysokým rozlišením teď ukazuje hladinu Michiganského jezera. Je absolutně hladká, úplně jako hladina oceánu kolem přímořských metropolitních oblastí. Předpokládám, že mřížka slouží mapovacím účelům. Omlouvám se za svůj prst, ale chtěl bych upozornit na tyto zvláštní útvary, které jsme již předtím zahlédli ve vodách řeky Hudson, tyto zvláštní a poměrně nápadné, žlutozelené kruhy nebo atoly, z nichž se jako paprsky rozbíhají čáry a vytvářejí tak mimořádně složitou strukturu. Pro tyto útvary zatím nemáme žádné vysvětlení, ale na satelitních snímcích bylo někdy vidět prodloužené části paprsků, jak se táhnou k pobřeží, kde se spojují s topografickými změnami odehrávajícími se na souši.

Prosím? Ano, uhnu. Byli jsme, ehm, informováni, že některé tyto záběry jsou tajné, takže je mohou vidět pouze naše oči.

Změnili jsme kurz a klesáme obloukem nad Waukeganem ve státě Illinois. Illinois je známý svou rovinatostí a také automobily, nachází se tu Detroit... vlastně ne, Detroit je v Michiganu. Tak. Illinois je proslulý rovinným charakterem a Chicagu se zásluhou větrů vanoucích od Michiganského jezera říkalo Větrné město. Jak můžeme vidět, také nyní má terén určitou strukturu, jako by půda byla hospodářsky obdělávaná, ale místo mřížek a čtverců jsou to spíš ovály - chci říci elipsy - nebo kruhy, kdy prostor mezi velkými kruhy vyplňují menší. Ve středu každého kruhu je pahorek, který tak trochu připomíná středový kužel v měsíčních kráterech. Tyto kužely - ano, ve skutečnosti jsou to kuželové pyramidy, po jejichž vnější straně stoupají soustředné schody nebo terasy. Vrcholky těchto kuželů mají oranžovou barvu, skoro jako letecká kombinéza, kterou mám na sobě. Signální oranžovou, velice křiklavou.

Značně jsme zpomalili. Změnili jsme geometrii křídel a nyní prolétáme poměrně lenivou rychlostí nad Evanstonem severně od Chicaga. Nikde, kam se podíváme, není ani náznak lidstva. Jsme všichni... ehm... docela nervózní, myslím, že i důstojníci amerického letectva a posádka, protože kdyby se něco stalo, ocitli bychom se přímo uprostřed... No, raději o tom nebudeme přemýšlet. Klesáme a zpomalujeme.

Rozhodli jsme se přeletět nad Chicagem, protože fotografie ze satelitů a stratosférických průzkumných letounů ukazují, že biologická aktivita se soustřeďuje kolem tohoto kdysi velkého města. Tak jako Chicago bylo kdysi hlavním městem amerického vnitrozemí, nyní zřejmě slouží jako nějaké ohnisko, nebo možná distribuční centrum aktivity po celém kontinentu od Kanady po Mexiko. Do Chicaga se ze všech směrů sbíhají struktury, které vypadají jako obrovská potrubí. V některých místech se tato potrubí otevírají do širokých kanálů, v nichž můžeme pozorovat rychlé proudění nějaké jedovatě zelené tekutiny... Ano. Tam. Mohli bychom...? Tak až později. Ty kanály musejí mít na šířku půl kilometru. Úžasně, děsivě!

Zprávy, které pronikly z hlavních center vojenských zpravodajských služeb ve Wiesbadenu, v Londýně a ve Skotsku, hovoří o dalším a velice odlišném centru aktivity na západním pobřeží Spojených států. Podrobnosti nejsou k dispozici, ale zdá se, že Chicago a jihozápadní Kalifornie se dělí o postavení lokalit, které vyšetřovatele a vědce zajímají především. Na západní pobřeží ovšem nepoletíme, naše letadlo nemá bez doplnění paliva potřebný dolet a na druhé straně kontinentu nejsou místa, kde by bylo možné palivo doplnit.

V tuto chvíli pocítujeme určité zrychlení, neboť jsme provedli několik prudkých změn směru. Prolétáme nad předměstím Oak Park, kde není podle mapy, kterou máme rozloženou před sebou, možné identifikovat jedinou ulici nebo silnici. A teď jsme nad samotným Chicagem, pokud mohu usuzovat podle proporcí, možná přímo nad Cicero Avenue, teď znovu nad jezerem, ano, to je Mon-trose Harbor, Lake Shore Drive a Lincolnův park, dají se identifikovat jen podle břehové čáry jezera. Další zrychlení, široký oblouk, možná nad areál Muzea vědy a průmyslu - všichni tady jen hádáme. Teď vidím nějaké vodní cesty, možná dokonce původní větve Lodního kanálu, a teď jsme klesli možná na tisíc metrů, což je velice riskantní výška, protože netušíme, jak vysoko mohou tyto biologické látky zasahovat.

Panebože, já mám strach. Všichni máme strach. Teď prolétáme nad... ano...

Kristepane. Omluvte mě. To muselo být shromaždiště dobytka. Ano, Federální jatka. Určitě to bylo ono. Sotva jsme to zahlédli, pilot s námi začal prudce stoupat a teď zatáčíme na jih, ale to, co jsme viděli...

Omluvte mě.

Z hrůzy a strachu si utírám oči, protože za všechny hodiny, co létáme nad touto přízračnou zemí, jsem nic podobného neviděl. Teleobjektivy kamer nám ukázaly četné detaily toho, co ještě nedávno muselo být slavné chicagské shromaždiště dobytka. Když uvážíme, jak obrovská masa živých tvorů - prasat, skotu - byla v těchto oblastech soustředěna, možná by nás to nemělo překvapit ani šokovat. Ale největší pohybující se tvorové, které jsem zatím viděl, byli velryby. Neumím odhadnout, kolikrát bylo tohle větší než velryby. Obrovská hnědobílá vejce - je možné, aby se vznášela ve vzduchu? Možná byla jen na zemi. Větší než dinosauři, přesto bez zřetelných nohou, hlav nebo ocasů. Úplně stejná však nejsou, některé partie mají rozšířené a protažené. Kolem sebe mají mnohostěny, lépe řečeno dvanáctistěny na hmyzích nohách, rovných, nikoli kloubových, které musejí být silné dva tři metry. Ti vejčití tvorové,

nebo co to je, by snadno zabrali celé ragbyové hřiště.

Ano, ano - dozvídáme se... právě jsme byli informováni, že tu máme formy života, živé tvory, kteří létají, a že jsme jich několik těsně minuli. Připomínají obrovské roztažené rejnoky, poletuchy nebo netopýry, také jsou hnědobílí. Valí se jihozápadním směrem, jako by tvořili šik nebo hejno. Promiňte. Promiňte.

Vypni zvuk. Vypni ten zvuk, sakra. A nezapírej mě tou kamerou.

(Pětiminutová odmlka.)

Jsmě zpátky a já se vám omluvám za to zdržení. Jsem člověk a... občas se tak docela neubráním panice. Doufám, že to chápete. Sám žasnu nad klidem a zkušeností... eh... důstojníků a posádky tohoto letadla, jsou to všechno profesionálové, chlapi jak se patří. Právě jsme přelétli nad Danville ve státě Illinois a zanedlouho budeme... za několik sekund se dostaneme nad Indianapolis. Viděli jsme, že charakter krajiny, mohu-li to krajinou nazvat, se změnil, změnila se jeho barva i podoba, my však nedokážeme interpretovat, co vidíme. Jako bychom prolétali nad úplně novou planetou. Naši dva vědci sice zaznamenávají hodnoty a horečně si dělají poznámky, ale jsou příliš zaneprázdněni, než aby se s námi mohli podělit o své případné teorie či hypotézy. Indianapolis je pod námi a je stejně nerozlučitelné, stejně záhadné a... krásné a cizí jako ostatní megaplexy. Zdá se, že některé zdejší struktury jsou stejně vysoké jako budovy, které nahradily, některé sahají do výšky sta, možná dvou set metrů a teď v odpoledním slunci vrhají dlouhé stíny. Míříme na východ, jihovýchod, a tak se nám čas brzy obrátí a slunce zapadne. Stíny se prodlužují, atmosféra je pozoruhodně čistá - žádný průmysl, žádné automobily... ale těžko říct, jaké znečištění může přinést živá krajina. Pokud nějaké znečištění vzniká, každopádně se nedostává do ovzduší.

Ano.

Ano, máme to potvrzené od našich vědců. Když jsme prolétali nízko nad Chicagem, přístroje ukazovaly prakticky čistý vzduch, bez kouře, bez emisí, a to se projevuje čistými barvami na obzoru. Vzduch je také vlhký a vzhledem k roční době nezvykle teplý. Je možné, že zima letos do Severní Ameriky nepřijde, protože Chicago a města, nad kterými jsme přelétali, by touto dobou měla pokrývat alespoň tenká vrstva sněhu. Sníh nikde. Prší, déšť je teplý a má velké kapky - prolétli jsme nad oblastmi, kde bylo hustě zataženo, ale sníh a led nikde.

Ano, ano. Taky jsem to viděl. Vypadalo to jako ohnivá koule, možná nějaký meteor, pozoruhodné. A několik dalších, zřejmě...

(Hlasy v pozadí, poměrně hlučné, zvuk sirén)

Proboha. Zřejmě to byla nějaká návratová raketa v horní atmosféře, jedna nebo víc, jen několik desítek kilometrů od nás. Detektory radiace na palubě letadla varovně ječí. Piloti a důstojníci aktivovali všechny nouzové systémy a momentálně prudce stoupáme od oblasti, kde... ano, kde... ne, prudce padáme, z čehož se zřejmě dá následně usuzovat na charakter objektu...

Mluví se tady o tom, že ohnivá koule byla, má charakter návratové rakety, jaderné střely, možná mezikontinentální balistické střely, u níž nedošlo, opakují, samozřejmě že ne - jak jinak bychom tu byli? - nedošlo k výbuchu a teď...

(Další hlasy, zní zmateně; další sirény)

Domnívám se, že se z toho už nemůžeme dostat. Přístroje nám nefungují. Motory vysadily, takže jsme v neřízeném pádu. Rádiové spojení zatím máme, ale..."

(Konec relace z RB-H1. Konec přímého přenosu Lloyda Uptona z EBN. Konec vědecké telemetrie.)

.34.

Bernard ležel na lůžku, jednu nohu vystrčenou přes okraj, druhou ohnutou a chodidlem zapřenou o záhyb matrace. Týden se neholil ani nemyl. Kůži měl zbrázděnou četnými bílými hříbtky a ve spodní části nohou mu vyrostly výčnělky od horních konců holení po konce prstů. I když byl nahý, vypadal, jako by měl na sobě zvonovité kalhoty. Bylo mu to jedno.

Kromě hodinového pohovoru s Paulsenem-Fuchsem a každodenního desetiminutového vyšetření trávil většinu času na lůžku, oči měl zavřené a komunikoval s noocyty. Poslední rozhovor na tradiční téma se uskutečnil před třemi dny. Tvoje koncepce je neúplná, nesprávná.

...Ještě není hotová.

Proč nenecháš své druhy, aby pokračovali oni? Když zaměříš svou pozornost dovnitř, můžeš dokázat mnohem víc.

...Bylo by jednodušší, kdybyste mi prostě řekly, jak komunikujete...

CHTĚLY bychom být navzájem *čistší*, ale řídicí seskupení se domnívají, že prozatím je nejlepší diskrétnost.

...Ano, jistě.

Noocytý tedy před ním měly tajemství - a před vědci mimo komoru. Naopak Pharmek měl teď tajemství před Bernardem. Bernard mohl jen hádat, co je k tomu vede; zatím nevnesl protest proti tomu, že Paulsen-Fuchs postupně omezuje přísun zpráv a vědeckých zjištění. V některých směrech na tom sotva záleželo; Bernard měl víc než dost práce s tím, aby se přizpůsobil součinnosti s noocyty.

Terminál dosud fungoval, stále ukazoval data, která se do počítače dostala před třemi dny. Červené čáry již úplně nahradily posouvající se čísla. Čas od času se k nim přidaly modré čáry.

Křivka daná jejich délkami se postupně uhlazovala, jak chemie byt po bytu přecházela na zprostředkující matematický jazyk, který měl být v další fázi přeložen do jakéhosi zjednodušeného zápisu formální logiky a do angličtiny. Ale do této další fáze zbývaly ještě týdny nebo měsíce.

Tím, že se na tu vzpomínku soustředil, vyvolal netypickou reakci ze strany noocytů.

Bernarde. Ty stále pracuješ na své *hudbě krve*.

Nepoužil ten výraz jednou Ulam?

Jde o to, že se s námi CHCEŠ spojit na té úrovni? O této možnosti jsme neuvažovali.

...Nevím, jestli chápu, jak to myslíte.

Tu část tebe, která stojí za veškerými komunikačními výstupy, je možné zakódovat, aktivovat, obnovit. Bude to jako SEN, pokud plně pochopíme, co to je. (POZNÁMKA: Sniš neustále. Věděl jsi to?)

...Můžu se stát jedním z vás?

Domníváme se, že je to správné hodnocení. Již jsi jedním z nás. Zadaly jsme zakódování tvých částí mnoha týmům. Můžeme zakódovat tvou OSOBNOST a uzavřít smyčku. Budeš jedním z nás - dočasně, pokud se tak rozhodneš.

Můžeme to udělat teď.

...Mám strach. Bojím se, že mi ukradnete duši zevnitř...

Tvoje DUŠE je již zakódována, Bernarde. Nic nezahájíme, dokud nezískáme svolení od všech tvých mentálních fragmentů.

"Michaeli?" Paulsen-Fuchsův hlas ho vytrhl z rozhovoru. Bernard zavrtěl hlavou a zamžoural do okna pozorovací komory. "Michaeli? Jsi vzhůru?"

"Byl jsem... vzhůru. Co se děje?"

"Před několika dny jsi nám dovolil, abychom ti přivedli na návštěvu Seana Gogartyho. Je tady."

"Dobře, dobře." Michael vstal. "Je tam s tebou? Vidím rozmazaně."

"Ne. Je venku. Napadlo mě, že se nejdřív třeba budeš chtít obléknout, umýt."

"Proč?" odsekl podrážděně Bernard. "Stejně na mě nebude hezký pohled, i kdybych se holil každý den."

"Chceš se s ním setkat tak, jak jsi?"

"Jo. Přiveďte ho. Vyrusil jsi mě z něčeho zajímavého, Paule."

"Poslední dobou tě všichni jenom vyrušujeme, nemám pravdu?"

Bernard se pokusil o úsměv. Měl pocit, že obličej má ztuhlý, cizí. "Přiveď ho, Paule."

Sean Gogarty, profesor teoretické fyziky na Kings College Londýnské univerzity, vstoupil do pozorovací komory, zaclonil si jednou rukou oči a nahlédl do izolační laboratoře. Měl upřímnou, přátelskou tvář, dlouhý a ostrý nos, nápadné zuby. Byl vysoký, držel se vzpřímeně a jeho paže, schované pod sakem z irské vlny, vypadaly vypracovaně. Když uviděl Bernarda, úsměv se vytratil a oči za módními leteckými brýlemi se přimhouřily. "Doktore Bernarde," začal. Měl příjemný irský hlas s oxfordským nádechem.

"Doktore Gogarty."

"Jsem profesor, ale říkejte mi jen Sean, prosím. Rád se zdržím titulů."

"Pak tedy já jsem Michael." Jsem?

"Jistě, ve vašem případě... ehm... to bude trochu obtížnější. Já o vás vím skoro všechno, zatímco vy jste o mně určitě nikdy neslyšel, ehm, Michaeli." Znovu ten úsměv, ale nejistý, nervózní. Bernardovi blesklo hlavou: jako by čekal člověka a našel...

"Paul mě částečně seznámil s vaší prací. Je to trochu nad moje chápání, Seane."

"Jistě. Ta věc, to, co se stalo ve vaší zemi, je zase nad moje chápání. Je tu několik věcí, které bych s vámi rád probral, Michaeli, a nejenom s vámi."

Paulsen-Fuchs se zahleděl na Gogartyho s jistými obavami. Bernard tušil, že toto setkání muselo posvětit několik vlád, aby se vůbec mohlo uskutečnit. Paul byl přesto nervózní.

"Tedy s mými kolegy." Bernard ukázal na Paulsen-Fuchse.

"Ne, s vašimi lidskými kolegy ne," odvětil Gogarty.

"S mými noocyty."

"Noocyty? Ano, jistě, rozumím. S vašimi noocyty. Myslím, že Tielhard de Chardin by s tím jménem souhlasil."

"Poslední dobou jsem o Tielhardovi de Chardin moc nepřemýšlel," řekl Bernard, "ale možná by nebyl špatný průvodce."

"Ano, jistě. Víte, jsem rád, že jsem se sem dostal, bylo to s odřenýma ušima a čas, který mám k dispozici, je omezený," navázal Gogarty. "Chtěl bych vám přednést určitou hypotézu a byl bych rád, kdybyste mi vy a vaši malí kolegové řekli, co si o ní myslíte."

"Jak jste se dostal k podrobným informacím o mně a o noocytech?" zeptal se Bernard.

"Jsou oslovení odborníci z celé Evropy. Někdo dal tip na mě. Doufám, že to nebude mít vliv na jeho kariéru.

Většina mých kolegů mne moc neuznává, doktore Bernarde - Michaeli. Mé myšlenky jsou víc než jen trochu nekonvenční."

"Tak si je poslechněme," navrhl Bernard. Byl čím dál neklidnější.

"Jistě. Předpokládám, že pojem informační mechanika vám mnoho neříká."

"Ani ťuk," přiznal Bernard.

"Zabýváme se velice specializovanou oblastí této části fyziky - oblastí, které se zatím ani nedostalo uznání - účinky zpracovávání informací na časoprostor. Zjednoduším to, protože noocyty možná už vědí víc než já a dokáží vám to lépe vysvětlit..."

"Na to nespolehejte. Na rozdíl ode mne se vyžívají ve složitosti."

Gogarty se odmlčel a několik sekund zůstal sedět naprosto nehybně. Paulsen-Fuchs k němu zalétl znepokojeným pohledem.

"Michaeli, na podporu následujícího tvrzení jsem shromáždil mnoho teoretických konstrukcí." Hluboké nadechnutí.

"Zpracovávání informací - přesněji řečeno pozorování - má vliv na jevy, k nimž v časoprostoru dochází. Inteligentní bytosti hrají ve vesmíru nedílnou roli; stanovujeme jeho hranice, do značné míry určujeme jeho povahu, tak jako on

určuje naši. Mám důvod se domnívat - zatím je to jen hypotéza - že fyzikální zákony nejenom objevujeme, ale také na nich spolupracujeme. Naše teorie se ověřují vůči pozorováním, která jsme uskutečnili my - a která uskutečnil vesmír. Pokud vesmír souhlasí, že teorie není v rozporu s minulými událostmi, teorie se stává vzorcem. Vesmír s ní souhlasí. Čím lépe teorie odpovídá faktům, tím déle se udrží - pokud se vůbec udrží. Tímto rozdělujeme vesmír na teritoria - a konkrétní teritorium nás jako lidských bytostí bylo zatím poměrně zřetelné. Žádný mimozemský kontakt, rozumíte. Jestli jsou jiné inteligentní bytosti mimo Zemi, budou zabírat jiná teritoria teorie. Neměli bychom předpokládat velké rozdíly mezi teoriemi v různých teritoriích - vesmír hraje koneckonců významnou roli - ale drobné rozdíly se čekat dají. Teorie nemohou platit věčně. Vesmír se stále mění; můžeme si představit oblasti reality, které se vyvíjejí, dokud není nutné vytyčit nové teorie. Lidstvo zatím zdaleka nevytvořilo hustotu nebo množství zpracovávaných informací - výpočtů, úvah, na co si vzpomenete - aby se to na časoprostoru nějak výrazně projevilo. Nevytvořili jsme tak dokonalé teorie, aby postihly vývoj reality. Ale to všechno se změnilo, a docela nedávno."

Dobře poslouchej GOGARTYHO.

Bernard zvedl hlavu a vědomě se soustředil.

"Kdybych tak mohl demonstrovat své matematické postupy, své korelace s formální informační mechanikou a kvantovou elektrodynamikou... a kdybyste mě tak dokázal pochopit."

"Poslouchám. Oni poslouchají, Seane."

Gogarty vytřeštil oči. "To myslíte... noocyty? Zareagovaly nějak?"

"Zatím jste jim nedal mnoho podnětů, na které by mohly reagovat, profesore. Pokračujte."

"Až doposud byl nejkoncentrovanější jednotkou zpracovávání informací na této planetě lidský mozek... zmínku si snad zaslouží ještě kytovcí, ale u nich je stimulů a zpracovávání mnohem méně, řekl bych, že je mnohem ostrůvkovitější. Nás jsou čtyři miliardy, pět miliard, a přemýšlíme každý den. Účinky jsou malé. Stlačení času, nepatrné záchvěvy, dokonce neměřitelné. Naše pozorovací schopnosti - naše schopnost formulovat platné teorie - nejsou dostatečně intenzivní, aby dokázaly vyvolat účinky, které jsem ve své práci objevil. Nic takového není ve sluneční soustavě a dokonce ani v Galaxii!"

"Odbíháte, profesore Gogarty," řekl Paulsen-Fuchs.

Gogarty na něj podrážděně kývl a prosebně upnul oči na Bernarda.

Mluví zajímavě.

"Už se dostává k věci, Paule, netlač na něho."

"Děkuji. Moc vám děkuji, Michaeli. Chci říct, že momentálně máme dostatečné podmínky k vyvolání účinků, které jsem popsal ve svých pracích. Nejenom čtyři, pět miliard subjektů, které přemýšlejí, Michaeli, ale biliony... možná miliardy bilionů. Většinou v Severní Americe. Maličkých, velice koncentrovaných, zaměřujících svou pozornost na všechny aspekty svého okolí, od nejmenších po největší. Pozorujících všechno ve svém prostředí a vyslovujících teorie o tom, co nepozorují. Ti, kteří pozorují a vyslovují teorie, mohou významnými způsoby ovlivnit probíhající dění, realitu jako takovou. Neexistuje nic než informace, Michaeli. Všechny částice, všechny energie, dokonce i samotný prostor a čas nejsou v konečné fázi nic jiného než informace. Samotná přirozenost, charakter vesmíru se dá změnit, Michaeli, přímo teď. Noocyty to mohou udělat."

"Ano," přikývl Bernard. "Pořád poslouchám." Něco nevyřčeného... důkaz...

Gogarty viditelně ožil, obličej mu zrudl rozrušením. "Před dvěma dny," pokračoval, "Sovětský svaz zřejmě podnikl velký jaderný úder na Severní Ameriku. Na rozdíl od bombardování Panamy žádná hlavička nevybuchla."

Bernard se podíval na Paulsen-Fuchse, nejdřív dotčeně a potom pobaveně. Nikdo mu o tom nic neřekl.

"Sovětský svaz není zrovna amatér v konstrukci jaderných hlavic, Micheali. Měl tam nastat holocaust. Nenastal. Na základě pozorování a informací jsem sestavil několik opravdu zajímavých grafů. Jedním velice důležitým zdrojem bylo americké průzkumné letadlo, které vezlo vědce a novináře přes Severní Ameriku a vysílání se živě přenášelo přes satelit do Evropy. Letadlo bylo právě uprostřed Spojených států, když došlo k pokusu o úder. Letadlo zřejmě spadlo, ale ne v důsledku vlastního úderu. Nikdo neví, proč přesně se zřítilo, ale podle toho, jakým způsobem byly přerušeny telemetrické údaje a spojení... Načasování a seřazení přesně odpovídá mé teorii. A to není všechno, velice zvláštní jevy byly zaznamenány na celé Zemi. Rádiové ticho, výpadky elektřiny, meteorologické jevy. Až po geosynchronní oběžnou dráhu - porucha se objevila na dvou satelitech, které od sebe oddělovalo dvanáct tisíc kilometrů. Vložil jsem tyto projevy a souřadnice incidentů do našeho počítače, který následně vytvořil tento profil čtyřrozměrného pole." Vytáhl z aktovky zvětšeninu počítačového obrázku.

Bernard přimhouřil oči, aby lépe viděl. Jeho zrak se náhle zstíhl. Rozeznal i zrnitost fotografického papíru. "Jako vzpěračova noční můra," prohlásil.

"Ano, kolem toru je to trochu zkroucené," souhlasil Gogarty. "Toto je jediný diagram, který ve světle dostupných informací dává smysl. A nikdo tomuto diagramu nerozumí - kromě mne. Obávám se, že moje akcie na vědecké burze teď maličko poskočily. Jestli mám pravdu, a já věřím, že ji mám, jsme v mnohem větším průšvihů, než si myslíme, Michaeli... nebo mnohem menším, podle toho, co za průšvihů považujete."

Bernard cítil, jak je diagram intenzivně vstřebáván. Noocyty na několik sekund přestaly se soustavnými hrátkami s jeho mentalitou.

"Dáváte mým malým kolegům pořádné sousto k přemýšlení, Seane."

"Ano? A jejich reakce?" Bernard zavřel oči.

Po několika sekundách oči znovu otevřel a zavrtěl hlavou. "Ani slovo," řekl. "Je mi líto, Seane."

"Neměl jsem velká očekávání."

Paulsen-Fuchs se podíval na hodinky. "To je všechno, doktore Gogarty?"

"Ne. Ještě ne. Michaeli, epidemie se nemůže rozšířit mimo Severní Ameriku. Nebo spíš mimo okruh o průměru sedmi

tisíc kilometrů, když se noocyty v té části glóbu rozprostrou s průměrnou hodnotou koncentrace." "Proč ne?" "Kvůli tomu, o čem jsem mluvil. Už teď je jich příliš mnoho. Pokud by se rozšířily za tento rádius, vytvořily by něco velice zvláštního - úsek časoprostoru, který je pozorován až příliš bedlivě. Takové teritorium by se nemohlo vyvíjet. Příliš mnoho geniálních teoretiků, chápete? Nastalo by určité zmrazení, kolaps na kvantové úrovni. Singularita. Myšlenková černá díra. Čas by se silně deformoval a důsledky by zničily Zemi. Domnívám se, že omezily svůj růst, když si to uvědomily." Gogarty si otfel čelo kapesníkem a znovu si povzdechl. "Jak zabránily jaderným hlavicím vybuchnout?" zeptal se Bernard. "Řekl bych, že se naučily vytvářet izolované, velice silné kapsy pozorování. Oklamáním bilionů pozorovatelů dosáhnou otevření malé, dočasné kapsy změněného časoprostoru. Kapsy, v níž se fyzikální procesy dostatečně liší, aby zabránily hlavicím v detonaci. Kapsa samozřejmě nevydrží dlouho - vesmír se jí divoce brání - ale vydrží dost dlouho, aby zabránila holocaustu. Je tu jedna klíčová otázka," pokračoval. "Jsou vaše noocyty ve spojení se Severní Amerikou?" Bernard se vnitřně zaposlouchal, ale nedostal žádnou odpověď. "Nevím," řekl. "Mohou totiž komunikovat i bez použití rádia nebo podobných známých prostředků. Pokud jsou schopny usměrňovat následky, které mají pro místní varietu, mohou vytvářet vlny lehce narušeného času. Obávám se, že nemáme dost citlivé přístroje, abychom takové signály dokázali zachytit." Paulsen-Fuchs vstal a významně si poklepal na hodinky. "Paule," ozval se Bernard, "proto jste mě odřízli od zpráv? Proto jsem se nedozvěděl o tom ruském úderu?" Paulsen-Fuchs neodpověděl. "Můžeš pro pana Gogartyho něco udělat?" zeptal se. "Teď hned ne. Ale..." "V tom případě to necháme na tvém uvážení." "Počkej chvíli, Paule. Co to má sakra znamenat? Pan Gogarty by se mnou evidentně rád strávil víc času a já s ním taky. Proč to omezení?" Gogarty mezi nimi přebíhal pohledem. Bylo mu velice trapně. "Bezpečnostní důvody, Michaeli," vysvětlil Paulsen-Fuchs. "Viš, jak se to říká: před dětmi pozor, o čem mluvíš." Bernard zareagoval krátkým výbuchem velmi ironického smíchu. "Rád jsem vás poznal, profesore Gogarty." "Nápodobně," odvětil Gogarty. Zvuk z pozorovací komory se vypnul a oba muži odešli. Bernard došel za zástěnu a vymočil se. Moč měla červenofialovou barvu. Ty jim nevělíš? Oni poroučejí tobě? ...Jestli jste na to zatím nepřišli, jsem docela smrtelný. Co to mám s močí? Je fialová. Dochází k vylučování fenylů a ketonů. Musíme STRÁVIT VÍC ČASU studiem tvého hierarchického postavení. "Jsem primitivní opice," řekl nahlas. "Velice primitivní opice."

.35.

Oheň lačně praskal a vrhal na historické budovy Fort Tejonu široké, neurčité stíny stromů. April Ulamová stála zády k ohništi. Objímala se rukama, roztrhané šaty se na ní ve studeném večerním větříku lehce vlnily. Jerry rozhrábl oheň klacíkem a zadíval se na své dvojče. "Tak co jsme vlastně viděli?" "Peklo," řekl pevně John. "Viděli jsme Los Angeles, pánové," ozvala se z šera April. "Já jsem nepoznal nic," přiznal se John. "Nevypadalo to dokonce ani jako Livermore nebo farmy. Chci říct..." "Nebylo tam nic reálného," dokončil za něho Jerry. "Všechno se to... točilo." April se obrátila k ohni a shrnula si šaty z nohou, aby si mohla sednout na kládu. "Myslím, že bychom si navzájem měli říct, co jsme viděli, a snažit se to co nejvěrněji popsat. Jestli chcete, začnu." Jerry pokrčil rameny. John dál zíral do ohně. "Myslím, že jsem poznala obrysy údolí San Fernando. Byla jsem v Los Angeles naposledy před deseti lety, ale vzpomínám si, že jsme jeli přes kopce a byl tam Burbank, Glendale... jenom si nevzpomínám, jak to tenkrát vypadalo. Ve vzduchu byl opar. Bylo horko, ne jako teď." "Opar je tam pořád," řekl Jerry. "Ale nevypadá to stejně." "Nachovej opar." John zavrtěl hlavou a tiše se zasmál. "Jestli souhlasíte, že jsme viděli údolí..." "Jasně," kývl Jerry. "Možná to bylo vono." "V tom údolí něco bylo a bylo to všude." "Ale nebylo to pevný. Nebylo to z nějaký pevný hmoty," řekl pomalu John. "Souhlasím," řekla April. "Snad energie?" "Jak se to točilo, připomínalo to obraz od Jacksona Pollacka." "Nebo od Picassa," nadhodil John. "Pánové, souhlasila bych a ještě maličko přidala. Mně to hodně připomínalo Maxe Ernsta." "Toho neznám," řekl Jerry. "Uprostřed se něco točilo. Tornádo." April přikývla. "Ano. Ale jaké tornádo?" John přimhouřil oči a protřel si je. "Dole bylo rozšířený a vyletovaly z toho nějaký bodáky - jako blesky, ale nezářily. Jako stíny blesku." "Pokaždý se dotkly," pokračoval John. "Pak zmizely." "Možná tančící tornádo," nadhodila April. "Jo," řekla dvojčata.

"Já jsem viděla, jak se pod tím tornádem motají řady nějakých kotoučů," pokračovala April. "Vy taky?" Svorně potřásli hlavou.

"A na kopcích se pohybovala světla, jako by tam na oblohu lezly světlušky." Zasněně hleděla do ohně a zase měla ten výraz, jako by byla v transu. John si sevřel hlavu do dlaní a dál jí vrtěl.

"Nebylo to doopravdy," prohlásil. "Ovšemže nebylo. Vůbec to nebylo doopravdy. Ale muselo to nějak souviset s tím, co udělal můj syn."

"Kecy," zamračil se John. "Ne," ozval se Jerry. "Já vám věřím."

"Jestli to začalo v La Jolle a rozšířilo se to po celé zemi, kde je to nejstarší a nejpevnější?"

"V La Jolle," Jerry se na ni napjatě podíval. "Třeba to začalo na Kalifornské univerzitě v San Diegu!"

April zavrtěla hlavou. "Ne, v La Jolle, kde Vergil pracoval a bydlel. Ale podél pobřeží se to rozšířilo rychle. Možná až se to sjednotilo po San Diego, spojilo se to a tady si to udělalo centrum."

"Do hajzlu s tím," ulevil si John.

"Do La Jolly nemůžeme, když máme v cestě tohle," prohlásila April. "A já jsem sem přijela, abych byla se synem."

"Vy jste úplnej magor," řekl John.

"Nevím, proč to ušetřilo vás, pánové," řekla April, "ale proč mě, je jasné."

"Protože jste jeho matka." Jerry se smál a přikyvoval, jako by to byla nějaká brilantní dedukce.

"Přesně tak," odvětila April. "Pánové. Zítřka se vrátíme nahoru a přejedeme kopec, a jestli chcete, můžete dál se mnou, ale já půjdu klidně sama, když to bude nutné, a přidám se ke svému synovi."

Jerry vystřízlivěl. "To je šílenství, April. Co když je to něco vážně nebezpečného, třeba vobrovská bouřka nebo rozbitá atomová elektrárna?"

"V Los Angeles žádná velká atomová elektrárna není," namítl John. "Ale Jerry má pravdu. Je šílený mluvit o tom, že do toho pekla půjdete."

"Jestli je tam můj syn, neublíží mi to."

Jerry energicky rozhrábl oheň. "Já vás tam zavezu," nabídl se. "Ale nepůjdu tam s váma."

John upřel na bratra přísný, vážný pohled. "Jste oba idioti."

"Můžu jít klidně pěšky," pokrčila odhodlaně April rameny.

John stál s rukama v bok a rozmrzele se díval, jak jeho bratr a April Ulamová kráčeji k nákladáku. Z Losangeleské kotliny se valila sladká, fialovorůžová mlha a ve výšce korun stromů plula nad Fort Tejonem. Filtrovala světlo a zbavovala všechno stínu, dodávala krajíně přízračný ráz.

"Hej!" vykřikl John. "Sakra, hej! Nenechávejte mě tady!" Rozběhl se za nimi.

Nákladák vyjel po prázdné dálnici na vrchol stoupání a oni se podívali dolů do maelströmu. Rozdíl mezi tím, jak to vypadalo včera a dnes, v denním světle, byl velice malý.

Jerry se soustředil na řízení. "Je to jako všechno, o čem člověk kdy snil, všechno smotaný dohromady."

"To není špatný popis," souhlasila April. "Tornádo snů. Možná to jsou sny všech, které ta změna uchvátila."

John se oběma rukama chytil přístrojové desky a vytřeštil oči na dálnici před sebou. "Zbejvaj asi dva kilometry cesty. Potom musíme zastavit."

Jerry projevil souhlas úsečným přikývnutím. Nákladák zpomalil.

Rychlostí necelých dvaceti kilometrů v hodině se blížili k oponě tančících vertikálních cárů mlhy. Opona sahala pár desítek metrů nad cestu a na obě strany od ní. Vlnila se kolem nezřetelných oranžových tvarů, které snad kdysi mohly být budovy.

"Pro Krista, pro Krista," mumlal John.

"Zastavte," požádala April. Jerry poslechl a nákladák se zastavil. April si tak dlouho měřila Johna přísným pohledem, až otevřel dveře kabiny a nechal ji vystoupit. Jerry zařadil neutrální, zabrzdil a vystoupil na druhé straně.

April si upravila potrhané šaty. "Chybí vám vaše milované, pánové, nemám pravdu?" zeptala se. Maelström burácel jako vzdálený hurikán - burácel, syčel a valil se kanálem.

John a Jerry přikýkli.

"Jestli je tam můj Vergil, a já vím, že tam je, musejí tam být i ony. Nebo se k nim odsud můžeme dostat."

"To je úplná magořina," odvětil John. "Moje ženská a kluk tam nemůžou bejt."

"Proč by nemohli? Jsou mrtví?"

John se na ni upřeně podíval.

"Vy víte, že nejsou. Já vím, že můj syn není mrtvý."

"Jste čarodějnice," řekl Jerry, ale byl v tom spíš obdiv než obvinění.

"Některé lidi to říkali. Vergilův otec to taky říkal, než ode mě odešel. Ale vy to víte, že?"

John se zachvěl. Po lících se mu kutálely slzy. Jerry upíral s neurčitým úšklebkem oči na oponu.

"Co říkáš, John, jsou tam?" zeptal se bratra.

"Nevím," odpověděl John, popotáhl a otřel si jednou rukou obličej.

April vykročila k oponě. "Díky za pomoc, pánové," řekla. Jakmile do ní vstoupila, rozostřila se jako špatný televizní obraz, a potom zmizela.

John se chvěl. "Dívej na to!" vyhrkl.

"Má pravdu," prohlásil Jerry. "Cítils to?"

"Já fakt nevím!" zanařikal John. "Pro Krista, brácho, já nevím."

"Pojďme je najít!" Jerry chytil bratra za ruku a zlehka zatahal. John se bránil.

Jerry znovu zatahal.

"Tak jo," řekl tiše John. "Společně."
Bok po boku ušli po dálnici těch několik metrů a vnořili se do mlhy.

36.

Ve dvaosmdesátém patře dostala křeč do nohy.

Zkroutila se, vykřikla, upadla na schody a udeřila se hlavou o zábradlí. Jedno koleno narazilo - těsně pod česčkou - na hranu schodu. Baterka i rádio jí vyletěly z rukou na betonovou podestu. Láhev s vodou se vklínila mezi dva schody, praskla a polila ji. Ochromená bolestí, dívala se, jak voda odtéká. Měla pocit, že to trvalo hodiny - ale pravděpodobně jenom minuty - než dokázala dolézt aspoň na podestu. Lehla si na záda. Oči ji pálily, jak potřebovala brečet, ale neměla slzy.

Boule na čele, jedna noha špatně pohyblivá, málo jídla a žádná voda; měla strach, všechno ji bolelo a zbývalo jí ještě třicet pater.

Světlo baterky zablikalo, zhaslo a zanechalo ji v absolutní tmě. "Kurva," ulevila si. Její matka to odsuzovala ještě víc než brání božího jména nadarmo. Jelikož nebyli nijak zvlášť věřící rodina, byl to drobný přestupek, nepřístojný jen před někým, koho se mohl dotknout. Ale říct "kurva" bylo to nejhorší, bylo to přiznání špatných způsobů, špatné výchovy nebo prostě podlehnutí těm nejnižším emocím.

Suzy se pokusila vstát, ale znovu upadla a kolenem jí znovu projela mučivá bolest. "Kurva, kurva, KURVA!" zařvala. "Sprav se, prosím tě, sprav se." Zkusila koleno masírovat, ale dosáhla jedině toho, že ji rozbolelo ještě víc.

Zašmátrala po baterce a našla ji. Když jí zatřásla, znovu se rozsvítila. Přejela kuzelem světla kolem sebe, aby se ujistila, že ji hnědobílé pláсты a vlákna nepřed-honily. Zadívala se na dveře do dvaosmdesátého patra a pochopila, že nějakou dobu, možná ten den, už další schody nevyjde. Doplazila se ke dveřím. Jak sahala po knoflíku, ohlédla se přes rameno po rádiu. Leželo na podestě; dopadlo tvrdě, když se skácela. V první chvíli ji napadlo, že je tam nechá, ale znamenalo pro ni něco zvláštního. Byla to jediná lidská věc, která jí zůstala, jediná věc, která na ni mluvila. Bylo možné, že někde v budově najde jiné, ale nedokázala riskovat ticho. Doplazila se pro ně a snažila se při tom neohýbat zraněné koleno. Snaha dostat se přes těžké požární dveře jí přinesla jen další utrpení a modřiny, když jí přivřely ruku, ale nakonec padla na koberec ve výtahové chodbě a zadívala se na akustický strop nad sebou. Překulila se na břicho a pozorně poslouchala, jestli neuslyší nějaký pohyb.

Ticho, klid.

Pomalů, aby šetřila síly, přelezla z chodby za roh.

Za skleněnou příčkou vyplňovaly celou podlahu kreslicí stoly. Bílé smaltované nohy stály na béžovém koberci, černé lampy vypadaly jako ptáci s nastavitelnými krky. Skleněné dveře již někdo zapřel gumovým klínem, aby zůstaly otevřené. Belhavě prošla kolem stolku a křesel a opřela se o nejbližší stůl. Oči se jí leskly vyčerpáním a bolestí. Na rýsovacím stole vedle ní ležely dva mod-ráky. Byla v kanceláři architekta. Podívala se na jeden výkres pozorněji. Byly na něm plány palub nějaké lodě. Tohle byla kancelář lidí, kteří navrhovali lodě. "No a co, sakra?" zeptala se sama sebe.

Sedla si na vysokou židli se zablokovanými kolečky. Jednou nohou se je půl minuty snažila uvolnit, potom to vzdala a odkolébala se uličkou mezi stoly. Cestou se chytala hran a přitahovala se.

Další skleněná stěna oddělovala projekční oddělení od kancelářských kójí. Zastavila se a vytřeštila oči. Již v sobě neměla žádný strach. Vypotřebovala jej. Napadlo ji, že ráno se možná najde další, teď jí ale nechyběl. Jednoduše se dívala.

Kóje byly plné pohybujících se útvarů. Byly tak zvláštní, že nějakou chvíli ani nevěděla, jak je má sama sobě popsat. Po skle lezly kotoučky s hlemýždíma nohama, jejichž okraje skutečně svítily. V další kóji se pohupovalo cosi beztvareho, tekutého, jako kapka vosku v lávové lampě. Napínalo to černé provazy nebo lana, které se natahovaly a jiskřily. Když se kapka dotkla skla nebo nábytku, zeleně zasněťkovala. V poslední kóji se ohýbal a kolébal les šupinatých větvíček podobných slepičím nohám, jako by tam foukal nějaký neskutečný vítr.

"Zbláznila jsem se," konstatovala. "Nic to neznamená. Nic se neděje, protože to nedává smysl."

Odbelhala se od kóji až k oknům na druhé straně. Zbytek podlahy vypadal čistě - neleželo tam žádné zmačkané oblečení. Když se podívala přes celou místnost, kóje vypadaly jako akvária s nějakými exotickými mořskými tvory. Možná jí nic nehrozilo. To, co bylo v akváriu, obvykle nelezlo ven. Zkusila přesvědčit sama sebe, že je v bezpečí, ale vlastně to bylo jedno. Prozatím stejně nemohla jít jinam.

Koleno jí natekalo a napínalo džíny. Napadlo ji, že by je mohla rozříznout, ale pak usoudila, že bude jednodušší prostě si je svléknout. Se zabručněním se spustila ze židle a opřela se o registrační skříň. Musela se od ní boky odlepit a balancovat na jedné noze, ale nakonec se jí podařilo džíny opatrně shrnout přes nateklé místo.

Zatím to nevypadalo zase tak ošklivě, jen pod kolenní česčkou se jí dělal měkký, nachový otok. Zkusila do něj rýpnout.

Náhle se jí udělalo mdlo, nikoli bolestí, ale proto, že byla velmi vyčerpaná. Ze Suzy McKenziové už nic nezbyvalo.

Jako první odešel starý svět, až z něj nezůstalo nic než budovy, které byly bez lidí jako kostry bez masa. Nové maso postupovalo, aby kostry pokrylo. Zanedlouho zmizí i stará Suzie McKenziová a zůstane z ní jen komický stín.

Podívala se k severu, kolem okraje kartotéky a přes nízkou skříňku.

Za oknem byl nový Manhattan, stanové město, které používá místo tyčí mrakodrapy; město postavené z dětských kostek, které někdo naskládal pod příkrývky. Město, které v paprscích zapadajícího slunce září teplými, měkkými, hnědožlutými odstíny.

Novější York plný prázdných šatů.

Stará Suzy se sesunula na koberec, schovala hlavu do dlaní a strčila si strašidelně prázdné smotané džíny pod koleno, aby je měla výš. "Až se probudím," slíbila si, "bude ze mě skvělá wonderwoman. A budu vědět, co se děje." Hluboko uvnitř ale chápala, že se probudí docela normální a svět bude stejný. "Stejně není o co stát," zamumlala. Ve tmě zatím vlákna neslyšně obrůstala koberec, pronikala do skleněných kójí a podmaňovala si bujnou kreativitu uvnitř.

37.

...Nepatřím nikomu. Nejsem, co jsem byl kdysi. Nemám minulost. Jsem odtržený a nemám kam jít, jediné tam, kam mě chtějí dostat ony.

...Jsem oddělený od vnějšího světa fyzicky a teď i psychicky.

...Má práce zde je hotová.

...Čekám.

Opravdu se CHCEŠ vypravit mezi nás, být mezi námi?

...Ano.

Cíví na červenou, zelenou a modrou na monitoru. Čísla na okanzík pobudou veškerý smysl, jako by byl novorozenec. Pak nahradí monitor, stůl, na kterém stojí, toaletní zástěnu za ním a stěny izolační komory stříbrná nula.

Michael Bernard překračuje rozhraní.

Je zakódován.

Už nevnímá všechny pocity bytosti, která má tělo. Žádné automatické naslouchání a reakce na to, jak svaly po sobě kloužou, na bublání šťáv v břiše, tlak a hukot krve, bušení srdce. Už neudrhuje rovnováhu, nezažívá napětí ani uvolnění. Jako by se znenadání přestěhoval z velkoměsta do nitra tiché jeskyně.

Zpočátku je i myšlení skřípavé, nesouvislé. Jestli je něco takového možné, představuje si sám sebe v úplném základu vesmíru, kde se atomy a molekuly spojují a rozdělují, vydávají tiché zvuky jako mlž sunoucí se po mořském dně. Čeká, obklopen tichou, trhanou aktivitou. Nemůže posuzovat svou situaci a dokonce si ani není jistý, jaká je. Náhle na čas přijde o část svých možností. Pak - šhub! Může posuzovat, hodnotit. Myšlení se pohybuje jako listy na trávníku, které přesypá vítr. Šhub! A teď jako lenivá želatina, která krouží a usazuje se ve studené míse.

Bernardova cesta ještě ani nezačala. Stále vězí v rozhraní, ani velký ani malý. Některá jeho část stále spoléhá na jeho mozek o velikosti vesmíru, stále postrkuje myšlení po buňkách místo uvnitř buněk.

Z čekání se stává vleklé nevědomí, myšlení se táhne jako nit, která se má vejít do maličkého ouška jehly

Malé ho zaplavuje a jeho svět se znenadání vyplňuje aktivitou a jednoduchostí. Světlo chybí, ale zvuk tam je.

Prostupuje ho v mocných, pomalých vlnách, které neslyší, ale cítí stovkou svých buněk. Buňky pulzují, oddělují se a stahují podle přívalu tekutiny. Je ve vlastní krvi. Může chutnat buňky, které tvoří jeho novou bytost, a buňky, které přímo nejsou jeho součástí. Cítí tření v mikrokanálcích uvádějících do pohybu jeho cytoplazmu. Co je nejpozoruhodnější ze všeho, cítí - dokonce je to základ všech vjemů - samotnou cytoplazmu.

To je teď základ jeho bytí, proudění a elektrizující pocit čistého života. Uvědomuje si chemickou rovnováhu mezi životem a mrtvým rosolem, ostrou jako břitva, s kořeny v řádu, hierarchii, interakci. Ve spolupráci. Je jednotlivec a zároveň je každým z členů svého týmu, dalších stobuňkových seskupení nahoře a dole. Druhé zdola jsou vzdálení a chemicky izolovaní, jako by byli na dně hluboké studny; druhé shora jsou intenzivní, bohatí.

Nedokáže hloubat o mechanismech svého myšlení o nic víc, než to dokázal ve svém mozku o velikosti vesmíru.

Myšlení vystupuje nad chemii, výměny v jeho seskupení a procesy uvnitř jeho buněk. Myšlení je kombinace, jazyk veškeré interakce.

Pocity na membránách jeho buněk jsou intenzivní. Právě tady přijímá, cítí auru a tlak obrovských molekulárních zpráv zvenčí. Přijme datovou hrušku podobnou plazmidu, zpracuje ji a přesype informaci z ní, vstřebá je do sebe a zkopíruje ty části, které budou potřebovat jeho další druhové. Hrušky přicházejí v rychlém sledu a on každou rozbije a vysype. Každý řetězec molekul je knihovna a on překvapeně zjišťuje, že se k němu vracejí kousky Michaela Bernarda.

Obrovský Bernard je obsažen v malíčkém stobuňkovém seskupení. Cítí, že na úrovni noocytů skutečně existuje lidská bytost - on sám.

Bud' vítán.

...Díky.

Cítí kolegu z týmu jako paletu chutí, všechny možné varianty sladkosti a bohatosti. Je to úžasně přátelství. Miluje svůj tým (jak by mohl milovat něco jiného?). Je jeho nedílnou součástí, střídavě milovaný a nepostradatelný.

Náhle ochutnává stěnu kapiláry. Je součástí výzkumného týmu a informace předává tak, že vytváří pakety nukleové

kyseliny. Absorbuje, znovu vytváří, předává dál, absorbuje...

Projdi. Protlač se.

To je jeho příkaz. Opustí kapiláru a přejde do tkáně. Část nech vystrčenou do datového toku.

Protlačí se mezi buňkami kapiláry - samy nejsou noocyty, jen podpůrné buňky - a usadí se ve stěně. Čeká na data v podobě strukturovaných proteinů, hormonů a feromonů, řetězců nukleové kyseliny, možná dokonce v podobě *modifikovaných* buněk, virů nebo domestikovaných bakterií. Potřebuje nejenom základní živiny, snadno dostupné z krevního séra, ale i zásoby enzymů, které mu umožňují absorbovat a zpracovávat data, přemýšlet. Enzymy dodávají *modifikované* bakterie, které je zároveň vyrábějí a dopravují.

Krev je dálnice, symfonie informací, instrukcí. Je radost zpracovávat a upravovat tu bohatou polévku. Informace mají vlastní paletu chutí, jsou jako něco živého, co se v krvi může snadno změnit, pokud to není pozorně sledováno, zbavováno přírůstků, leštěno. Slova nedokážou postihnout, co dělá. Celá jeho bytost žije ruchem interpretace a zpracovávání.

Cítí závrtnou spirálu rekurze, přemýšlí o svých miniaturních myšlenkových procesech - molekuly přemýšlejí o molekulách, vedou záznamy samy o sobě - používá slova, která až doteď neměla v tomto světě místo. Jako přijít ke stromu s božím slovem pro strom, pronést je a dívat se, jak se strom ve zmatku zardí a rozkvetne.

Ty jsi ta síla, ta laskavá síla, nejbohatší chuť ze všeho... ta nejdůležitější zpráva nahoru.

Kolegové se k němu scházejí, shlukují se kolem jeho přívěsku v krvi, mačkají se na něho. Je jako čerstvě přijatý mnich, jež v klášteře znenadání inspiroval boží dech. Mnichové se shromažďují, prahnou po doteku, po projevu odpuštění a smyslu. Je to opojné. Miluje je, protože jsou jeho tým; a oni ho víc než milují, protože je jejich Zdroj.

Řídící seskupení vědí, že on sám je součástí větší hierarchie, ale tato informace nepronikla na úroveň, kterou momentálně zaujímá. Řídící seskupení nepřestávají žasnout.

Jsi proud všeho života. Ty držíš klíč k *otevření* a *zablokování*, k pulzu a tichu.

...Dál, požádal. Vezměte mě dál a ukažte mi, jak žijete.

.38

"Suzy. Probud' se."

Suzy třepetavě zvedla víčka. Nad ní stáli Kenneth a Howard. Zamžourala a rozhlédla se kolem po modrých stěnách svého pokoje, přikrývky vytažené až ke krku. "Kenny?"

"Máma čeká."

"Howarde?"

"No tak, Poupátko." Tak jí Kenneth vždycky říkal. Shrnula přikrývky a hned je znovu vytáhla; byla ještě v halence a kalhotkách, ne v pyžamu.

"Musím se obléct," řekla.

Howard jí podal džiny. "Hod' sebou." Odešli z pokoje a zavřeli za sebou dveře. Suzy zhoupala nohy přes okraj postele a strčila je do nohavic, potom vstala, natáhla si je výš. Zatáhla zip a zapnula knoflík. Koleny jí nebolelo. Otok splaskl a všechno se zdálo být v pořádku. V ústech měla zvláštní chuť. Rozhlédla se, kde nechala baterku a rádio. Ležely na podlaze u postele. Zvedla je, otevřela dveře a vyšla na chodbu. "Kenny?"

Howard jí vzal za ruku a zlehka ji postrčil k matčině ložnici. Dveře byly zavřené. Kenneth otočil knoflíkem a otevřel je. Vešli do výtahu. Howard stiskl tlačítko do restaurace a salónku.

Ramena jí poklesla. "Já jsem to věděla," hlesla. "Vy se mi zdáte." Bratři se na ni podívali, usmáli se a zavrtěli hlavou.

"Ne, nezdáme," promluvil Kenneth. "My jsme se vrátili."

Výtah je plynule vyvezl zbývajících dvacet pater nahoru.

Cítila na tvářích slzy. "Kecy," řekla. "To je kruté."

"No tak dobrá - pokoj a dům, to je sen. Některé věci, co tu jsou, bys nejspíš nechtěla vidět. Ale jsme tady. Jsme zase s tebou."

"Jste mrtví," namítla. "Máma taky."

"Jsme jiní," opravil ji Howard. "Ne mrtví."

"A co teda jste, zombie? Sakra."

"Nezabili nás," vysvětlil Kenneth. "Prostě nás... rozebrali. Jako všechny."

"Vlastně skoro všechny." Howard ukázal na ni. Zazubili se.

"Mělas štěstí, nebo na tebe zapomněli," pokrčil rameny Kenneth.

Teď už měla opravdu strach. Dveře výtahu se otevřely a oni vyšli do nádherné zrcadlové chodby. Světla se po obou stranách odrážela do nekonečna. Světla svítla. Výtah fungoval. Muselo se jí to zdát, nebo konečně a úplně zešílela.

"Byli i takoví, kteří zemřeli," Kenneth jí vzal za ruku.

"Nehody, chyby."

"To je jen část toho, co teď víme," navázal Howard. Šli mezi zrcadly, kolem obrovské geody rozříznuté tak, aby bylo vidět krystaly ametystu, kolem monumentálního kusu růžového křemene a kolem rozříznuté pecky malachitu. Na místě vrchního číšníka je nikdo nečekal. "Máma je v restauraci," pokračoval Howard. "Jestli máš hlad, jídla je tady dost."

"Jde elektrika," všimla si.

"Nouzový generátor v suterénu. Chvilí běžel, když do města přestala proudit elektřina, ale došlo mu palivo, chápeš? Tak jsme našli další palivo. Řekli nám, jak se obsluhuje, a my jsme ho zapnuli, než jsme šli pro tebe."

"Jo. Je pro ně těžký rekonstruovat hodně lidí, takže udělali jenom mámu a nás. Údržbáře a další ne. Všechnu práci

jsme udělali my. Možná to nevíš, ale nějakou chvíli sis pospala."

"Dva týdny."

"Proto máš to koleno lepší."

"A taky..."

"Psst," zarazil ho Kenneth a zvedl ruku, aby bratra vybídl k opatrnosti. "Ne všechno najednou." Suzy pohledem tékala mezi nimi, když ji vedli do restaurace.

Bylo pozdní odpoledne. Město, na které byl z širokých, panoramatických oken restaurace nerušený výhled, již nebylo obalené hnědobílými plásty.

Nedokázala najít žádné orientační body. Předtím poznala aspoň schované tvary budov, údolí ulic a obrysy čtvrtí.

Bylo to jiné místo.

Šedé, černé, oslnivě mramorově bílé, uspořádané do pyramid a mnohostěnných útvarů, z nichž některé byly průsvitné jako mléčné sklo. Tam, kde se kdysi táhla West Street od Battery Parku až po Riverside Park, pochodovaly jako dominové kostky stometrové desky. Všechny tvary a hmoty manhattanských budov někdo hodil do pytle, protřepal, přeskupil a přebarvil.

Ale stavby již nebyly z betonu a oceli. Nevěděla, co jsou.

Živé.

Matka seděla za širokým stolem, na němž se kupilo jídlo. Vpředu byly saláty v mísách, ze středu se zvedala naříznutá velká šunka, boky zaujímaly podnosy s olivami a nakrájenými nakládanými okurkami a zadní část zákusky a dezerty. Matka se usmála, vyklouzla ze židle za stolem, vykročila na svalnatých nohách bývalé tenistky k dceři a rozpráhla ruce. Na sobě měla drahé šaty od Rabardy, s dlouhými rukávy ozdobenými detaily z korálků a třásněmi. Vypadala naprosto skvěle. "Suzy," promluvila na svou dceru, "netvař se tak ztrápeně. Přišli jsme tě navštívit."

Objala ji. Ucítila pevné tělo a vzdala se představy, že je to sen. Bylo to doopravdy. Bratři ji nevyzvedli v domě - to nemohlo být opravdové, ne? - ale vyvezli ji výtahem sem nahoru, kde byla její matka, vřelá a plná lásky, a čekala, až svou dceru nasytí.

A za matčiným ramenem, venku za oknem, proměněné město. To by si nedokázala představit, nebo snad ano?

"Co se to děje, mami?" zeptala se, otřela si oči, odstoupila a podívala se na Kennetha a Howarda.

"Když jsem tě viděla naposledy, byli jsme v kuchyni," řekla matka a přejela po ní očima. "Moc řeči se mnou tenkrát nebylo. Děla se spousta věcí."

"Byla jsi nemocná," řekla Suzy.

"Ano... a ne. Pojď, posaď se. Určitě máš obrovský hlad."

"Spala jsem dva týdny. Měla jsem umřít hladem," poznamenala.

Howard se zazubil. "Ona tomu pořád nevěří."

Matka ho umlčela mávnutím ruky. "No tak! Přiznej se, ty bys tomu taky nevěřil. Ani jeden z vás."

Připustili, že má nejspíš pravdu.

"Ale hlad mám," připustila Suzy. Kenneth jí odtáhl židli a ona se posadila k dokonale prostřenému stolu s jemným porcelánem a stříbrnými přibory.

"Asi jsme to pojali moc ve velkém stylu," soudil Howard. "Moc jako by to byl sen."

"To jo," odvětila Suzy. Připadala si jako opilá punčem, šťastná, a už jí bylo jedno, co je reálné. "Přehnali jste to, vy šašci."

Matka jí naložila vrchovatý talíř šunky a salátů. Suzy ukázala na šťouchané brambory a šťávu z masa.

"Z toho se tloustne," rýpl si Kenneth.

"Jdi ty," odpověděla Suzy. Napíchla vidličkou první kousek šunky a rozkousala ho. Opravdová. Kousla si do vidličky, byla opravdová. "Vy víte, co se stalo?"

"Všechno ne," řekla matka a posadila se k ní.

"Můžeme teď být mnohem chytřejší, když budeme chtít," ozval se Howard. Suzy se na okamžik cítila dotčeně: to narážel na ni? Howard se vždycky styděl za špatné známky, snažil se, ale velké výsledky to nemělo. Přesto byl mnohem chytřejší než jeho pomalá sestra.

"Nepotřebujeme ani svá těla," připomněl Kenneth.

"Pomaleji, pomaleji," pokárala ho matka. "Je to moc složité, miláčku."

"Jsme teď dinosaui," řekl Howard a z místa, kde stál, si nabral šunku. Pak udělal grimasu a plátek, který zvedl, zase pustil.

"Když nám bylo špatně..." začala matka.

Suzy odložila vidličku a zamýšleně žvýkala. Neposlouchala matku, ale něco jiného.

Uzdravili tě

Opatrují tě

Potřeba

"Proboha," řekla tiše ústy plnými šunky. Polkla a podívala se po nich. Zvedla ruku. Po hřbetě se táhly bílé čárky, sahaly až nad zápěstí a tvořily jí pod kůží na ruce jemné struktury.

"Neboj se, Suzy," uklidňovala ji matka. "Neboj se, prosím tě. Nechali tě být, protože se do tvého těla mohli dostat jen za cenu toho, že by tě zabili. Máš zvláštní chemii, miláčku. Spolu s několika dalšími lidmi. Ale teď už to není problém. Záleží na tvém rozhodnutí, zlato. Poslechni si nás... a vyslechni je. Jsou teď mnohem šikovnější, mnohem chytřejší, než když se dostali do nás."

"Jsem teď taky nemocná, že?" zeptala se.

Howard rozmáchlým gestem obsáhl výhled. "Je jich tolik, že i kdybys spočítala každé zrnko písku na Zemi a každou

hvězdu na obloze, neměla bys tolik, kolik jich je."

"Teď mě poslouvej," sklonil se k ní Kenneth. "Mě jsi vždycky poslouchala, Poupátko, ne?"

Přikývla jako malé dítě, pomalu a rozvážně.

"Oni nám nechtějí ublížit, ani nás zabít. Potřebují nás. Jsme jejich malá část, ale potřebují nás."

"Ano?" zeptala se tichým hlasem.

"Mají nás rádi," doplnila matka. "Říkají, že pocházejí z nás a mají nás rádi... jako ty máš ráda svou kolíbkou, tu v suterénu."

"Jako máme rádi mámu," přidal se Kenneth. Howard horlivě přikývl.

"A tobě teď dávají na vybranou."

"Na vybranou?" zeptala se Suzy. "Mám je v sobě."

"Můžeš si vybrat, jestli chceš být dál taková, jaká jsi, nebo se přidáš k nám."

"Ale vy teď jste zase jako já."

Kenneth si vedle ní klekl. "Rádi bychom ti ukázali, jaké to je, jací jsou."

"Vygumovali vám mozek," řekla. "Já chci být živá."

"S nimi jsme živi ještě víc," namítla matka. "Miláčku, nemáme vygumovaný mozek, jsme přesvědčení. Ze začátku jsme zažili pár nepříjemných věcí, ale to už teď není nutné. Oni nic nezničí. Můžou všechno uchovat v sobě, v paměti, ale je to lepší než paměť..."

"Protože si to můžeš představit a být tam, jako když to bylo..."

"Nebo bude," dodal Kenneth.

"Já vám pořád nerozumím. Chtějí, abych se vzdala svého těla? Změní mě tak, jako změnili vás, jako změnili město?"

"Když budeš s nimi, už nebudeš tělo potřebovat," vysvětlila matka. Suzy se na ni zděšeně podívala. "Suzy, miláčku, my jsme tam byli. My to víme."

"Jste jako banda moonistů," obvinila je tiše. "Vždycky jste mě varovali, že moonisti a podobní lidi by mě rádi využili. A teď se vy snažíte vygumovat mozek mně. Krmíte mě, staráte se, aby mi bylo dobře, a já přitom ani nevím, jestli jste moje máma a bratři."

"Můžeš zůstat taková, jaká jsi, jestli to tak chceš," slíbil Kenneth. "Oni si jenom mysleli, že bys to chtěla vědět. Být sama a bát se není jediná alternativa."

Zvedla ruce. "Odejdu z mého těla?" zeptala se.

"Jestli chceš, tak ano," potvrdila matka.

"Chci být živá, nechci být duch."

"Je to tvoje rozhodnutí?" zeptal se Kenneth.

"Ano," řekla odhodlaně.

"Chceš, abychom odešli i my?"

Znovu ucítila v očích slzy a vzala matku za ruku. "Jsem zmatená. Ale vy byste mi nelhali, že ne? Doopravdy jste moje máma, Kenny a Howard?"

Přikývli. "Jenom lepší," dodal Howard. "Poslouvej, sestřičko, vždyť víš, že jsem nepatřil k nejchytřejším lidem ve městě, ne? Dobrý srdce, to jsem možná měl, ale občas jsem byl pořádně natvrdej. Ale když do mě přišli oni..."

"Co jsou zač?"

"Pocházejí z nás," řekl Kenneth. "Jsou jako naše vlastní buňky, ne nemoc."

"Jsou to buňky?" Vybavila si ty skvrnky - zapomněla, jak se jmenovaly - které na střední škole viděla pod mikroskopem. To ji vyděsilo ještě víc.

Howard přikývl. "A jsou chytrý. Když přišly do mě, připadal jsem si, že mám velkou sílu - v hlavě. Dokázal jsem přemýšlet o všech možných věcech a pamatovat si je, a pamatoval jsem si věci, které jsem dokonce ani nezažil. Bylo to, jako bych telefonoval s miliardami skvělejších lidí a oni byli všichni přátelští, všichni spolupracovali..."

"Většinou," dodal Kenneth.

"No jo, občas se hádají, a my se taky hádáme. Není to jen taková selanka. Ale nikdo k nikomu nechová nenávist, protože jsme všichni stotísíkrát, možná milionkrát nakopírování. Jako přes xerox. Po celé zemi. I kdybych tady teď umřel, stovky dalších jsou na mne naladěné, připravené stát se mnou, takže vůbec nezemřu. Jenom ztratím tohle konkrétní já. A tak se i já můžu naladit na někoho jiného a můžu být kdekoli jinde, a umřít se prakticky nedá."

Suzy už předtím přestala jíst. Teď se v jídle přestala i rýpat vidličkou a odložila příbor. "Zatím je to pro mě moc těžké," řekla. "Chci vědět, proč jsem taky neonemocněla."

"Nech je, ať ti tentokrát odpovědí sami," poradila jí matka. "Stačí, když je budeš poslouchat."

Suzy zavřela oči.

Jiní lidé

Někteří jako ty

Zemřít/katastrofa/konec

Ponechání stranou, zakonzervování

Jako parky

Tito lidé/ty

se naučit.

Ta slova se jí v hlavě nezformovala samotná. Doprovázely je jasné, živé výjevy vizuálních a smyslových poutí na velké vzdálenosti, duševních a tělesných. Uvědomila si rozdíly mezi buněčnou inteligencí a svou, rozdílné zkušenosti, které se teď integrovaly. Dotýkala se těl a myšlenek lidí vstřebaných do paměti buněk, dokonce cítila částečně zachráněné vzpomínky těch, kteří zemřeli dřív, než byli vstřebáni. Nikdy necítila/neviděla/nepoznala něco tak

bohatého.

Suzy otevřela oči. Už nebyla stejná. O něco přišla - o to, co ji dělalo tak pomalou. Teď už nebyla úplně pomalá, ne tak hrozně.

"Tak jaké to je?" zeptal se Howard.

"Budu o tom přemýšlet," odpověděla. Odsunula židli od stolu. "Řekněte jim, aby mě nechali na pokoji a nezpůsobili mi tu nemoc."

"To už jsi jim řekla sama," připomněla jí matka.

"Potřebuju čas."

"Miláčku, když budeš chtít, můžeš mít celou věčnost."

.39.

Bernard plave ve vlastní krvi a není si jistý, s kým vlastně komunikuje. Zprávy přináší proudem krve bičíkovci, upravení prvoci, kteří jsou schopni vyvinout v séru vysokou rychlost. Jeho odpovědi se vrací stejným způsobem nebo jsou jednoduše vhozeny do krevního řečiště.

Za vším jsou informace nebo nedostatek informací.

...Kolikrát jsem?

To číslo se stále mění. Momentálně snad milionkrát.

...Setkám se s ostatními?

Žádné seskupení nemá takovou kapacitu, aby vstřebalo zkušenosti všech podobných seskupení. To musí být vyhrazeno řídicím seskupením. Všechny informace nejsou v daný čas stejně důležité.

...A žádná informace se neztratí?

Informace se ztrácí vždycky. To je ten boj. Celková struktura seskupení se neztratí nikdy. Vždycky existují kopie.

...Kam směřuji?

V konečné fázi za *hudbou krve*. Jsi seskupení vybrané pro novou integraci s BERNARDEM.

...Já jsem Bernard.

BERNARDŮ je mnoho.

Možná milion dalších, kteří mysleli stejně jako on, šířili se krví a tkáněmi a postupně byli začleňováni do hierarchie noocytů. Milion měnicích se verzí, které nebudou nikdy integrovány zpět.

Setkáš se s řídicími seskupeními. Poznáš MYŠLENKOVÝ VESMÍR.

...Je toho na mě moc. Mám znovu strach.

STRACH není možný bez hormonální reakce makro-BERNARDA. Opravdu máš STRACH?

Zapátrá po projevech strachu a nenajde je.

...Ne, ale měl bych mít.

Projevil jsi zájem o hierarchii. Uprav svůj režim zpracování na *****.

Pro jeho lidskou mysl je ta zpráva, ukotvená v biologice noocytového seskupení, nesrozumitelná, ale seskupení ji chápe a připravuje se na vstup specifických datových paketů.

Když pak data přijdou - tenké, spirálové řetězce DNA a sukovité, pokroucené proteiny - cítí, jak je jeho buňky absorbují a zpracovávají. Nedá se zjistit, jak dlouho to trvá, ale jemu to připadá, jako by poznatky buněk, jež se kapilárou ženou kolem, pochopil prakticky okamžitě. Živí se zážitkovými vzpomínkami, jichž se krátce předtím zbavily. Zdaleka největší počet tvoří zralé noocyty, ale normální tělní buňky, buď lehce pozměněné, aby nepřekážely aktivitě noocytů, nebo obslužné buňky s omezenými funkcemi specifikovanými jednoduchou biologikou. Některé z těchto buněk plní rozkazy řídicích shluků, jiné přenášejí zážitkovou paměť v hybridizovaných nebo po-lymerizovaných shlucích z jednoho místa na druhé. Další zase vykonávají nové tělesné funkce, jichž se neupravené tělní buňky zatím nedovedou zhostit.

Ještě níž na žebříčku jsou domestikované bakterie, pečlivě upravené pro plnění jedné nebo dvou funkcí. Některé tyto bakterie (jejich typ se nedá spojit s žádným z těch, jež zná pod lidskými jmény) jsou malé továrny, které zaplavují krev molekulami potřebnými pro noocyty.

A na dně žebříčku, významem však rozhodně nezanedbatelné, jsou upravené fágové viry. Některé virové částice, vlečené bičíkatými bakteriemi nebo zeštíhlenými lymfocyty, fungují jako prostředky pro spěšnou přepravu klíčových informací, jiné se volně potulují krví a obklopují větší buňky jako oblaka prachu. Pokud tělní buňky, sluhové nebo dokonce zralé noocyty hierarchii poruší -vzbouří se nebo drasticky selžou - nastoupí virové částice a vstříknou svou dávku rozkladné RNA. Závadné buňky zanedlouho explodují a vyvrhnou oblak dalších specializovaných virů. Zbytky pak uklidí různí noocytové a obslužné čističi.

Noocyty prostudovaly a využily všechny typy buněk, jež byly v jeho těle původně přítomny, přátelské i nepřátelské. Uvolní se a sledují stopu řídicího seskupení. Podstoupíš rozhovor.

Bernard cítí, jak jeho seskupení ustupuje do kapiláry. Stěny kapiláry se zužují, až je roztážen do dlouhé čáry. Jeho mezibuněčná komunikace se snižuje, až cítí noocytový ekvivalent dušení. Pak projde kapilární stěnou a ocitne se v tkáňovém moku. Stopa je velice jasná. "Cítí" přítomnost velkého množství zralých noocytů.

Náhle pochopí, že je fakticky stále blízko svého mozku, možná dokonce přímo v mozku, a že se setká s jedním z výzkumníků, kteří jsou odpovědní za průlom do makroskopického světa.

Prochází davy obslužných buněk, bičíkovců přenášejících informace, noocytů čekajících na instrukce.

Teď mě předvedou k Lunovládcí, napadne ho. Tato myšlenka a vnitřní zasmání, které ji provází, téměř okamžitě přejde

do jeho zážitkových dat, načež je vyloučena, spěšně uchopena obslužnou buňkou a přepravena do řídicího seskupení. Ještě rychleji se mu vrací reakce.

BERNARD nás srovnává se ZRŮDOU.

...Vůbec ne. Zrůda jsem tady já. Nebo je zrůdná situace jako taková.

Jsmo daleko od pochopení nuancí tvého myšlení. Získal jsi *stahováním* informace?

...Zatím velice mnoho. A přiznávám, že se tady cítím pokorně.

Ne jako hlavní řídicí seskupení?

...Ne. Nejsem bůh. Nechápeme, co je BŮH.

Řídicí seskupení bylo mnohem větší než běžný shluk noocytů. Bernard odhadoval, že v něm je přinejmenším deset tisíc buněk a má úměrně vyšší kapacitu myšlení. Připadal si jako duševní trpaslík, přestože ve světě noocytů bylo těžké pouštět se do takových soudů.

...Máte přístup k mým vzpomínkám na H.G.Wellse? Odmlka. Potom: Ano. Jsou docela živé - na to, že to nejsou čistě zážitkové vzpomínky.

...Ano, pocházejí totiž z jedné knihy, zakódování nereálného zážitku.

Víme, co je *fikce*.

...Připadám si jako Cavour v Prvních lidech na Měsíci. Když mluvil s Lunovládce.

Možná je to vhodné srovnání, ale my je nechápeme. Jsme velice jiní, BERNARDE, mnohem odlišnější, než jak by ukazovalo tvoje srovnání s nereálným zážitkem.

...Ano, ale stejně jako Cavour mám tisíce otázek. Možná mi nechcete na všechny odpovědět.

Aby se ostatní makroskopičtí LIDÉ nedozvěděli, co všechno můžeme udělat, a nepokusili se nás zastavit.

Zpráva byla dost neurčitá, aby Bernard pochopil, že řídicí seskupení stále nedokáže úplně obsáhnout realitu makroskopického měřítka.

...Jste v kontaktu s noocyty v Severní Americe? Víme, že existují jiné, *mocnější* koncentrace, v mnohem lepších podmínkách....Na a? Žádná odpověď. Potom: Víš o tom, že tvůj *omezující prostor* je ohrožen?

...Ne. Jak ohrožen? Myslíte laboratoř?

Laboratoř je obklopena tvými druhy v *neurčitěm hierarchickém vztahu*.

...Nerozumím.

Chtějí zničit *laboratoř* a pravděpodobně nás všechny.

...Odkud to víte?

Můžeme zachycovat RELACE NA ROZHLASOVÝCH FREKVENCÍCH v několika JAZYCÍCH *zakódováních*. Můžeš těmto pokusům zabránit? Jsi v hierarchickém postavení, abys měl VLIV?

Bernard se nad otázkou zamyslí. Máme RELACE v paměti....Tak mi je pust' te.

Vycítí přítomnost bičíkovce, který zkříží cestu poslovi řídicího seskupení a vrátí se s paketem dat. Bernardovo seskupení data vstřebá.

"Poslechně" si relace, které teď má v paměti. Nemají nejlepší kvalitu a většinou jsou v němčině, které rozumí špatně. Ale rozumí dost, aby pochopil, proč Paulsen-Fuchs poslední dobou vypadá hůř a hůř.

Areál Pharmeku je obklíčen tábory demonstrantů. Jsou všude kolem až k letišti; je jich možná půl milionu a další každým dnem přijíždějí autobusy a auty nebo přicházejí pěšky. Armáda a policie se je neodvažují rozehnat; nálada v celém Západním Německu a ve většině Evropy je velice bouřlivá.

...Není v mé moci zastavit je.

PŘESVĚDČOVÁNÍ?

Další vnitřní zasmání....Ne; já jsem to, co chtějí zničit. A vy.

Máš ve své říši menší vliv než my tady.

...Ano, samozřejmě.

Řídicí seskupení dlouho nevydá žádnou zprávu. Času je ještě málo. Teď tě přeneseme.

Ucítí lehkou změnu hlasu, jak jej bičíkovci stěhují od řídicího seskupení. Pojď. Uvědomíš si, že se od řídicího seskupení oddělila skupina menších shluků. Komunikují s ním a jejich hlas mu připadá zvláště povědomý, přímější a přístupnější.

...Kdo mě vede?

Odpověď je chemická. Bičíkovec mu přinese identifikační řetězec a on náhle pozná, že jej vedou čtyři shluky primárních B-lymfocytů, nejstarších verzí noocytů. Primární B-lymfocyty mají místo ve většině řídicích seskupení a zachází se s nimi s velkou úctou; jsou to předchůdci, přestože jejich aktivity jsou omezené. Jsou primitivní v obou významech toho slova; konstrukčně i funkčně jsou jednodušší než později vzniklé noocyty, a jsou předky všech.

Můžeš vstoupit do MYŠLENKOVÉHO VESMÍRU.

Hlas slábne a sílí jako při špatném telefonním spojení. Rozkouskovaný, neúplný.

Pocit, že je v seskupení noocytů, náhle ustal. Teď nebyl ztělesněný noocyt, ani nebyl scvrklý do jejich měřítka. Jeho myšlenky jednoduše byly a místo, kde byly, bylo nesmírně krásné.

Pokud existoval nějaký rozměr v prostoru, byla to iluze. Zdálo se, že rozměry určuje téma; informace, které měly vztah k jeho momentálním úvahám, byly po ruce, další témata byla dál. Celkově to působilo dojmem obrovské, mnohvrstevné knihovny uspořádané v kouli kolem něho. V tomto středu s ním byla jiná bytost.

Lidé, lidská forma, řekla bytost. Bernarda obklopile informace a daly mu ruce, nohy, tělo a tvář. Vedle něho byl matný obraz Vergila Ulama. Vypadalo to, jako by seděl na lehátku. Ulam se usmál, ale nebyl v tom cit ani přesvědčení.

"Jsem tvůj buněčný Vergil. Vítej v úzkém kroužku řídících seskupení."

"Ty jsi přece mrtvý," řekl Bernard. Jeho hlas zněl jako nedokonalá napodobenina. "Vím o tom." "Kde to jsme?"

"Když přibližně přeložím popisný řetězec noocyty, jsme v Myšlenkovém vesmíru. Já tomu říkám noosféra. Tady vznikají všechny zážitky přemýšlením. Můžeme být vším, čím chceme být, nebo se naučit všechno, co chceme, nebo přemýšlet o čemkoli. Nebude nás omezovat nedostatek poznání nebo zkušenosti; můžeme se dostat ke všemu. Když mě nevyužívají řídící seskupení, trávím většinu času tady."

Mezi nimi se vytvořil žulový dvanáctistěn, jehož hrany zdobily zlaté pruty. Chvilí se kutálel sem a tam, potom promluvil na Vergilovo bledé, průsvitné tělo. Bernard jejich komunikaci nerozuměl. Dvanáctistěn zmizel.

"Všichni tady přijímáme charakteristický tvar a většina k němu přibírá textury, detaily. Noocyty nemají jména, pane Bernarde; mají sekvence identifikačních aminokyselin vybrané triplety z intronů ribozomální RNA. Zní to složitě, ale ve skutečnosti je to mnohem jednodušší než otisk prstu. V noosféře musejí mít všichni aktivní výzkumníci jasné identifikační symboly."

Bernard se pokusil najít stopy Vergila Ulama, se kterým se setkal, a potřásl si s ním rukama. Zdálo se, že jich není mnoho. Dokonce i hlas postrádal přízvuk a mírnou dýchavičnost, která mu utkvěla v paměti. "Moc z tebe tady není, co?"

Vergilův duch zavrtěl hlavou. "Když tě moje buňky nakazily, nebyl jsem ještě celý přeložený na úroveň noocytů. Doufám, že někde se dochoval lepší záznam. Tenhle nestojí za moc. Je ze mě tady asi tak třetina. Ale to, co tady je, se těší péči a ochraně. Duch ctěného předka, mlhavá vzpomínka na stvořitele." Jeho hlas slábl a sílil, vypouštěl nebo přeskakoval jisté slabiky. Obraz se pohyboval jen málo. "Je tu naděje, že se spojí s noocyty, které zůstaly doma, a najdou ze mě víc. Nejenom střípky rozbité vázy."

Obraz ještě víc zprůhledněl. "Už musím jít. Přicházejí náhrady. Kousek ze mě tady bude vždycky; ty a já jsme vzory. Myslím, že ty teď máš přednost. Tak zatím."

Bernard stál v noosféře sám, obklopen volbami, které prakticky neuměl využít. Natáhl ruce k informacím kolem sebe. Vlnily se všude kolem něho, vlny světla se šířily z nadíru do zenitu. Řady informací si měnily priority. Jeho vzpomínky byly kolem něho vyrovnané jako věže z karet, každá zastoupená čarou světla.

Čáry vytvořily kaskádu.

Zamyslel se.

"Pro tebe je to jenom další den, že?" Nadia se otočila a ladně vstoupila na eskalátor od soudní síně.

"Ne zrovna nejprjemnější," odpověděl. Jeli dolů.

"Ano, ale jenom další." Byla cítit čajovými růžemi a něčím jiným, klidným a čistým. Vždycky ji viděl krásnou, a určitě nejen on: drobná, štíhlá, černovlasá, nepřitahovala pohledy okamžitě, ale stačilo být s ní několik minut v místnosti o samotě a nebylo pochyb: většina mužů s ní chtěla strávit hodiny, dny, měsíce.

Ale ne roky. Nadia se rychle začala nudit a omrzel ji i Michael Bernard.

"Ale vraťme se k věci," řekla v polovině cesty dolů. "Další rozhovory."

Nezareagoval. Ze znučené Nadii se stal mučitel. "Tak ses mě zbavil," řekla dole. "A já jsem se zbavila tebe."

"Já se tě nikdy nezbavím. Vždycky jsi pro mě představovala něco důležitého." Otočila se na vysokých podpatcích a ukázala mu záda svých dokonale střížených modrých šatů. Nepřítel šetrně ji popadl za ruku a otočil ji zpátky k sobě.

"Byla jsi pro mě poslední šance, abych byl normální. Nikdy už nebudu žádnou ženu milovat tak, jako jsem miloval tebe."

Tys mě spálila. Budu mít rád ženy, ale už se jim nikdy neodevzdám; nikdy ve vztahu k nim nebudu naivní."

"Žvaniš, Michaeli." Když vyslovovala jeho jméno, sevřela rty. "Pusť mě."

"Ani nápad," odvětil. "Máš půldruhého milionu dolarů. Dej mi za ně něco."

"Nech toho."

"Nemáš ráda scény, co?"

"Pusť mě."

"Chladná, důstojná. Můžu si něco vzít teď, jestli chceš. Na protiúčet."

"Jsi hajzl."

Zachvěl se a dal jí facu. "Za svou poslední naivitu. Za tři roky, ten první krásný. Za ten třetí, který byl peklo."

"Zabiju tě," procedila mezi zuby. "Nikdo..." Zezadu jí zahákl nohou kotník a trhl. Vykřikla a padla na zadek. S nohama rozhozenýma a rukama toporně zapřenýma za zády k němu zvedla oči a zkrivila rty. "Ty..."

"Surovče," dořekl. "Klidná, chladná, racionální surovost. Moc se to neliší od toho, co jsi připravila ty mně."

Jenže ty jsi nepoužila fyzickou sílu. Tys ji jenom vyprovokovala."

"Zavři hubu." Zvedla ruce a on jí pomohl vstát.

"Promiň." Za tři roky, kdy byli spolu, ji ani jednou neuhodil. Chtělo se mu zemřít.

"Nesmysl. Jsi všechno, co jsem ti řekla, že jsi, hajzle. Ty jeden ubohý chlapecu."

"Promiň," zopakoval. Hloučky lidí v hale po nich opatrně pokukovaly a nesouhlasně si šeptaly. Naštěstí tam nebyli žádní novináři.

"Běž si hrát s těmi svými hračkami," zasyčela. "Se svými skalpely, sestrami, se svými pacienty. Běž ničit jejich životy a mě nech na pokoji."

Starší vzpomínka.

"Otče." Stál u postele. Bylo mu nepříjemné, že změnil role, že není doktor, ale návštěva. Pokoj byl cítit dezinfekcí a něčím, co mělo pach dezinfekce přerazit, čajovými růžemi nebo něčím sladkým; výsledek připomínal márnici. Zamžoural a vzal otce za ruku.

Stařík (byl starý, vypadal staře, vypadal unavený životem) otevřel oči a zamrkal. Oči měl žluté, uslzené, a jeho pokožka měla barvu francouzské hořčice. Měl rakovinu jater a všechno mu kousek po kousku přestávalo sloužit. Nepožadoval žádné výjimečné zacházení. Bernard s sebou přivedl na vedení nemocnice své právníky, aby měl jistotu, že otcova přání nebudou ignorována. (Chcete, aby váš otec zemřel? Chcete, aby zemřel rychleji? Samozřejmě že ne. Chcete, aby žil věčně? Ano. Ach, ano. Tak nezemřu.)

Každých několik hodin dostával silnou dávku utišujících prostředků, moderní variantu Bromptonova koktejlu, který byl v módě, když Bernard začínal svou praxi.

"Otče. To jsem já, Michael."

"Vím. Hlavu mám jasnou. Poznávám tě."

"Mám tě pozdravovat od Ursuly a Geralda."

"Pozdravuj Geralda. Pozdravuj Ursulu."

"Jak ti je?"

(Jako když umírá, pitomče.)

"Je ze mě teď feťák, Miku."

"No jo."

"Musíme si promluvit."

"O čem, otče?"

"O tvé matce. Proč tady není?"

"Máma je mrtvá, otče."

"Jo. Já vím. Hlavu mám jasnou. Jenom... já si nestěžuju, nemysli si... jenom to hrozně bolí." Chytil Bernarda za ruku a stiskl ji nejsilněji, jak mohl - byl to chabý stisk. "Jakou mám prognózu, synu?"

"Vždyť víš, otče."

"Nemůžeš mi přestěhovat mozek jinam?"

Bernard se usmál. "Zatím ne. Ale pracujeme na tom."

"Asi to nestihnete, co?"

"Asi ne."

"Co ty a Ursula - klape vám to?"

"Řešíme to mimosoudně, otče."

"Jak to nese Gerald?"

"Špatně. Trucuje."

"Jednou jsem se s tvou mámou taky chtěl rozvést."

Bernard se podíval otcí do tváře a zamračil se. "Vážně?"

"Byla mi nevěrná. Rozzuřilo mě to. A taky mě to hodně poučilo. Nerozvedl jsem se s ní."

Bernard o této epizodě nikdy neslyšel. "Víš, i ty s Ursulou..."

"Je konec, otče. Oba jsme byli nevěrní, a ta moje známost začíná být docela vážná."

"Ženská ti nemůže patřit, Miku. Jsou to úžasné společnice, ale nemůžeš je mít."

"Já vím."

"Opravdu? Možná to víš. Když jsem zjistil, že tvoje máma má milence, myslel jsem, že umřu. Bolelo to skoro stejně jako tohle. Myslel jsem si, že mi patří."

Bernard chtěl nasměrovat rozhovor jinak. "Geraldovi nevádí, že na rok odejde do školy."

"Ale nepatřila mi. Jenom jsem se o ni dělil. I když tě ženská má jenom jako milence, dělíš se o ni. Ona se dělí o tebe."

Všechny tyhle starosti s věrností jsou humbuk, maska. Miku. Důležitý je výsledek. Co děláš, jak dobře to děláš, jak jsi houževnatý."

"Je to tak, otče."

"Hele." Jeho otec vytřeštil oči.

"Co je?" zeptal se Bernard a znovu ho vzal za ruku.

"Zůstali jsme potom spolu dalších třicet let."

"To jsem nevěděl."

"Nepotřeboval jsi to vědět. Jenom já jsem to potřeboval vědět, abych se s tím smířil. To není všechno, co mám na srdci. Miku, vzpomínáš na srub? Nahoře v podkroví, pod palandou je svazek papírů."

Srub v Maine byl už deset let prodaný.

"Dělal jsem si nějaké zápisky," pokračoval jeho otec poté, co těžce a bolestivě polkl. Svrátil obličej do trpké grimasy.

"O době, kdy jsem byl doktor."

Bernard věděl, kde ty papíry jsou. Zachránil je a přečetl si je, když po škole nastoupil do nemocnice. Měl je teď v šanonu ve své kanceláři v Atlantě.

"Mám je, otče."

"To je dobře. Přečetl sis je?"

"Ano." A byly pro mě důležité, otče. Pomohly mi zvolit si, co chci v neurologii dělat, najít směr, kterým chci jít... Řekni mu to, řekni mu to!

"To je dobře. Vždycky jsem to o tobě věděl, Miku."

"Co?"

"Jak moc jsi nás měl rád. Ty to jenom nedáváš znát. Nikdy jsi to nedělal."

"Mám tě rád. A měl jsem rád mámu."

"Ona to věděla. Nebyla nešťastná, když umřela. Tak." Znovu udělal tu grimasu. "Teď se potřebuju vyspat. Víš

určitě, že bys pro mě nemohl najít zdravé mladé tělo?"

Bernard pokýval hlavou. Řekni mu to.

"Ty papíry pro mě byly důležité, otče. Táto."

Neřekl mu táto od třinácti let. Ale (starý) stařík už to neslyšel. Spal. Bernard si vzal kabát a kufřík. Na odchodu se zastavil za sestrou, aby se - ze zvyku - zeptal na další léčbu.

Jeho otec zemřel další den ve tři hodiny po půlnoci, ve spánku a sám.

A dál...

Olivii Fergusonové bylo stejných nádherných osmnáct let jako jemu a měla plet', která odrážela její křestní jméno.

Přepychové tmavé vlasy zabořené do opěrky korvety; otočila k němu velké zelené oči a usmála se. Podíval se na ni a úsměv jí oplatil. Byl to ten nejnádhernější večer na světě, bylo to prima; potřetí, co byl s nějakou holkou na rande.

Byl, světe div se, ještě panic - a tu noc jako by to bylo úplně jedno. Pozval ji na rande ke zvonici v areálu berkeleyjské univerzity. Stála nedaleko jednoho ze dvou bronzových medvědů a hleděla na něho s upřímným soucitem.

"Jsem zasnoubená," oznámila mu. "Stejně by z toho nemohlo nic..."

Byl zklamaný, ale jako vždy byl připravený zachovat se galantně, a tak řekl: "Nevadí, nemusí to být nic jiného než hezký večer venku. Dva lidé ve městě. Přátelé." Prakticky ji neznal; chodili spolu na angličtinu. Byla to nejkrásnější dívka ve třídě, vysoká a klidná, tichá a sebejistá, ale v žádném případě ne povýšená. Usmála se a řekla: "Tak jo."

Najednou z něho spadla povinnost ulovit ji a pocítil svobodu; bylo to poprvé, co se s nějakou ženou cítil přirozeně.

Vysvětlila mu, že její snoubenec je u námořnictva a momentálně slouží v Brooklynské námořní základně. Její rodina žila na Staten Islandu, v domě, kde kdysi přes léto bydlel Herman Melville.

Vitr jí bral vlasy, ale necuchal je - nádherné, zázračné vlasy, které by (teoreticky) bylo tak příjemné hladit, nechat protékat mezi prsty. Povíдали si od chvíle, kdy ji vyzvedl doma, v bytě nedaleko starého bílého hotelu Clairemont, kde bydlela se dvěma dalšími dívkami. Přejeli přes Golden Gate do Marinu, zašli si na jídlo do Klamshaku, malé restaurace, kde dělali ryby a jiné dary moře, a povíдали si tam - o škole, o svých plánech, o tom, co obnáší manželství (nevěděl a ani se nesnažil předstírat, že tomu rozumí). Oba se shodli, že jídlo je dobré a výzdoba přinejmenším originální - na stěnách korkové plováky a sítě s umělohmotnými humry a usušenými ježíky, kteří vypadali, že už mají hodně za sebou; vpředu, na písku posetém lasturami, trůnil proděravělý rybářský člun. Ani na okamžik si nepřipadal trapný, mladý nebo dokonce nezkušený.

Když pak jeli přes most zpátky, pomyslel si: za jiných okolností bychom se do sebe určitě zamilovali. Věřím, že za několik let bychom byli manželé. Je úžasná - a já s tím nic nenadělám. Pocit, který z toho měl, byl smutný, romantický a celkově nádherný.

Věděl, že kdyby na ni náležal, pravděpodobně by s ním šla nahoru do bytu a pomilovali by se.

Přestože mu vadilo, že je panic, a trochu za to sebou pohrdal, nechtěl na ni tlačit. Nechtěl to ani navrhnout. Bylo to až příliš dokonalé.

Seděli v korvetě před přestavěným starým blokem, kde bydlela, a bavili se o Kennedym, smáli se tomu, jak se báli během kubánské krize, a potom se drželi za ruce a jenom se dívali jeden na druhého.

"Víš," začal tiše, "jsou chvíle, kdy..." Zarazil se.

"Díky," řekla. "Zrovna jsem si říkala, že chodit s tebou by bylo fajn. Většina kluků, vždyť víš..."

"Jo. Já už jsem takový." Zazubil se. "Neškodný."

"To ne. Neškodný ne. Ani náhodou."

Teď přišel ten zlomový okamžik. Dál se to mohlo vyvíjet jednou cestou nebo druhou. Šlehl očima po jejím olivovém těle a věděl, že je hebké, mladé a dokonalé. Věděl, že by s ním do bytu šla.

"Ty jsi romantik, že?"

"Asi jo."

"Já taky. Nejhloupější lidé na světě jsou romantici."

Cítil horko ve tváři a na šíji. "Zbožňuju ženy," vydechl. "Zbožňuju, jak mluví a jak se pohybují. Jsou kouzelné."

Věděl, že se jí teď otevře a později toho bude litovat, ale to, co cítil, bylo tak opravdové, tak nepopíratelné, obzvlášť po tomto večeru. "Myslím, že většina mužů by měla cítit, že žena je jako něco posvátného. Nic, co by patřilo na podstavec, to ne. Ale něco, co je příliš krásné, než aby na to stačila slova. Být milován ženou a... To by bylo prostě neuvěřitelné."

Olivia se zadívala předním sklem ven a na tváři jí zahrál úsměv. Potom pohlédla na svou kabelku a rukama si uhladila modré šaty sahající po lýtko. "To přijde," řekla.

"Jo, jasně." Přikývl. Ale ne mezi námi.

"Díky," řekla znovu. Držel ji za ruku, pak svou ruku zvedl, aby ji pohladil po tváři. Otřela se mu o ni jako kotě a zatáhla za kliku dveří. "Tak ahoj ve škole."

Ani se nepolíbili.

...Co se pak se mnou stalo? Tři manželky - tu třetí jsem si vzal proto, že vypadala jako Olivia - a takové odcizení, takový chlad. Ztratil jsem příliš mnoho iluzí.

Můžeš si vybrat.

...Nerozumím.

Co bys chtěl změnit?

...Jestli myslíte vrátit se zpátky, nechápu jak.

Tady - v Myšlenkovém vesmíru - je možné všechno. Simulace. Rekonstrukce na základě tvé paměti.

...Mohl bych prožít další život?

Když bude čas.

...S opravdovou Olivii? Ona... kde byla, kde je?

To není známo.

...Tak z toho nic nebude. O sny nemám zájem.

Máš v sobě víc vzpomínek.

...Já vím...

Jenže kam patřily, odkud se vzaly?

Čtyřicetiletý Randall Bernard si vzal za ženu Tiffany Marnierovou sedmáctého listopadu 1943 v jednom malém kostele v Kansas City. Měla na sobě šaty z hedvábí se stříbrnými korálky a bílé krajky, ve kterých se vdávala její matka, bez závoje, a kytici měla z krvavě rudých růží. Měli...

Usrkli víno z poháru, vyměnili si slib, rozlámali kousek chleba a pastor, teosof, ze kterého se do konce čtyřicátých let stal védantista, je prohlásil za rovné před očima Boha a od této chvíle spojené láskou a společným vztahem.

Vzpomínka byla zabarvená jako stará fotografie a neměla příliš detailů. Ale byla tam, přestože on tenkrát ještě nebyl na světě, díval se na ni a viděl jejich svatební noc, žasl nad letnými pohledy na vlastní stvoření a nad tím, jak málo se mezi mužem a ženou změnilo, žasl nad matčinou vášní a rozkoší a nad otcovou doktorskou, precizní zručností; ten člověk byl doktorem i v posteli...

Pak jeho otec odešel do války a sloužil jako pomocný zdravotník v Evropě, postupoval s Pattonovou Třetí americkou armádou přes Ardeny a u Koblenze překročil Rýn - devadesát kilometrů za tři dny. A jeho syn viděl věci, které nemohl vidět. A potom viděl věci, které nemohl vidět ani jeho otec: voják v golfkách vchází do tmavé, vlhké chodby pařížského nevěstince; není to jeho otec ani nikdo, koho by znal...

Velice matný, ale siluetou jasný obraz ženy, která kolébá dítě v oranžových paprscích slunce prosvítajících želatinovým oknem...

Muž chytá ryby mezi kormorány na šedé jitřní řece...

Dítě se dívá z patra stodoly, jak muži dole na dvoře zabíjejí obrovského černobílého vola s vytřeštěnými očima...

Muž a žena si svlékají dlouhé bílé róby a plavou v kalné řece, kolem níž se tyčí útesy z červeného kamene...

Muž stojí na skále, v ruce drží roh a pozoruje, jak stádo antilop postupuje travnatou plání zahalenou oparem...

Žena rodí v tmavé podzemní prostoře, kde ji ve světle lojových lamp pozorují umouněné, ustarané obličejce...

Dva staří muži se hádají nad otiskem hliněných koulí v kruhu nakresleném v písku...

...Na tyto věci si nevzpomínám. Nepatří ke mně, já jsem je neprožil...

Vymanil se z proudu informací. Oběma rukama se natáhl po rudě žhnoucích kruzích nad hlavou, tak teplých a lákavých... odkud se vzaly? Dotkl se jich a ucítil odpověď ve svém stobuňkovém těle.

Všechny vzpomínky nepocházejí ze života jednotlivce.

...A odkud tedy?

Paměť je uložena v neuronech - interaktivní paměť, přenášená nábojem a napětím, chemicky uložená v buňkách, přenesená na molekulární úroveň. Uložena v intronech jednotlivých buněk.

Pochopení bylo tak komplexní a intenzivní, až bolelo.

Symbiotické bakterie a transferové viry - které se přirozeně vyskytují u všech zvířat a jsou specifické pro každý druh - jsou implantovány s molekulární pamětí přepsanou z intronu. Opouštějí jednotlivce a přecházejí na jiného, "infikují", přenášejí paměť tělovým buňkám. Část vzpomínek se potom vrací do stavu chemického uložení a některé se vrací do aktivní paměti... Napříč generacemi? Napříč milénii.

...Introny nejsou jenom nesmyslné sekvence... Ne. Jsou vysoce kondenzovanou pamětí. Vergil Ulam nevytvořil biologiku v buňkách z ničeho. Náhodou narazil na přirozenou funkci - přenos druhové paměti. Změnil systém, který již existoval.

...Mně je to jedno. Už žádná odhalení. Žádná pochopení. Už jsem měl dost. Co se se mnou stalo? Čím jsem se stal?

K čemu je odhalení, když se vyplývá na blázna? Byl zpátky ve struktuře Myšlenkového vesmíru. Rozhlédl se kolem sebe po obrazech, po symbolických zdrojích různých skupin informací a potom po prstencích nad svou hlavou. Zářily teď zeleně.

Jsi ROZRUŠENÝ. Sáhni si na ně. Zvedl ruku a znovu se jich dotkl. Škubl sebou. V dalším okamžiku se protáhl do rozhraní a začal se integrovat s makroskopickým Bernardem; rozkladným tunelem do teplé tmy laboratoře. Byla noc - nebo alespoň doba spánku.

Nedokážeme již udržet tvou tělesnou formu... Cože?

Brzy, do dvou dnů, tě znovu přeneseme do své říše. Do té doby musíš dokončit všechnu práci v makroskopickém měřítku... Ne...

Nemáme na vybranou. Otáleli jsme už dost dlouho. Musíme provést transformaci.

"Ne! Nejsem připravený! To je příliš!" Uvědomil si, že křičí, a zakryl si ústa oběma rukama.

Posadil se na kraj svého lůžka. Z obličejce zbrzděného groteskními hřebíčky mu kapal pot.

.40.

"Už zase odejdete? Jen tak odejdete?" Suzy chytila Kennetha za ruku. Před výtahem zůstal stát. Dveře se otevřely.

"Víš, je to těžké být zase jenom člověk," vysvětlil. "Je to osamělý pocit. Proto se vrátíme, ano."

"Osamělý? A jak potom má být mně? Budete zase mrtví."

"Mrtví ne, Poupátko. To přece víš."

"Ale vyjde to nastejno."

"Můžeš se k nám přidat."

Suzy se roztřásla. "Kenny, já mám strach."

"Podívej. Odešli z tebe, jak jsi chtěla, a nechávají tě jít. Nevím sice, co tam venku budeš dělat, ale to je tvoje věc.

Město už není pro lidi. Dostaneš jídlo a budeš moci žít, ale... Suzy, všechno se mění. Město se změní ještě víc. Budeš překážet... ale oni ti neublíží. Když se tak rozhodneš, nechají tě stranou jako nějaký národní park."

"Pojďte se mnou, Kenny. Ty, Howard a máma. Můžeme se vrátit..."

"Brooklyn už neexistuje."

"Propána, jsi jako duch nebo něco takového. Nedá se s tebou rozumně mluvit."

Kenny ukázal na výtah. "Poupátko..."

"Přestaň mi tak říkat, kruci! Jsem tvoje sestra, ty podlejzavče! A ty mě tam jen tak necháš..."

"Sama ses tak rozhodla, Suzy," připomněl klidně Kenneth.

"Nebo ze mě uděláte zombie."

"Ty víš, že nejsme zombie, Suzy. Cítila jsi, jací jsou a co pro tebe můžou udělat."

"Jenomže pak už to nebudu já!"

"Přestaň fňukat. Všichni se měníme."

"Tak ale ne!"

Kenneth se zatvářil ztrápeně. "Jsi jiná, než jsi byla, když jsi byla malá holka. Bála ses někdy, že vyrosteš?"

Upřela na něho oči. "Já jsem pořád malá holka," řekla pevně. "Jsem pomalá. Alespoň to všichni říkají."

"Bála ses někdy, že už nebudeš dítě? To je něco jiného. Všichni ostatní se zasekli a zůstali dětmi. My ne. A ty bys mohla taky dospět."

"Ne," odmítla Suzy. Otočila se od výtahu. "Vrátím se a promluví si s mámou." Kenny ji popadl za ruku.

"Oni tam už nejsou," řekl. "Je to vážně fuška být takhle předělaný."

Zadívala se na něho s otevřenými ústy, potom vběhla do výtahu a opřela se o zadní stěnu. "Jedeš dolů se mnou?" zeptala se.

"Ne," odvětil Kenneth. "Jdu zpátky. Pořád tě máme rádi, Poupátko. Budeme na tebe dávat pozor. Budeš mít tolik matek, bratrů a přátel, že je ani nestačíš všechny poznat. Třeba nám někdy dovolíš, abychom byli s tebou."

"Myslíš ve mně, jako oni?"

Kenneth přikývl. "Vždycky budeme nablízku. Ale nepostavíme si kvůli tobě nové tělo."

"Chci teď sjet dolů."

"Tak jeď," odvětil Kenneth. Dveře výtahu se začaly zavírat. "Sbohem, Suzy. Buď na sebe opatrná."

"KenNETHE!" Ale dveře se zavřely a výtah se rozjel dolů. Stála uprostřed a prsty si projížděla dlouhé plavé vlasy.

Dveře se otevřely.

Vestibul vyplňovala soustava šedivých, na pohled masivních oblouků, které nesly tíhu mrakodrapu. Napadlo ji - nebo si možná vzpomněla, co jí ukázali - že výtahová šachta a patro s restaurací jsou jediné, co zůstalo z původního mrakodrapu, ponechané zvlášť pro ni.

Kam půjdu ?

Vstoupila na šedočervenou, skvrnitou podlahu. Nebyl to koberec ani beton, ale něco, co lehce pružilo jako korek.

Hnědobílý plást - poslední kus, který z té hmoty zahlédla - sjel po výtahových dveřích a se zasyčením je uzavřel.

Prošla pavučinou oblouků, překračujíc válcové výstupky v šedočerveném povrchu. Pak vyšla ze stínu transformovaného mrakodrapu a zastavila se v polojasném denním světle.

Severní věž zůstala osamocená. Druhá věž byla rozebrána. Jediné, co ze Světového obchodního centra zbylo, byla zaoblená věž, místy hladká a leskle šedá, jinde drsná a matně černá. Všimla si, že vnějším materiálem prostupuje náznak nějakých pavučinových struktur.

Od proměněného prostranství, zarostlého nadýchanými, stromovitými větrníky, nebylo nic vyšší než deset metrů.

Prošla mezi větrníky, proklíčkovala mezi jejich červenými kmeny na břeh. Voda byla nehybná, želatinově šedo zelená, bez vln, hladká jako sklo a stejně lesklá. Viděla pyramidu a nepravidelné koule Jersey City; vypadaly jako nějaká obzvlášť podivná sbírka dětských hraček a kostek. Odraz v nehybné řece byl živý a dokonalý.

Vítr příjemně vzdychal. Měl být studený nebo alespoň chladivý, ale byl teplý. V hrudi ji už teď bolelo, že nepláče.

"Mami," vzdychla. "Chci být jenom to, co jsem. Nic víc. Nic méně." Nic víc? Suzy, to je lež.

Dlouho stála na břehu, potom se otočila a vydala se na cestu po Manhattanu.

.41.

Absurdní prostředí, v němž tolik týdnů žil, připadalo Bernardovi jako méně významné z obou realit.

Pracoval teď málo. Ležel na posteli s klávesnicí pod paží, přemýšlel a čekal. Věděl, že venku sílí napětí. Ohniskem byl on.

Paulsen-Fuchs nemohl zabránit dvěma milionům lidí, aby se k němu dostaly a zničily jeho laboratoř. (Vesničané s pochodněmi; byl doktor Frankenstein a zároveň monstrum. Zaostálí, vyděšení vesničané dělali práci za Boha.)

Ve své krvi, ve svém těle nosil část Vergila Ulama, část svého otce a matky, části lidí, které nikdy nepoznal, lidí, kteří mohli být mrtví tisíce let. Tam uvnitř byly miliony jeho kopií, pronikajících hlouběji do světa noocytů, objevujících další a další vrstvy vesmíru v rámci biologie: staré, nové a potenciální.

Jenže - kde byla pojistka, záruka, že není klamán? Co když jednoduše tahaly z klobouku falešné sny, aby ho ukolébaly,

aby ho omámily pro metamorfózu? Co když všechna jejich vysvětlení byly jen pocukrované fráze, které ho měly upokojit? Neměl žádný důkaz, že noocytý lžou - jenže jak měl člověk poznat, kdy mu něco tak cizího lže, nebo jestli pro ně "lež" vůbec je srozumitelný pojem?

(Olivia. Později se dozvěděl, že zasnoubení zrušila, dva měsíce po jejich jediné schůzce. V poslední den školy se na sebe usmáli - a šli každý dál svým životem. Byl tenkrát - co vlastně? Ostýchavý, nešikovný? Příliš romantický, příliš zamilovaný do té jediné krásné a petrarkovské noci? Kde jí byl konec - v severoamerické biomase?)

A i kdyby přijal, co mu říkaly, určitě mu nesdělily všechno. Zůstával milion otázek, některé nepodstatné, ale většina klíčových. Byl ostatně pořád jednotlivec (nebo ne?), který předjímá fakticky neznámou zkušenost.

Řídící seskupení, výzkumníci, mu teď neodpovídala.

V severní Americe - co se stalo se všemi špatnými lidmi, jejichž vzpomínky noocytý zachovaly? Určitě byli vyloučeni ze světa, v němž byli špatní, stejně spolehlivě, jako kdyby byli ve vězení - dokonce mnohem víc. Jenže být špatný znamenalo mít špatné myšlenky, být zlý znamenalo být rakovinnou buňkou ve společnosti, nebezpečným a nevysvětlitelným elementem, a to nepočítal jen vrahy, kteří na někoho vzali sekuru. Myslel na politiky, kteří ve své hamižnosti nebo slepotě nevědí, co dělají, elegantní pásky, kteří obrali tisíce investorů o celoživotní úspory, matky a otce, kteří ve své zanedbanosti nevědí, že by své děti neměli ubít k smrti. Co se stalo s těmito lidmi a s miliony pošuků, zlých pošuků v lidské společnosti?

Byli si skutečně všichni rovni, milionkrát namnožení, nebo noocytý sáhly k malému hodnocení? Vymazaly v tichosti několik osobností, vyeditovaly je... nebo pozměnily?

A jestli noocytý podle libosti měnily opravdové pošuky, možná tak, že je nějak zajistily nebo zablokovaly, sáhly do jejich myšlení a použily nějaký široký konsensus správného myšlení jako model k nápravě...

Kdo potom mohl zaručit, že neupravují taky ty druhé, ty, kteří mají malé problémy, lidi se všemi komplexy malých pošuků, chybami a dočasnými neřestmi... s tím, co má každý? Riziko z povolání patří k člověčenství. K životu v drsném vesmíru, v jiném vesmíru než jsou ty, které obývaly noocytý. Jestli skutečně opravovaly, editovaly a pozměňovaly, kdo mohl posoudit, jestli jsou v tom dobré? Poznat, co dělají, a zachovat i pro potom funkční lidské osobnosti?

Co dělaly noocytý s lidmi, kteří nedokázali změnu zvládnout, kteří se zbláznili - nebo kteří, jak bylo naznačeno, zemřeli neúplně asimilovaní a zanechali jen částečné vzpomínky, podobně jako měl Bernard ve svém těle kousek z Vergila? I tady probíraly a plely?

Existovala v noosféře politika, společenská interakce? Měli lidé stejný hlas jako noocytý? Lidé se samozřejmě stali noocytý - ale bral se na pravé, původní noocytý větší nebo menší zřetel?

Přijde konflikt, revoluce?

Nebo zavládne hluboké ticho - ticho hrobu, protože vůle riskovat bude vymazána? Svobodná vůle není pro přísnou hierarchii důležitá. Byla noosféra přísná hierarchie, v níž chyběl nesouhlas nebo dokonce kritika?

Nemyslel si to. Ale mohl si být jistý?

Opravdu lidi uznávaly a milovaly jako pány a stvořitele, nebo je prostě vcucly, rozžvýkaly, strávily potřebné informace a zbytek poslaly do entropie, zapomenutý, dezorganizovaný, mrtvý?

Už cítíš strach z Velké změny, Bernarde? Úplně jiné - vznešené nebo ďábelské - jako protikladu k obtížnému a často pekelnému statutu quo?

Pochyboval, že Vergil o takových věcech přemýšlel. Možná neměl čas, ale i kdyby ho dostal, Vergil prostě nebyl typ, který by takové věci domýšlel. Geniální tvůrce, ale lajdač, když šlo o zvažování následků.

Neplatilo to náhodou o každém tvůrci?

Nebylo to tak, že každý, kdo nevratně změnil běh věcí, způsobil některým lidem - možná mnoha lidem - smrt, zármutek či muka?

Chudáci lidští Prométheové, kteří svým druhům přinesli oheň.

Nobel.

Einstein. Chudák Einstein se svým dopisem Rooseveltovi. Parafráze: "Já jsem vypustil demony pekel a vy teď musíte podepsat smlouvu s ďáblem nebo s někým jiným. S někým ještě horším."

Curieová, když experimentovala s radiem; jakou odpovědnost nesla o čtyři desetiletí později za Slotina?

Zachránila Pasteurova práce - nebo Salkova nebo koneckonců jeho - život někomu, kdo potom rozpoutal spoušť, kdo se stal špatným, kdo to pořádně a opravdově podělal? Určitě.

A napadlo některou z obětí: Toho hajzla patří zažalovat!?

Určitě.

Jenže kdyby se na takové myšlenky dalo, kdyby si lidé kladli takové otázky, nezabili by všichni rodiče své děti, když ještě spaly v kolébce?

Staré klišé - Hitlerova matka, kdyby si od toho pomohla.

Bylo to tak zamotané.

Bernard se zmítal sem a tam mezi spánkem a nočními můrami, na straně nočních můr těžce trpěl a dalším zhoupnutím vyletoval do jakési extáze.

Už nikdy nic nebude stejné.

Dobře! Báječně! Nebylo všechno už tak dost zkažené?

Ne, možná ne. Až doteď.

Pane Bože, já se nakonec začnu modlit. Jsem slabý, podobné soudy jsou nad moje síly. Nevěřím v Tebe, v žádné podobě, která mi byla předložena, ale musím se modlit, protože se bojím, mám hrozný strach.

Čemu tady pomáháme na světě? Bernard se podíval na své ruce a dlaně, nateklé a pokryté bílými žilami.

Jak ohyzdné, napadlo ho.

.42.

Jídlo se objevilo na vršku našedlého, houbovitého, do pasu vysokého válce na konci slepé uličky mezi vysokými stěnami.

Suzy zhodnotila jídlo na talíři pohledem, zvedla ruku k tomu, co vypadalo jako pečené kuře, dotkla se ho a pomalu prst odtáhla. Jídlo bylo teplé, z šálku s kávou se ještě kouřilo a všechno vypadalo úplně normálně. Ani jednou jí nenaservírovali něco, co by jí nechutnalo, a ani jednou toho nebylo příliš mnoho nebo příliš málo.

Pozorněji sledovali, zaznamenávali každou její potřebu. Starali se o ni jako o zvíře v zoologické zahradě, nebo si tak aspoň připadala.

Klekla si a dala se do jídla. Když skončila, sedla si, opřela se o válec zády, vypila zbytek kávy a vyhrnula si límec.

Vzduch se ochlazoval. Bundu nechala ve Světovém obchodním centru - nebo v tom, co se stalo ze severní věže - a za poslední dva týdny ji ani jednou nepotřebovala. Vzduch byl vždycky příjemný, dokonce i v noci.

Věci se měnily, a to bylo znepokojivé - nebo vzrušující. Nebyla si jistá, co víc.

Po pravdě řečeno, Suzy McKenziová se většinu času nudila. Nikdy neměla velkou fantazii a úseky přebudovaného Manhattanu, kterými procházela, na ni velký dojem neudělaly. Obrovské roury, jimiž se pumpovala zelená tekutina do vnitrozemí ostrova, pomalu se pohybující vějířové nebo vrtulové stromy, plochy lesklých, stříbřitých výstupků, které vypadaly jako sbírka reflektorů a zabíraly stovky akrů nepravidelných ploch - nic z toho ji nezaujalo na dobu delší než několik minut. Ty věci k ní neměly žádný vztah. Vůbec nechápala, k čemu by mohly být.

Věděla, že by to všechno mělo být fascinující, ale nebylo to lidské, a tak ji to moc nezajímalo.

Zajímali ji lidé - co si myslí a co dělají, kým jsou, jak se na ni dívají a ona na ně.

"Nenávidím vás," řekla válci, když vrátila talíř a šálek na jeho horní plochu. Válec je spolkl a zatáhl se. "Všechny vás nenávidím!" rozkřikla se na stěny slepé uličky. Přitiskla si ruce k tělu, aby se zahřála, a popadla baterku a rádio. Brzy se setmí; bude si muset najít místo k přenocování a možná si ještě na pár minut pustí rádio. Přestože si je pouštěla málo, baterie slábly. Vyšla z uličky a zahleděla se na les vějířových stromů, které šplhaly na strmý, červenohnědý pahorek.

Na vršku pahorku byl černý mnohostěn. Z každé stěny trčela asi metrová stříbrná jehla. Na ostrově jich bylo mnoho. Až doted' si jich skoro nevšimla. Obejít pahorek kolem dokola trvalo asi deset minut. Vešla do mělkého údolí, dlouhého asi jako fotbalové hřiště, po jehož stranách se táhly mírně zakřivené černé roury, tlusté asi jako její pas. Roury mizely v prohlubni na konci údolí. Spala v podobných spojích už dřív. Došla na konec údolíčka a klekla si k prohlubni. Přejela rukou po jejím povrchu; byla docela teplá. Mohla si tam na noc lehnout, pod roury, a bude mít celkem pohodlí.

Po obloze na západě se rozlévala jasně nachová záře. Západy slunce byly obvykle oranžovočervené, tlumené; obzor ještě nikdy nevypadal tak elektricky.

Pustila rádio a přitáhla si reproduktor k uchu. Aby šetřila baterky, ztlumila zvuk, i když tušila, že to moc nepomáhá.

Vždy spolehlivý vysílač z Anglie se ozval okamžitě. Pootočila knoflíkem a schoulila se hlouběji pod roury-

"...demonstrace v západním Německu se soustředily kolem laboratoří firmy Pharmek, v nichž se nachází doktor Michael Bernard, údajný přenašeč severoamerické epidemie. Epidemie se v rámci planety zatím sice nerozšířila mimo Severní Ameriku, ale napětí je velké. Rusko uzavřelo své hranice a..." Signál sklouzl a ona musela přeladit.

"...hladomor v Rumunsku a Maďarsku pokračuje již třetí týden a zatím se nerýsuje žádná pomoc..."

"...paní Thelma Rittenbaumová, známá věstkyně z Battersea, oznámila, že ve svých snech viděla Ježíše Krista, který se zjevil uprostřed Severní Ameriky, vzkřísil mrtvé a postavil armádu, která má vytáhnout na zbytek světa." Roztřesený ženský hlas na záznamu mizerné kvality řekl několik nesrozumitelných slov.)

Zbytek zpráv se týkal Anglie a Evropy. Suzy dělala většina z toho radost, protože to chvílemi vypadalo, že by svět mohl být normální, nebo se alespoň vzpamatovávat. Její domov byl ztracen, vzdala se naděje už před několika týdny. Ale ostatní lidé, jinde na světě, možná žili normálním životem. To byla příjemná představa.

Ne že by o ní někdo někde věděl nebo mu na ní záleželo.

Vypnula rádio a stočila se ještě těsněji do klubička. Poslouchala syčení tekutiny proudící v rourách a tiché, hluboké steny vycházející odněkud z nitra.

Spala, obklopená tmou; jen mezi obrysy trubek bylo vidět pruhy hvězd. A když se probudila, uprostřed příjemného snu, jak nakupuje oblečení...

Měla kolem sebe něco omotané. Ospale to pohládila - bylo to měkké, teplé, jako rukavičkářská kůže. Zašmátrala po baterce, rozsvítila ji a přejela kroužkem světla po přikrytých nohách a bocích. Přikrývka byla poddajná, světle modrá s neurčitými zelenými pruhy - v jejích oblíbených barvách. Ruce, které měla z přikrývky venku, ji zábly. Byla příliš ospalá, než aby o tom dlouze přemýšlela; přitáhla si přikrývku a znovu se oddala snům. Tentokrát byla holčička a hrála si na ulici s kamarády z doby před lety, s kamarády, kteří od té doby vyrostli a v mnoha případech se odstěhovali. Pak byly domy jeden po druhém zbourány. Všichni se dívali, jak přišli muži s velkými kladivy a honosné domy strhli. Otočila se, aby se podívala, co tomu říkají kamarádi, ale všichni mezitím vyrostli nebo zestárlí, vzdalovali se od ní a volali na ni, aby šla s nimi. Rozplakala se. Boty se jí přilepily na chodník, nemohla jimi pohnout. Když byly všechny domy pryč, z celé čtvrti byla rovná plocha, kde do vzduchu trčely jen trubky. Na jedné visela šíleně nakloněná toaleta v místě, kde muselo být nějaké horní patro.

"Všechno se brzy změní, Suzy." Boty jí povolily. Otočila se a uviděla Caryho. Bylo to hloupé, ale byl nahý.

"Propána, tobě není zima?" zeptala se. "Vlastně ne - to je jedno. Jsi jenom duch."

Cary se usmál. "Asi to tak bude," řekl. "Jenom jsme tě všichni chtěli varovat. Víš? Znovu se všechno změní, a my jsme ti chtěli dát naději."

"To není sen, že?"

"Ne." Zavrtěl hlavou. "Jsme v té příkrývce. Jestli budeš chtít, můžeš s námi mluvit, i když budeš vzhůru."

"V té příkrývce... vy všichni? Máma, Kenny, Howard?"

"A taky spousta dalších. Tvůj otec, kdyby sis s ním chtěla promluvit. Je to dárek," řekl. "Něco jako dárek na rozloučenou. Nabídlí jsme se dobrovolně, ale mně i všech ostatních je přece mnohem víc, než kolik potřebujeme."

"Já ti vůbec nerozumím, Cary."

"Ty to dokážeš. Jsi silná holka, Suzy."

Snové pozadí se proměnilo v mlhovinu.

Oba stáli v oranžovohnědé tmě. Vzdálená obloha jasněla v oranžovou, jako by na obzoru hořely ohně. Cary se rozhlédl a pokýval hlavou. "Jsou to umělci. Mnoho umělců a vědců. Připadám si trochu ztraceně. Ale hned jak se rozhodnu, budu jedním z nich. Dávají nám čas. Uctívají nás, Suzy. Vědí, že jsme je stvořili, a chovají se k nám vážně moc hezky. Víš, tam," ukázal do tmy, "bychom mohli žít spolu. Je tam místo, kde všichni přemýšlejí. Je to úplně jako opravdový život, opravdový svět. Může to být, jak to bývalo, nebo jak to bude. Záleží jen na tobě."

"Já se nepřidám, Cary."

"Ne. To jsem si ani nemyslel. Já jsem neměl na vybranou, když jsem se přidal, ale nelituju toho. V Brooklyn Heights bych nikdy nebyl to, co jsem teď."

"Ale taky jsi zombie."

"Jsem duch." Usmál se na ni. "Ale kousek ze mě každopádně zůstane s tebou, kdyby sis chtěla promluvit. A další část odejde, až se oni změní."

"Bude to zase tak, jak to bylo?"

Zavrtěl hlavou. "Nikdy to nebude stejné. A... hele, já tomu všemu nerozumím, ale zanedlouho přijde další změna. Nic už nikdy nebude stejné."

Suzy se na něho pevně podívala. "Myslíš si, že mě zlákáš, když budeš nahý?"

Cary se podíval na to, jak vypadá. "Na to jsem vůbec nepomyslel," usmál se. "Aspoň vidíš, jak začínám být nenucený. Vážně si to nechceš rozmyslet?"

Odhodlaně zavrtěla hlavou. "Jsem jediná, kdo to nedostal," prohlásila.

"No, jediná nejsi. Je vás asi dvacet, dvacet pět. O všechny se staráme nejlíp, jak umíme."

Raději by byla jedinečná. "Moc díky," odsekla kousavě.

"Tu příkrývku si každopádně vezmi. Až přijde ta změna, dobře se do ní zabal. Jídla zůstane dost."

"Fajn."

"Asi se teď probudíš. Já nebudu překážet. Můžeš nás vidět, i když jsi vzhůru. Na chvíli." Suzy přikývla.

"Nezahazuj ji," varoval ji. "Jinak se ti stane něco zlého."

"Nezahodím."

"Tak dobře." Zvedl ruku a přitiskl jí rozevřenou dlaň na překřížené paže.

Otevřela oči. Nad trubkami bylo oranžovošedé ráno. Povrch prohlubně a samotné roury byly chladné.

Suzy se zachumlala do příkrývky a čekala.

.43.

Paulsen-Fuchs stál v pozorovací komoře, opíral se o stůl, oči sklopené. Už se nechtěl dál dívat na to, co leželo v izolační laboratoři na lůžku.

Bernard v časných ranních hodinách ztratil lidskou podobu. Kamery transformaci zaznamenaly. Teď ležela na posteli šedá a tmavohnědá hmota, která se na obou stranách rozlézala i na podlahu. Hmota se trhaně pohybovala, čas od času jí proběhlo krátké, prudké zachvění.

Ještě než se Bernard musel spokojit s jednou polohou, vzal přenosnou klávesnici a odnesl si ji na lůžko s sebou.

Telefonní kabel vybíhal ze strany hmoty. Samotná klávesnice byla někde pod ní nebo v ní.

A Bernard stále posílal zprávy, přestože nemohl mluvit. Monitor v řídicí laboratoři zaznamenával nepřetržitý proud slov, Bernardův popis vlastní proměny.

Většina toho, co přišlo z klávesnice, byla prakticky nesrozumitelná. Možná byl Bernard sám skoro už noocyt.

Transformace Paulsenovi-Fuchsovi rozhodování nijak neusnadnila. Demonstranti - a vláda, tím, že nepoužila svou moc, aby jim bránila - požadovali, aby Bernard byl zabit a izolační laboratoř byla dokonale sterilizována.

Bylo jich víc než dva miliony, a kdyby jejich požadavky nebyly splněny, nezůstala by z Pharmeku cihla na cihle.

Armáda vyhlásila, že Pharmek neochrání; také policie odmítla odpovědnost. Paulsen-Fuchs nemohl udělat nic, aby je zastavil; v areálu zůstalo pouze padesát zaměstnanců, ostatní byli v zájmu své bezpečnosti evakuováni.

Mnohokrát uvažoval, že laboratoře opustí, odjede domů do Španělska a úplně se stáhne. Zapomene, co se stalo, co s sebou jeho přítel Michael Bernard do Německa přivezl.

Jenže Paulsen-Fuchs pracoval v oboru příliš dlouho na to, aby se jednoduše stáhl. Jako velice mladý muž se díval, jak Rusové vstupují do Berlína. Zbavil se všech stop své nijak horlivé nacistické minulosti, snažil se být co nejmíň nápadný, ale nestáhl se. A v letech, kdy bylo Německo obsazeno, měl tři různá zaměstnání. Zůstal v Berlíně do roku 1955, kdy spolu se dvěma dalšími muži založil Pharmek. Po thalidomidové panice firma málem zkrachovala, ale on se

opět nestáhl.

Ne: on odpovědnost neodmítne. Sám stiskne tlačítko, kterým do izolační laboratoře pošle sterilizační plyny. Dá pokyny mužům s hořáky, kteří půjdou dovnitř a úkol dokončí. Bude to porážka, ale aspoň zůstane a nebude se schovávat ve Španělsku.

Neměl ponětí, co demonstranti udělají, až bude Bernard mrtvý. Pomalu přešel z pozorovací komory do řídicí laboratoře a sedl si k monitoru, na kterém naskakovala Bernardova zpráva.

Vrátil ji na začátek. Četl dost rychle, aby udržel krok se slovy. Chtěl si projít, co Bernard řekl už dřív, aby zjistil, jestli tomu lépe neporozumí.

Bernardovy poslední záznamy v elektronickém deníku, začátek 08:35

Gogarty. Za pár týdnů budou pryč.

Ano, komunikují spolu. Mladší příbuzní. Případy "epidemie", o kterých ani nevíme - v Evropě, Asii, Austrálii - lidé bez příznaků. Oči a uši, shromažďují, učí se, sklízejí zanedbatelnou úrodu našich životů a dějin. Skvělí špioni.

Paule - druhová paměť. Stejný mechanismus jako biologika. V každém z nás je mnoho životů; v krvi, v tkáních.

Břemeno lokálního časoprostoru. Příliš mnoho. Gogarty. Protlačit se... nemůžou za to. Musejí toho využít. My - vy - samozřejmě nemůžeme a možná bychom je nechtěli zastavit.

Jsou obrovský úspěch.

Milují. Spolupracují. Mají kázeň, a přesto jsou svobodné; znají smrt, ale jsou nesmrtelné.

Teď mě znají skrz naskrz. Všechny mé myšlenky a motivy. Jsem téma v jejich umění, v jejich úžasných živých *příbězích*. Nakopírovali mě milionkrát. Které mě já to píše? Nevím. Originál již neexistuje.

Můžu se vydat milionem směrů, vést milion životů (a nejenom v *hudbě krve* - ve vesmíru myšlení, imaginace, fantazie!) a potom svá já shromáždit, udělat konferenci a začít znovu od začátku. Narcisismus bez pýchy, mnohem velkolepější než obyčejný věčný život. (Ony ji našly!)

Každá z nich může mít tisíc, deset tisíc, milion analogií, záleží na jejich kvalitě, na jejich funkcích. Žádná nemusí zemřít, ale postupem času se všechny nebo téměř všechny změní. Když bude dost času, většina z milionu mých já se mému současnému já nebude nijak podobat, protože jsme nekonečně proměnliví. Naše mysl pracuje s nekonečnou proměnlivostí základů života.

Paule, kéž by ses k nám mohl přidat.

Víme, jakým jsi vystaven tlakům. (Mezera v textu, 08:47-10:23)

Žádné mačkání kláves. Do klávesnice, do elektroniky.

Vím, že to musíš zničit.

Počkej. Počkej do 11:30. Dej starému příteli tolik času.

Moje staré já se mi nelíbí, Paule. Vzdal jsem se ho, z větší části. Ořezal jsem seschlé partie. Znovu jsem prožil a přetvořil celé úseky svých 52 let. Člověk by se tady mohl stát světcem nebo vyzkoušet paletu hříchů. Může být světec, který nezná hřích? (Mezera v textu 10:35-11:05)

Gogarty.

CGATCATTAG(UCAGCUGCGAUCGAA) Takové jméno.

Gogarty. Úžasný Gogarty! Příliš velká hustota, příliš mnoho teoretizování, příliš mnoho bytí. V Americe to vědí. V Americe nahlédli do nejmenších detailů. Radí nám, připravují nás. Všichni půjdou společně. Smrtelný, nádherný strach, ten nejkrásnější strach, Paule, žádné stažené břicho, ale neposedné myšlenky, to se nedá popsat. Strach ze svobody bez hranic, přitom už teď to vypadá jako úžasná svoboda. Tolik svobody, že se musíme změnit, abychom se jí přizpůsobili. K nepoznání.

Paule 11:30, tolik času

11:30 11:30 11:30!

Taková vlna emocí ke starému, láska slepice k vajíčku, muže k matce, studenta ke škole

Dělím se. Psaní se ujímá někdo jiný.

Potkávám se. Řídicí seskupení to koordinují. Oslava. Tolik, taková hojnost! Tři moje já zůstávají, aby psala, už teď velmi odlišná. Přátelé, kteří se vrátili z prázdnin. Opilí svobodou, vědomím

Olivia, čeká...

A Paule, tohle je zapadákov, noocytový slum, ne jako v Americe

Stručně. Jdu. Nový rok! NOVA

(konec textu 11:26:39) -*

Heinz Paulsen-Fuchs si na monitoru přečetl poslední slova a povytáhl obočí. Ruce položené na opěrkách židle, pohlédl na hodiny na stěně. 11:26:46

Podíval se na doktorku Schatzovou a vstal. "Otevřete dveře," požádal. Sáhla po tlačítku a otevřela dveře do pozorovací místnosti.

"Ne," řekl. "Do laboratoře." Zaváhala. 11:26:52

Vrhl se k panelu, bez dlouhých cavyků ji odstrčil a v rychlém sledu přepnul tři spínače. U posledního se nestrefil a musel to zopakovat. 11:27:56

Trojvrstvá dvířka se začala těžkopádně odsouvat. "Herr Paulsen-Fuchs..."

Mezerou, která nebyla širší než třicet centimetrů, se protáhl do vnější izolační zóny, stále studené uvolněným vakuem, do zóny s přetlakem (v uších mu luplo) a do vnitřní komory. 11:29:32

Místnost byla plná ohně. Paulsen-Fuchs si v prvním okamžiku myslel, že doktorka Schatzová spustila nějakou zázračnou nouzovou sterilizaci, vypustila do komory smrt.

Ale nic takového neudělala. 11:29:56

Oheň zmizel. Zůstal po něm pach ozónu a ve vzduchu nad lůžkem svíjející se čočkovitý útvar. Lůžko bylo prázdné.
11:30:00

.44.

Suzy pocítila závrat' a odložila talíř. "Už je to tady?" zeptala se prázdného vzduchu. Přitáhla si přikrývku těsněji. "Kenny, Howarde, už je to tady? Cary?"

Stála uprostřed hladké kruhové arény, šedý jídelní sloupek byl za ní. Slunce se pohybovalo v nepravidelných kruzích a vzduch jako by se tetelil. Cary jí vysvětlil, co se stane, minulou noc, když spala; řekl jí tolik, aby pochopila. "Cary? Mami?"

Přikrývka ztuhla.

"Neodcházejte!" vykřikla. Vzduch se znovu oteplil. Oblohu jako by pokrýval starý lak. Mraky se protáhly do olejových čmouh a vítr zesílil. Hnal se mezi pahorkem zastavěným sloupy na jedné straně arény a ježatým mnohostěnem na druhé. Bodliny mnohostěnu se rozzářily modře a zachvěly se. Samotný mnohostěn se rozdělil na trojúhelníkové klíny; z mezer mezi klíny vyzařovalo světlo, rudé jako roztavená láva.

"To je ono, že?" zeptala se s pláčem. Za uplynulý týden toho viděla ve snech tolik, strávila s nimi tolik času, až se jí popletlo, co je opravdové a co není. "Odpovězte mi!"

Přikrývka se zachvěla, vysunula se a udělala jí nad hlavou kápi. Kápě se jí pod bradou zatáhla a překryla jí hlavu zepředu nějakou tenkou, průsvitnou bílou vrstvou.

Potom jí to obrostlo kolem prstů a vytvořilo rukavice, sjelo na nohy a na chodidla, pevně ji obalilo, ale dovolilo jí stejnou volnost pohybu, jakou měla předtím.

Vzduch voněl fermeží, ovocem, květinami. Teplým čerstvým chlebem. Přikrývka se jí připlácla na obličej a ona se ji pokusila prsty strhnout. Válela se po zemi, dokud jí hlas v uších nenařídil, aby přestala. Ležela uprostřed arény a dívala se přes průhlednou fólii nahoru. Buď zticha. Nehýbej se. Byl to hlas její matky, přísný, ale laskavý. Byla jsi velice svěhlavé děvče, odmítla jsi všechno, co jsme ti nabídli. Ale možná bych udělala totéž. Ještě jednou se tě teď zeptám a ty se rychle rozhodni. Chceš odejít s námi?

"Zemřu, když neodejdu?" zeptala se přiskrceným hlasem Suzy.

Ne. Ale budeš sama. Nikdo z nás nezůstane. "Oni vás unášejí!"

Co řekl Cary? Poslouchala jsi, Poupátko? To byl Kenneth. Snažila se strhnout ze sebe pokrývku. "Neopouštějte mě."

Tak pojď s námi. "Ne! Nemůžu!"

Není čas, Poupátko. Poslední šance. Obloha byla teplá, elektricky žlutooranžová, a mraky prořídly tak, že z nich zůstaly potrhané, propletené cáry. "Mami, je to bezpečné? Budu se bát?" Je to bezpečné. Pojď s námi, Suzy. Ústa měla ochromená, ale hlava jako by jí praskla a rozpadla se. "Ne," pomyslela si.

Hlasy ustaly. Chvilí neviděla nic než ženoucí se červenozelené cáry. Hlava ji bolela a chtělo se jí zvracet.

Vzduch vysoko nad ní se třpytil. Podlaha arény se pod ní scvrkla, povrch popraskal a rozpadl se.

Byl to jen závrtný okamžik, ale měla pocit, že je na dvou místech současně. Byla s nimi - vzali ji pryč a ona dál mluvila s matkou, bratry, Carym a svými přáteli...

A byla v rozpadající se aréně obklopená rozvrácenými pozůstatky pahorku se sloupy a ježatého mnohoúhelníku.

Stavby se rozpadaly, jako by byly postaveny z písku někde na pláži, vyschly a pod slunečními paprsky se rozsypaly.

Pak ten pocit pominul. Nevolnost byla pryč. Obloha byla modrá, i když na ní byla místa a kousičky, kde to bolelo, když se na ně podívala. Pokrývka z ní spadla a najednou se nedala rozeznat od prachu arény.

Vstala a oprášila se.

Ostrov Manhattan byl rovný a prázdný jako plech na pečení. Na jihu se převalovala hustá, tmavošedá mračna.

Otočila se. Na místě, kde byl předtím jídelní sloup, teď ležely desítky krabic naplněných plechovkami nejrůznější velikosti a druhu. Na nejbližší krabici byl otvůrka na konzervy.

"Oni myslí na všechno," řekla Suzy McKenziová. Několik minut nato začalo pršet.

TELOFAZE

ÚNOR, DALŠÍ ROK

.45.

Camusfearna, Wales

Zima hořícího sněhu zasáhla Anglii tvrdě. Této noci sametově černé mraky zahalily hvězdy od Anglesey po Margate a zasypaly modrozelenými vločkami zemi i moře. Když se vločky dotkly vody, okamžitě zhasly. Na zemi vytvářely slabě zářící příkrov, který při došlápnutí pulzoval jako uhlíky, na které fouknou měchy.

Několik měsíců dokázalo, že elektrické přímotopy, termostaty a topné regulátory jsou nespolehlivé. Katalytické ohříváče spalující bílý plyn byly populární tak dlouho, až nebyly k sehnání, a potom byly k mání jen za vysokou cenu, neboť se ukázalo, že stroje, na nichž se vyráběly, jsou stejně nespolehlivé.

Znovu došlo na starožitná kamna a kotle na uhlí. Anglie a Evropa rychle a tiše klouzaly do dřívějších temných dob.

Protestovat bylo marné; síly, které zde působily, byly pro většinu nepochopitelné.

Většina domů a budov jednoduše zůstala nevytápěná. Počet nemocných a umírajících překvapivě dál klesal, tak jako tomu bylo po celý rok.

Nepropukly žádné epidemie nakažlivých nemocí. Nikdo nevěděl proč.

Výrobci vína, piva a lihovin se nevedlo dobře. Bakterie radikálně změnilly své skupiny produktů. Většina jich přešla na výrobu těsta a nekvašeného chleba. Mikroskopické organismy po celém světě se měnily s klimatem a byly stejně nespolehlivé jako stroje a elektřina.

Ve východní Evropě a v Asii byl hlad, což definitivně vyvrátilo (nebo potvrdilo) úvahy o božských zásazích. Největší světové rohy hojnosti, z nichž se sypaly potraviny, přestaly existovat.

Válka nepřicházela v úvahu. Vysílačky, nákladáky, osobní auta, letadla, rakety a bomby jednoduše nebyly spolehlivé. Několik zemí na Středním Východě pokračovalo ve svých pútkách, ale bez velkého nadšení. Počasí se změnilo i tam a hořící sněh se několik týdnů snášel i na Damašek, Bejrút a Jeruzalém.

Termín hořící sněh shrnoval všechno, co se zvrhlo nebo zvrhávalo, nejenom počasí.

Paulsenův-Fuchsův citroen škytavě ujížděl po nerovné, jednopruhové makadamové cestě, sněhové řetězy skřípaly. Zacházel s ním opatrně, šlapal na plyn, jemně přibrzdňoval na kluzkém svahu, snažil se, aby stroj nevypověděl poslušnost úplně. Na nízkém sedadle vedle sebe měl tašku s paperbackovými detektivkami. Menší igelitka, do níž byla zabalená láhev, byla nacpaná do piknikového koše. Jen málo strojů ještě fungovalo dobře. Pharmek byl už šest měsíců zavřený, protože se vyskytly vážné problémy s údržbou. Nejdříve se jako náhrada za stroje přibírali lidé, ale brzy se ukázalo, že továrny nemohou fungovat jenom s lidmi.

Zastavil u dřevěného sloupku a stál okénko, aby získal nerušený výhled všemi směry. Camusfearna, stálo na ručně vyřezávané ceduli, dva kilometry rovně.

Vypadalo to, jako by celý Wales pokrývala fosforeskující mořská pěna. Z černé oblohy padaly galaxie zářivých vloček nabitých záhadným světlem. Znovu okénko vytáhl a díval se, jak vločky dopadají na přední sklo. Když je zachytily stěrače a odsunuly je, vločky se zabýskly.

Reflektor nezapnul, přestože byla tma. Sněh svítil dost jasně, aby viděl. Topení zlověstně zabublalo a Paulsen-Fuchs znovu sešlápl plyn.

O pět minut později zabočil doprava na úzkou, zasněženou štěrkovou cestu a sjel do Camusfearny. V malém zálivu byly jen čtyři domy a malé přístaviště, nyní zablokované zubatým škraloupem mořského ledu. Domy s teple žlutými světly bylo přes sněh vidět dobře, ale oceán za nimi byl stejně černý a prázdný jako obloha.

Poslední dům na severní straně, popsal to Gogarty. Minul zatačku, kodrcavě vjel na zmrzlou trávu a drny a musel vycouvat zpátky na cestu.

Tricet let neudělal nic, co by bylo aspoň zpola tak šilené. Motor citroenu zabafal, zaštekal a zhasl sotva deset metrů od staré, úzké garáže. Sněhová záře vířila a snila.

Gogarty bydlel ve velice starém, omítnutém a obíleném kamenném domku, který měl tvar cihly - dvě podlaží přikrytá střechou z břidlicových tašek. K severnímu konci domu byla přilepená garáž, žebrovaný plech na dřevěné konstrukci, také natřená na bílo. Dveře garáže se otevřely a přispěly do univerzální modrozelené záře kalným žlutooranžovým čtvercem. Paulsen-Fuchs vytáhl láhev z igelitky, strčil si ji pod kabát a vystoupil z auta. Od bot se mu sněhem rozběhly svítilky.

"Proboha," řekl Gogarty a vykročil mu naproti. "Nečekal jsem, že se pokusíte dojet v takovém počasí."

"To je tak," pokrčil rameny Paulsen-Fuchs. "Šílené nápady znučeného starce, ne?"

"Pojďte dovnitř. Mám tam oheň - dřevo našťestí ještě hoří! A horký čaj i kávu, co budete chtít."

"Irskou whiskey!" zvolal Paulsen-Fuchs a tleskl rukama v rukavicích.

"Hm," Gogarty otevřel dveře. "Tady jsme ve Walesu a whiskey je vzácná všude. Bohužel tu nemám žádnou."

"Přivezl jsem vlastní," odvětil Paulsen-Fuchs a vytáhl z kabátu láhev Glenlivet.

Plameny v kamenném krbu vesele praskaly a doplňovaly nejisté elektrické osvětlení. Vnitřek domku byl změtí stolů - tři byly jenom v hlavní místnosti - a knihoven. Byl tam počítač na akumulátor - "Tři měsíce už nefunguje," podotkl Gogarty - policová skříň plná lastur a mořských živočichů v lahvích, starožitný gauč potažený růžovým sametem, psací stroj Olympia - teď by stál malý jmění - a kreslicí stůl, který se skoro ztrácel pod nerozmotanými modráky. Stěny zdobily zarámované květinové tisky z osmnáctého století.

Gogarty vzal z ohně čajovou konvici a nalil vodu do dvou hrnků. Paulsen-Fuchs seděl v ošoupaném, až příliš tlustě polstrovaném křesle, a vděčně usrkával silný zelený čaj. Do místnosti přišly dvě kočky, jedna oranžově mourovatá se štětinatou srstí, druhá černá, dlouhosrstá s mopslím nosem. Usadily se před krbem a zamžouraly na něho s výrazem, v němž se mísil mírný zájem s odporem.

"Whiskey si můžeme dát později," navrhl Gogarty a posadil se na židličku naproti křeslu. "Myslím, že momentálně vás bude víc zajímat tohle."

"Váš 'duch'?" zeptal se Paulsen-Fuchs.

Gogarty přikývl a sáhl do kapsy na svetr. Vytáhl z ní složený list zářivě bílého papíru a podal jej Paulsen-Fuchsovi.

"Je to i pro vás. Jsou tam jména nás obou. Ale přišlo to před dvěma dny. Našel jsem to v poštovní schránce, přestože pošta se už týden nerozvází. Alespoň ne sem. Dopis pro vás jsem poslal z Pwllheli."

Paulsen-Fuchs dopis rozložil.

Papír byl neobvyklý, měl texturu hovězí kůže a byl až oslnivě bílý. Na jedné straně byla úhledným černým rukopisem napsána zpráva. Paulsen-Fuchs si ji přečetl a zvedl oči ke Gogartymu.

"A teď si ji přečtěte ještě jednou," žádal Gogarty. Zpráva byla dost krátká, aby mu většina zůstala v paměti. Ale když si ji přečetl podruhé, byla jiná.

Drazí Seane a Paule,

moudrým varování, které si zaslouží. Dostatečné. Zatím malé změny, velké se blíží. VELMI velké. Gogarty na to přijde. Má prostředky. Teorii. Ostatní budou upozorněni. Rozhlaste to dál.

Bernard

"Pokaždé je to jiné. Někdy podrobné, někdy velice stručné. Začal jsem si zaznamenávat, co se tam píše, pokaždé když si to přečtu." Gogarty natáhl ruku a promnul si prsty. Paulsen-Fuchs mu dopis podal.

"Papír to není," řekl Gogarty. Namočil dopis do šálku s čajem. Dopis tekutinu nenasál a po vytažení z něj nic neukáplo. Gogarty jej vzal do obou rukou a zkusil prudce trhnout. Třebaže pohyb neodbyl, dopis zůstal v celku, v jedné ruce. Tou druhou nějakým nejasným způsobem prošel. "Chcete si to přečíst ještě jednou?"

Paulsen-Fuchs zavrtěl hlavou. "Není to reálné," prohlásil.

"Je to dost reálné, abych to tady našel pokaždé, když si to chci přečíst. Jen se to trochu liší, což mě svádí k hypotéze, že to není hmota."

"Vtípek to není."

Gogarty se zasmál. "Ne, myslím že není."

"Bernard není mrtvý."

Gogarty přikývl. "Ne. Bernard odešel se svými noocyty a já se domnívám, že jeho noocyty jsou na stejném místě jako severoamerické noocyty. Jestli je 'místo' to správné slovo."

"A kde by to tedy mělo být? V jiném rozměru?"

Gogarty rázně zavrtěl hlavou. "Proboha, to ne. Přímě tady. Tady, kde všechno začíná. My jsme samozřejmě makroskopičtí, takže máme při zkoumání svého světa tendenci dívat se spíš ven, ke hvězdám. Jenže noocyty jsou mikroskopické. Pro ně je těžké o hvězdách třeba jen přemýšlet. Proto se dívají dovnitř. Pro ně spočívají objevy v oblasti velice malého. A jestli můžeme předpokládat, že severoamerické noocyty rychle vytvořily rozvinutou civilizaci - což se zdá být evidentní - můžeme předpokládat, že našly způsob, jak velice malé zkoumat."

"Menší než jsou ony samy."

"Menší mnohem víckrát, než jsme my malí ve srovnání s Galaxií."

"Máte na mysli kvantové délky?" Paulsen-Fuchs věděl o těchto věcech málo, ale úplný ignorant nebyl.

Gogarty přikývl. "Velice malé je čírou náhodou moje specializace. Proto mě vlastně k tomu zkoumání noocytů přizvali. Většina mé práce se zabývá délkami kratšími než deset na mínus pětáctičátou centimetru. To je Planck-Wheelerova délka. A já si myslím, že abychom zjistili, kam noocyty odešly a proč, měli bychom hledat v submikroskopickém měřítku."

"Proč tedy?" zeptal se Paulsen-Fuchs.

Gogarty vytáhl hromádku papírů, ručně popsaných textem a rovnicemi. "Informace se dají uložit ještě kompaktněji než v molekulární paměti. Dají se uložit do struktury časoprostoru. Ostatně, co jiného je hmota než stojatá vlna informací ve vakuu? Noocyty to nepochybně zjistily a začaly s tím pracovat. Slyšel jste o Los Angeles?"

"Ne. Co je s ním?"

"Ještě než noocyty zmizely, ztratilo se Los Angeles a pobřeží na jih až po Tijuano. Nebo se spíš proměnilo v něco jiného. Byl to možná velký pokus. Zkouška na to, co se děje teď."

Paulsen-Fuchs přikývl, aniž ve skutečnosti rozuměl, a opřel se hrnkem v dlaních o opěradlo křesla. "Bylo těžké dostat se sem," promluvil. "Ještě těžší, než jsem čekal."

"Pravidla se změnila."

"Na tom se asi shodneme všichni. Ale proč a jakým způsobem?"

"Vypadáte unaveně. Co kdybychom dnes večer vypnuli, radovali se z tepla a nenamáhali mozek víc než jen tím, že si ten dopis ještě několikrát přečteme?"

Paulsen-Fuchs přikývl, zaklonil hlavu a zavřel oči. "Ano," zašeptal. "Mnohem těžší, než jsem čekal."

Za úsvitu přestalo sněžit. Denní světlo vrátilo polím a břehům nijak neobvyklou bělost. Černá sněhová mračna se rozplynula v neškodně vyhlížející šedé obláčky unášené větrem k západu. Paulsen-Fuchse probudila vůně topinek a čerstvé kávy. Zvedl se na lokty a pročísl si zcuchané vlasy. Pohovka posloužila dobře; cítil se odpočatě, i když byl po cestě špinavý.

"Co byste řekl teplé vodě na osprchování?" zeptal se Gogarty.

"To by bylo skvělé."

"Ve sprše je trochu chladno, ale když si vezmete tyhle trepky a postavíte se na dřevěné latky, nemělo by to být tak hrozné."

Znatelně svěžejší a rozhodně bystřejší - ve sprše bylo hodně chladno - usedl Paulsen-Fuchs k snídani. "Vaše pohostinnost je nevedná," uznal, když se zakousl do topinky a smetanového sýru, hojně namazaného marmeládou.

"Cítím se provinile, když si vzpomenu, jak jsme se k vám chovali v Německu."

Gogarty našpulil rty a mávl nad tím rukou. "Neberte si to tak. Určitě to byl pro všechny stres."

"Co stojí v dopise dnes?"

"Přečtěte si to sám."

Paulsen-Fuchs rozevřel oslnivě bílý list a přešel prsty po ostře se rýsujících písmenech.

Drazí Paule a Seane,

Sean má odpověď. Teorie dovedená dál, pozorování příliš intenzivní. Černá díra myšlení. Jak to řekl. Teorie sedí, vesmír má tvar. Jinak ne. Příliš mnoho teorií, příliš malá pružnost. Další přijde. Velké změny.

Bernard

"Pozoruhodné," řekl Paulsen-Fuchs. "Pořád je to stejný kus toho - co to vlastně je?"

"Pokud to mohu posoudit, stejný."

"Co tím chce říct tentokrát?"

"Myslím, že potvrzuje mou práci, i když se nevyjadřuje moc jasně. Tedy, pokud na tom vzkazu čtete to, co jsem četl já. Abychom měli jistotu, budete muset zapsat, co jste četl."

Paulsen-Fuchs napsal slova na list papíru a podal jej Gogartymu.

Fyzik přikývl. "Tentokrát se vyjadřuje mnohem jasněji." Složil papír a dolil Paulsenu-Fuchsovi kávu. "Velice evokativní. Vypadá to, že potvrzuje, co jsem řekl vloni - že vesmír skutečně nemá žádné podpůrné konstrukce, že když se objeví dobrá hypotéza, která vysvětlí předešlé události, konstrukce se zformuje tak, aby tomu vyhovovala, a zrodí se silná teorie."

"To znamená, že není žádná konečná realita?"

"Zřejmě ne. Špatné hypotézy, které neodpovídají tomu, co se na naší úrovni děje, vesmír odmítá. Ty dobré, silné, zapracovává do sebe."

"To mi zní od teoretika hodně zmateně."

Gogarty přikývl. "Ale umožňuje mi to vysvětlit, co se s naší planetou děje."

"Cože?"

"Vesmír nezůstává stejný navěky. Teorie, která funguje, může určovat realitu pouze do určité doby, a potom musí vesmír udělat pár změn."

"Převrátit káru s jablky, abychom nepropadli uspokojení."

"Přesně tak. Ale realita nemůže být pozorována, aby se změnila. Musí se změnit na úrovni, která není fixovaná pozorováním. Tedy: když noocyty začaly pozorovat všechno až po nejmenší možnou úroveň, vesmír se nedokázal ohnout, přetvarovat. Vzniklo určité napětí. Noocyty si uvědomily, že v makroskopickém světě se již neudrží, a tak... abych řekl pravdu, nejsem si jist, co udělaly. Ale když odešly, napětí se náhle uvolnilo a způsobilo škubnutí. Věci jsou teď v nepořádku. Změna byla příliš prudká, takže se svět pohnul nerovnoměrně. Výsledek - vesmír, který je vnitřně nekonzistentní, alespoň v našem blízkém okolí. Máme hořící sněh, nespolehlivé stroje, mírný chaos. A možná je mírný proto, že..." Pokrčil rameny. "Obávám se, že je to další ztřeštěný nápad."

"Sem s ním."

"Protože se snaží zachránit co nejvíc z nás pro něco, co přijde později."

"Velké změny."

"Přesně tak."

Paulsen-Fuchs se na Gogartyho upřeně podíval a potom zavrtěl hlavou. "Jsem moc starý," prohlásil. "Víte, Anglie mi připomněla válku. Takhle to v Anglii muselo vypadat v době... vy jste tomu říkali 'Blitz'. A situaci, v níž se Německo ocitlo ke konci války."

"Stav obležení," upřesnil Gogarty.

"Ano. Jenže my lidé jsme po chemické stránce velice pečlivě vyvážení. Myslíte si, že noocyty se snaží udržet nízkou úmrtnost?"

Gogarty znovu pokrčil rameny a sáhl po dopisu. "Přečetl jsem tu věc tisíckrát s nadějí, že najdu nějakou nápovědu k té otázce. Nic. Ani náznak." Povzdechl si. "Ano, odhad si nerisknu."

Paulsen-Fuchs dojedl toast. "Minulou noc jsem měl sen, hodně živý sen," řekl. "Dostal jsem v něm otázku, kolik potřesení rukou mě dělí od někoho, kdo žije v Severní Americe. Co myslíte, má to nějaký smysl?"

"Nepřehlížet nic," odpověděl Gogarty. "To je mé heslo."

"Co říká dopis teď? Přečtete ho vy."

Gogarty rozevřel papír a pečlivě zaznamenal zprávu. "Prakticky totéž," řekl. "Počkejte - jedno slovo přidal. "Velké změny ,brzy'."

Vyšli se projít na občasné slunce. Boty jim ve sněhu chřupaly a vrzaly, stlačovaly jej na led. Vzduch byl mrazivě studený, ale foukal jen mírný vítr. "Je naděje, že se to všechno ohne zpátky, vrátí k normálu?" zeptal se Paulsen-Fuchs.

Gogarty pokrčil rameny. "Řekl bych, že ano, kdybychom měli co do činění jenom s přírodními silami. Ale Bernardovy vzkazy nejsou dvakrát povzbudivé, nemyslíte?"

"Nevím," zastavil se najednou Gogarty a vydechl oblak páry. "Je příjemné to říct. Nevím. Působí na mě stejně neznámé síly jako na ten strom." Ukázal na starou, ohnutou, sukovitou borovici na srázu nad pláží. "Odted' můžeme jenom čekat, jak to dopadne."

"Vy jste mě sem nepozval proto, abychom hledali řešení."

"Ne, samozřejmě že ne." Gogarty zkusil patou poklepat na zamrzlou kaluž. Led se probořil, ale pod ním nebyla žádná voda. "Prostě to vypadalo, že Bernard chce, abychom byli tady, nebo alespoň spolu."

"Doufal jsem, že tady najdu odpovědi."

"To je mi líto."

"Ne, to není tak docela pravda. Přijel jsem proto, že teď pro mě v Německu není místo. Ani jinde. Jsem šéf bez firmy, bez práce. Poprvé po letech jsem volný, můžu riskovat."

"A vaše rodina?"

"Podobně jako Bernard jsem za ta léta od různých rodin odešel. Vy máte rodinu?"

"Ano. Vloni byli ve Vermontu, na návštěvě u manželčiny rodičů."

"To mě mrzí."

Když se vrátili do domku, dali si několik šálků kávy a rozdělali v krbu nový oheň, Bernardův vzkaz říkal:

Drazí Gogarty a Paule... Poslední vzkaz. Trpělivost. Kolik potřesení rukou jste od někoho, kdo je teď pryč? Jedno.

Nic není ztraceno. Toto je poslední den.

Bernard

Přečetli si jej oba. Gogarty papír složil a schoval ho do zásuvky. O hodinu později se Paulsena-Fuchse zmocnila zvláštní předtucha. Otevřel zásuvku, aby si dopis přečetl znovu.

Nebyl tam.

Londýn

.46.

Suzy se vyklonila z okna a zhluboka se nadechla studeného vzduchu. V životě neviděla nic, co by bylo krásnější, dokonce ani záře East River, když přecházela přes Brooklynský most. Hořící sníh byl prostý, kouzelný, byla to elegantní koda ohlašující konec šíleného světa. Tím si byla jistá. Za devět měsíců, které strávila v Londýně, v malém bytě, který jí platilo americké velvyslanectví, pozorovala, jak se město trhaně, křečovitě zadrhává. Schovávala se v bytě, vyhlížela z okna a viděla čím dál méně osobních aut a nákladáků, čím dál víc lidí chodících pěšky, přestože ten zářící sníh byl čím dál hlubší, a potom...

Lidi chodilo méně. Tušila, že jich víc zůstává uvnitř. Jednou za týden ji navštěvovala úřednice z amerického konzulátu. Jmenovala se Laurie a někdy s sebou vodila Yvese, svého snoubence, který měl francouzské jméno, ale narodil se v Americe.

Laurie přišla vždycky a přinesla Suzy potraviny, knížky a časopisy od svých dětí a novinky - když nějaké byly. Laurie říkala, že s "rádiovými vlnami" to jde čím dál hůř. To znamenalo, že rádio už lidem nebude moc k užitku. Suzy měla to svoje pořadí, i když nefungovalo od chvíle, kdy je při nastupování do helikoptéry upustila. Bylo prasklé a už ani nešumělo, ale byla to poslední věc, která byla její.

Odstoupila od okna a zavřela oči. Pokaždé, když si vybavila, co se stalo, cítila bolest. Pocit ztráty, jak stojí uprostřed prázdného Manhattanu a připadá si hloupě. Za několik týdnů přiletěla ta helikoptéra a odvezla ji na velkou letadlovou loď u pobřeží...

Potom ji převezli přes oceán do Anglie a našli jí byt v Londýně, hezký malý byteček, kde se většinou cítila příjemně. A Laurie chodila a nosila jí věci, které potřebovala.

Ale dnes nepřišla. Nikdy nechodila po setmění. Sníh byl velice hluboký a svítil velice jasně. Bylo to hezké.

Bylo to zvláštní, ale Suzy si vůbec nepřípadala osamělá.

Zavřela okno, aby jí dovnitř neproudil studený vzduch. Potom se postavila před velké zrcadlo, které viselo zevnitř na dveřích jejího šatníku, a podívala se na zářivé vločky, které jí ve vlasech tály a hasly. Usmála se tomu.

Otočila se a zadívala se do tmavého nitra šatníku. Trubky s párou rachotily úplně stejně jako doma.

"Ahoj," řekla několika věcem v šatníku. Vytáhla dlouhé šaty, ve kterých byla před půl rokem na Americkém plesu.

Měly nádhernou smaragdovou barvu a moc jí slušely.

Od té doby je na sobě neměla, a to byla škoda.

Postavila se k radiátoru, svlékla si župan, potom rozepnula zadní díl šatů a vstoupila do nich. To nebyly šaty, byla to róba.

Ke královně se chodí jediné v róbě, ne? To se rozumí.

Přetáhla si ji přes ramena a vklouzla nadry do všitých košíčků. Potom zapnula zip nejvýš, jak to šlo, a znovu si stoupla před šatník. Kromě obličeje se otáčela sem a tam a usmívala se na sebe.

Prvních několik měsíců byla na velvyslanectví velice populární. Ale potom ji přestali zvát, protože ambasáda byla poměrně daleko a v dopravě vládl čím dál větší chaos.

Když si Suzy prohlížela to hezké děvče v zrcadle, dokonce ji napadlo, že by jí nevadilo, kdyby v tomto okamžiku zemřela.

Venku bylo tak nádherně. Dokonce i zima byla krásná. Připadala jí jiná než v New Yorku, a nejenom proto, že to byla anglická zima. Myslela si, že zima je v každé zemi jiná.

Kdyby zemřela, mohla by vystoupat nahoru do toho hořícího sněhu, nahoru do temných mraků, temných jako spánek.

Mohla by jít hledat mámu, Caryho, Kennetha a Howarda. Nejspíš nebyli v mracích, ale věděla, že mrtví nejsou...

Suzy se zamračila. Jestli nebyli mrtví, jak je potom mohla najít, když umře? Byla pitomá. Vadilo jí, když byla pitomá. Odjakživa jí to vadilo.

A přesto - máma jí vždycky říkala, že je úžasná, a že dělá, co může (přestože se vždycky může snažit být ještě lepší).

Suzy se naučila mít ráda sebe i ostatní a ve skutečnosti se nechtěla stát někým jiným nebo něčím jiným - jen proto, aby...

Nechtěla se změnit jenom proto, aby byla lepší. Přestože se člověk vždycky mohl snažit být ještě lepší.

V hlavě měla zmatek. Všechno se měnilo. Umírání by byla změna. Jestli jí to nevadilo, tak...

Sníh venku vydával zvuk. Zaposlouchala se u okna a uslyšela příjemné bzučení, jako včely v lánu květin. Hřejivý zvuk k mrazivému pohledu.

"To je zvláštní," řekla. "Vážně, je to zvláštní, strašně zvláštní." Začala si ta slova zpívat, ale byla to hloupá píseň a nevyjadřovala, co cítí, což bylo...

Smíření.

Možná ten zvuk nevydával sníh, ale vítr. Setřela z okna zkondenzované kapičky a vrátila se k posteli. Chtěla zhasnout, aby lépe viděla. Jestli sníh hnal tak či onak vítr, dělal ten zvuk vítr. Neznělo to jako vítr.

Cítila se smířená a osamělá.

Kde je Laurie? Kde jsou všichni? Uvnitř a dívají se na sníh, stejně jako ona. Jenže Laurie u sebe nejspíš měla Yvese. Nebylo příjemné být sama v...

znenadání vzlykla a potlačila to v sobě

ano, bylo to tak, cítila to

...poslední noc světa.

"No naždar," povzddechla si, rozprostřela šaty a sedla si na jednu ze židlí u stolu. Otrřela si oči. To ji zaskočilo. Začínala z toho blbnout. Prostě pitomá, jako vždycky.

Ale strach neměla.

Smířená.

Dveře šatníku zavržaly. Otočila se k nim a tak trochu čekala, že za šaty uvidí Narnii. (Byt se jí zalíbil na první pohled právě zásluhou šatníku.)

V šatníku sněžilo. Po šatech se pohybovaly svítící tečky. Zachvěla se a pomalu vstala, narovнала si róbu a krok za krokem se blížila k šatníku. Světélka poskakovala uvnitř, po zadní dřevěné stěně, po šatech a dokonce i po věšácích. Otevřela dveře víc a podívala se na sebe v zrcadle. Za sklem ji obklopovaly zářivé bubliny, jako milion bublinek ze zázvorového piva.

Suzy se lehce předklonila. Tvář v zrcadle nebyla přesně její. Sáhla si na rty, potom natáhla ruku a spojila se konečky prstů - studenými, necitlivými - s obrazem.

Chlad a necitlivost vyprchaly. Ucítila v konečcích prstů teplo.

Suzy couvala, až narazila na židli.

Obraz vyšel ze zrcadla a usmál se na ni.

Nejenom ona. Také její matka. Babička. A možná prababička a praprababička. Většinou Suzy, ale také ony. Všechny v jedné. Usmály se na ni.

Suzy si sáhla dozadu, aby zapnula šaty výš. Obraz rozpřáhl ruce a byla to především Suzyina matka. Suzy se rozběhla a zabořila obličej do matčina ramene, do zeleného sametového ramínka její róby. Nerozplakala se.

"Použijme šatník," řekla tlumeným hlasem.

Obraz - teď se podobal víc Suzy - zavrtěl hlavou a vzal Suzy za ruku. Potom si Suzy vzpomněla. Když zmizelo transformované město a ona zůstala sama - poté, co odmítla odejít s Carym a všemi ostatními - se cítila rozdvojená.

Udělali si její kopii. Oxeroxovali ji.

Kopii vzali s sebou, pro všechny případy.

A teď ji přivedli zpátky, aby se setkala s původní Suzy. Kopie se změnila a změnila se užasně. Byla celá Suzy a celá její matka a všechny ostatní individuality, ale pohromadě.

Obraz odvedl Suzy k zadní stěně bytu, od okna.

Stouply si na postel a usmály se na sebe.

Připravená? zeptal se mlčky obraz.

Suzy se ohlédla přes rameno po bzučícím sněhu, a pak ucítila teplé, pevné sevření. Kolik potřesení rukou od někoho v Americe?

Přece ani jedno.

"Budeme tam, kam jdeme, přihlouplé?" zeptala se Suzy.

Ne, řekl svými rty obraz, nyní celá Suzy. Suzy jí to viděla na očích. Cary měl pravdu. Oni lidi spravovali.

"To je dobře. Už mě nebaví být přihlouplá."

Obraz jí zvedl ruku a společně strhly tapetu. Šlo to snadno. Stěna se prostě otevřela a papír se sroloval.

Za stěnou byl sníh, ale nevypadal jako sníh za oknem. Tenhle sníh byl mnohem krásnější.

Na každého živého musel připadat milion vloček. Všichni spolu tančili.

"My nepoužijeme šatník?" podivila se Suzy.

"Nevede tam, kam jdeme," řekl obraz. Společně si dřeply, připravily se, zapřely se...

A vyskočily z postele a proletěly otvorem ve zdi.

Budova se zatřásla, jako kdyby někde praskly velké dveře. Hořící sněhové vločky tančily v noci svůj Brownův tanec.

Černá mračna nahoře zprůhledněla a Suzy uviděla všemi směry najednou. Byl to nádherný a děsivý pohled.

Bouře ustala těsně před svítáním. Zem byla velice klidná a polokoule tmy odtáhla pryč.

Den začal vrtošivě. Zaléval hladký oceán a nehybnou zemi dlouhými, oranžovošedými paprsky. Ze slábnoucího slunce se šířily soustředné prstence světla.

Suzy se podívala daleko od sebe. (Byla tak maličká, a přesto viděla všude, viděla velice velké věci!)

Vnitřní planety vrhaly na opar, který je obklopoval, dlouhé stíny. Vnější planety na své dráze zakolísaly, a pak rozkvetly do kaleidoskopické nádhery, rozpřáhly zářící chladné paže, aby přivítaly své marnotratné měsíce zpátky doma.

Země po dobu dlouhého, rozechvělého vzdechu držela v maelstromu pohromadě. Když přišel její čas, metropole, města a vesnice - domy, chýše a stany - zůstaly stejně prázdné jako opuštěné kokony.

Noosféra uvolnila svá křídla. V místech, jichž se křídla dotkla, se samotné hvězdy roztančily, jaly se oslavovat, proměnily se v hořící sněhové vločky.

MYŠLENKOVÝ VESMÍR

Michael Bernard, devatenáct ano i ne, seděl v Klamshaku naproti Olivii. Nad jejich boxem visel starý ježík, umělohmotný humr a korkové plováky, ne moc originální.

Právě mu pověděla, že zrušila své zasnoubení.

Sklopil oči ke stolu. Najednou mezi nimi vycítil úplně jiné možnosti. Cesta byla volná.

"Večeře byla dobrá," pochválila Olivia a spojila ruce za talířem, na němž se povalovaly ulity ústřic a ocásky krevet.

"Připadal jsem si hloupě," řekl Bernard. "Posledně jsem se vážně choval jako idiot."

"Ne. Byl jsi moc galantní."

"Galantní. Hm." Zasmál se.

"Je mi fajn, vážně. Nejdřív to byl šok, ale..."

"To věřím."

"Víš, když mi to řekl, tak jsem si myslela, že se prostě vrátím do školy a budu pokračovat v tom, co jsem dělala. Jako by zrušené zasnoubení nebylo vůbec nic. Bolelo to, jen když odešel. A potom jsem si vzpomněla na tebe."

"Dáš mi druhou šanci?"

Olivia se usmála. "Jen pod podmínkou, že mi s tebou bude pořád tak dobře jako teď."

Nic není ztraceno. Nic není zapomenuto. Bylo to v krvi, v mase. A teď je to věčné.